

Quân Bất Kiến Quân

Contents

Quân Bất Kiến Quân	1
1. Chương 1: Bức Tranh	2
2. Chương 2: Vĩnh Viễn	4
3. Chương 3: Sắt Thủy Đỉnh	6
4. Chương 4: Quân Ý Thiên Ý	9
5. Chương 5: Thâm Cung	11
6. Chương 6: Mùa Xuân Trong Hậu Cung	13
7. Chương 7: Cửu Ngũ Chí Tôn	15
8. Chương 8: Long Sàng	17
9. Chương 9: Thị Hạnh	20
10. Chương 10: Đêm Đầu	22
11. Chương 11: Phúc Y	24
12. Chương 12: Hai Người Hai Mặt Lưỡng Chủng Tình	26
13. Chương 13: Vứt Bỏ	29
14. Chương 14: Gặp Lại	31
15. Chương 15: Ca Ca	34
16. Chương 16: Ái Mộ	36
17. Chương 17: Phong Hầu	39
18. Chương 18: Dự Dỗ Sinh Đoan	42
19. Chương 19: Gia Biến	44
20. Chương 20: Đối Mặt	47
21. Chương 21: Lăng Trì	51
22. Chương 22: Địa Lao	54
23. Chương 23: Ba Năm Sau	58
24. Chương 24: Chân Tướng	60
25. Chương 25: Luyện Tâm Tú Phường	63
26. Chương 26: Quay Đầu	66
27. Chương 27: Khó Giải	69
28. Chương 28:	72
29. Chương 29: Bà Mối?	75
30. Chương 30: Hạnh Phúc Đến Quên	77
31. Chương 31: Luyện Quân Hầu	81
32. Chương 32: Cuộc Sống Hạnh Phúc Không Tên	84
33. Chương 33: Phụ Thân Mẫu Thân	87
34. Chương 34: Hoàng Tử	90
35. Chương 35: Vui Mừng	93
36. Chương 36: Đại Kết Cục	96

Quân Bất Kiến Quân

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ cổ đại, hoàng đế cường công x tuyệt mỹ nhược thụ, có ngược, HEEdit: Cục Bột N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-bat-kien-quan>

1. Chương 1: Bức Tranh

Đầu hè, nắng ấm chiếu xuống mặt hồ lăn tăn gợn sóng, mặt hồ xanh biếc là nơi trú ngụ của hoa sen. Lúc này lại đúng dịp vào mùa, từng đóa sen trắng đua nhau nở rộ trông rất đẹp mắt.

Một thân ảnh bé nhỏ thành thạo chèo thuyền xuyên qua những đóa hoa sen trắng, nhìn thấy đài sen nhỏ nhỏ lộ ra liền dừng lại, cúi đầu cẩn thận nhìn xem có hạt sen hay không.

Nắng đầu hè rực rỡ chiếu vào không gian ngập tràn hoa này như bức tranh tiên cảnh. Nhưng chung quy vẫn không thể nào sánh bằng nhan sắc của nam hài, dung nhan nam hài chính là một cực phẩm tuyệt mỹ không thể bàn cãi. Tuy rằng vẫn là bộ dáng tiểu hài tử, nhưng là có thể tưởng tượng đến ba năm sau, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thoát này nhất định sẽ trở thành một giai nhân khuynh quốc khuynh thành.

Luyện nhân bận rộn ở chiếc thuyền nhỏ, bây giờ còn là đầu hạ, nhưng là vương gia nói với y, bây giờ muốn ăn đài sen đã có thể hái. Nơi đây chính là phía bắc kinh thành, khí hậu vốn là vừa tốt lên một chút, thể nhưng luyện nhân tìm nửa ngày cũng không tìm được cái gì có thể ăn. Nếu tìm được một hai cái hạt sen thì thật tốt, giữa trưa hôm nay là có thể làm cho Vương gia ăn.

Vương gia hôm nay so với ngày thường chậm một chút, đến bây giờ vẫn chưa có trở về, luyện nhân ngọt ngào nghĩ.

Tuy rằng Vương gia cũng không có chính miệng nói với luyện nhân, nhưng là luyện nhân biết Vương gia trong lòng có chứa y!

Lục Vương gia khi trở về đã là qua giờ cơm trưa, trên đường trở về trong lòng vẫn nghĩ tiểu gia hoả ngục kia trong nhà nhất định lại không cơm, khẳng định lại là câu kia “Ta với ngài phải cùng nhau ăn, ngài còn đói bụng thì làm sao ta nuốt trôi.”

Nghĩ đến lời nói của tiểu gia hoả ngay ngốc liền cảm thấy ấm lòng, cước bộ cũng nhanh hơn, đi vào cửa phủ liền hướng hộ vệ nói một tiếng: “Dọn cơm.”

Hộ vệ nhận được mệnh lệnh đầu tiên là sững sốt, rồi mới mới hiểu được, Vương gia là lệnh cho chính mình đi truyền lời, kêu nha hoàn nội sự truyền cơm lên, mới vội vàng vàng chạy tới truyền lời.

Dung Diễm một đường đi vào phòng của tiểu gia hỏa, nhìn xung quanh không thấy y lại lui ra, nghĩ y hôm nay lại đi nghịch ở nơi nào. Lúc này lại thấy người hầu của hắn một đường chạy chậm cuối cùng đuổi kịp mình.

“Vương gia, luyện nhân đang ở bên hồ.”

Dung Thiện chạy đến thở không ra hơi, vừa rồi trên đường tìm một nha hoàn hỏi một câu, quay đầu lại chủ tử của hắn vận công phu đã muốn đi hơn nửa cái vườn, hại hắn chạy chết khiếp.

Dung Diễm vừa nghe lời này lại một khắc không ngừng hướng tới bên hồ đi, Dung Thiện ai oán thở dài.

“Ôi Vương gia, ta còn phải chạy a?”

Nhưng là chức trách của hắn, Dung Thiện vẫn là phải chạy theo.

Dung Diễm đi vào bên hồ liền thấy luyện nhân một thân chống thuyền nhỏ ở trong hồ sen thanh thoi lắc lư, hình như đang hướng tìm cái gì đó bên trong nhị sen.

Nhìn thấy kia y vẫn là bộ dáng trẻ con hai má hồng hào, nghĩ tiếp qua hai ba năm, chờ y lớn lên một chút, khi y không còn vẻ non nớt trở thành bộ dáng thiếu niên, Dung Diễm trong lòng lại ngọt ngào.

Luyện nhân thật vất vả mới nhìn đến một đài sen xem ra có thể ăn, vài bước xẹt đi qua hái đài sen xuống, khẩn cấp đem hạt sen bỏ vào trong miệng, mới cắn xuống liền bị kia vị đắng lại sắp hạt sen đem toàn bộ phun ra. Luyện nhân đang thè lưỡi hít hà thì nghe được có người ở bờ biển gọi tên y, liền nâng đầu nhìn.

Dung Diễm cười sùng nịch thoáng đề cao một chút âm lượng: “Luyện nhân... Làm cái gì đó?”

Luyện nhân ở trong hồ vừa thấy Dung Diễm đã trở lại, liền cao hứng đứng ở trên thuyền hướng tới trên bờ ngoắc tay, hưng phấn đến mức thiếu chút nữa té vào trong hồ, đem người trên bờ nhìn thấy đều dọa theo. Hắn hét lên một tiếng kinh hãi, luyện nhân từ nhỏ đều ở trên thuyền, lay động vài cái liền ổn định thân hình, rồi mới nắm chặt hai mái chèo, ra sức hướng về phía bờ hồ chèo thuyền qua.

Thời điểm cách bờ hồ còn có hai bước dài, luyện nhân nghịch ngợm ném đi hai mái chèo, trực tiếp nhảy đến trên bờ, “Vương gia, ngài đã trở lại.”

Hoàn hảo có Dung Diễm ở trên bờ, y mới không đến nỗi bị ngã nằm úp sấp, Dung Diễm nhìn không được phải nói hai câu: “Thật là bướng bỉnh, vài ngày tiếp liền mười lăm tuổi, vẫn giống như một đứa nhỏ, không có lúc nào là yên ổn với người.”

Một bên vừa nói vừa nhéo mũi nhỏ của luyến nhân.

“Hi... Kia không phải còn chưa tới sao? Ta mười lăm tuổi sẽ bắt đầu lớn lên.” Luyến nhân huy huy nắm tay nhỏ tỏ vẻ quyết tâm.

Luyến nhân thực là một đứa nhỏ thông minh, nhìn xem trên mặt Vương gia lộ ra hưng phấn khác với ngày thường y liền biết là có chuyện tốt, thế là hỏi: “Vương gia, là chuyện gì làm cho ngài cao hứng? Hôm nay lâm triều được thứ gì tốt sao?”

“Không phải đồ vật này nọ, là chuyện tốt!” Dung Diễm lại sủng ái một phen ôm sát luyến nhân, vật nhỏ này đều nhanh đến mười lăm, thế mà còn chưa cao tới bả vai mình.

Ánh mắt luyến nhân lập tức sáng đứng lên: “Là chuyện gì tốt, Vương gia, nói ta nghe một chút.”

“Ngày mai Hoàng Thượng tổ chức tiệc ở trong cung, tất cả thân vương đều được tham dự, còn có thể mang theo người thân, ta tính toán mang người đi, cho người tiến cung khai mở tầm mắt.”

Còn có một câu Vương gia để trong lòng chưa nói ra, hắn tính toán ngày mai sau buổi tiệc sẽ đem quan hệ của hắn cùng luyến nhân nói cho Hoàng huynh, tốt nhất có thể cầu đến thánh chỉ tứ hôn, như vậy luyến nhân liền hoàn toàn thuộc về chính mình, hắn nghĩ dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị hôn lễ, đến lúc đó còn có lý do nào có thể cản hắn.

“Tiến cung? Ta cho tới bây giờ cũng chưa dám nghĩ tới chuyện tiến cung, tuy rằng chúng ta là người của vương phủ, nhưng chân chính cũng chỉ có một đại quân gia, chúng ta đều là hạ nhân thấp hơn làm sao có cơ hội?”

“Cơ hội này không phải đã đến đây sao? Còn có, sau này không được nói chính mình là hạ nhân, ta cho tới giờ, chưa từng xem người là hạ nhân, thấp hơn cũng chỉ thấp hơn ta.” Vương gia cố ý làm cái sắc mặt hung dữ làm luyến nhân ha hả cười không ngừng.

“Ta vốn chính là thư đồng, không phải là cái gì hạ nhân.” Thanh âm luyến nhân mang một chút ảm đạm.

Đúng vậy, mình chính là thư đồng của Vương gia, thân phận vĩnh viễn không xứng với Vương gia.

2. Chương 2: Vĩnh Viễn

“Luyến nhân, chúng ta vĩnh viễn cùng một chỗ được không?” Vương gia ôm sát luyến nhân, nhẹ nhàng nói bên tai hắn.

Nghe ra âm thanh Vương gia nổi lên biến hóa, luyến nhân nâng lên khuôn mặt tròn trịa nhỏ nhắn có điểm

trẻ con, ánh mắt thật to treo đầy dấu chấm hỏi, lông mi dài hơi hơi kích động, cái mũi tinh xảo khéo léo, cái miệng nhỏ nhắn phần nộn hơi mở ra một chút.

Vừa rồi Lục Vương gia còn một bộ dáng thâm tình chân thành, hiện tại lại biến thành một bộ dáng sắc lang.

Thật sự là nhìn không được, thành thân để sau hiện tại cho hắn trước ném một chút mật ngọt đi!

Cho chính mình tìm được một lý do, Dung Diễm chậm rãi cúi thân xuống, ngay tại thời điểm sắp hôn, luyến nhân đẩy mạnh Dung Diễm, lúc Dung Diễm ổn định thân hình nhìn về phía luyến nhân, chỉ thấy luyến nhân đột nhiên cái đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn, hai tay thu trước ngực, miệng như muốn nói lại thôi, than thở cái gì nghe không rõ ràng lắm.

“Không được, Vương gia tương lai là muốn cưới Vương phi, ta không thể nhận Vương gia, dù sao thích cũng không được.” Luyến nhân nhỏ giọng cũng như báo cho chính mình: “Chỉ cần ở bên cạnh Vương gia, ta đã thỏa mãn.”

“Tiểu luyến nhân? Người vừa nói cái gì? Có thể nói lại cho ta nghe một chút không?” Dung Diễm loay hoay thất lúng ghé vào bên tai luyến nhân, chỉ nghe đến một câu “hại Vương gia”, làm cho hắn thập phần tò mò này tiểu gia hỏa suy nghĩ cái gì.

Vừa thấy khuôn mặt Vương gia kề sát mặt mình, luyến nhân cả người cơ hồ mất trọng tâm, dưới chân mất tự nhiên lùi về phía sau, kết quả một bước lui tới sát bờ hồ, mắt thấy sẽ ngã xuống, may mắn thân thủ Dung Diễm nhanh nhẹn liền đem một tay kéo luyến nhân lại, mới không đến nỗi té vào trong hồ.

“Luyến nhân, người thông minh như vậy, ta không tin người xem không ra tâm tư của ta, chẳng lẽ nhất định ta phải nói rõ sao?”

Vương gia sợ luyến nhân bởi vì trốn chính mình mà lại nhảy vào nước, đem y kéo đến một chòi nghỉ mát gần đó: “Luyến nhân, nhất định người phải nghe ta nói mới an tâm, ta đây sẽ nói cho người nghe.”

“Không, Vương gia, ta cái gì đều cũng không muốn nghe, luyến nhân thích Vương gia, thực thích, luyến nhân không dám có ý muốn không an phận. Vương gia là thân vương, là thân huynh đệ của Hoàng Thượng, tương lai nhất định là muốn cưới công chúa của một cường quốc hoặc là một thiên kim của đại thần, ta bất quá chỉ là một thư đồng, hiện tại Vương gia sủng ta, nhưng tương lai một khi Vương gia cưới vợ, trong vương phủ này liền không có chỗ cho luyến nhân dung thân, Hoàng Thượng cũng sẽ không cho phép Vương gia không cưới, Vương gia nếu nghĩ là không hại luyến nhân, cũng đừng nói đến sau này, ta chỉ là thư đồng.”

Luyến nhân tuy rằng ngoài miệng kiên quyết nói, chính là một giọt nước mắt không nghe lời chủ nhân, chảy xuống hai má.

Dung Diễm nhanh đưa luyến nhân kéo đến ôm vào trong ngực vỗ về, nhìn không được tự trách mình, biết rõ

luyện nhân thích chính mình, lại ngại thân phận cũng không dám có gì biểu lộ, y vốn nhẫn nhịn đã muốn rất thống khổ, lại sợ chuyện gì truyền ra rơi vào tai Hoàng huynh, luyện nhân luôn luôn chu đáo chặt chẽ, nói một chút cũng không sai, hiện tại sợ chỉ có cách cầu Hoàng huynh ban thánh chỉ tứ hôn, nếu không luyện nhân cùng chính mình sẽ không thể nào tiến thêm một bước.

“Luyện nhân a! Đây không phải ý nghĩ không an phận, ngày mai mang người tiến cung chính là ta nghĩ muốn cầu Hoàng huynh tứ hôn, chỉ cần có thánh chỉ tứ hôn của Hoàng huynh, chúng ta chính là vợ chồng danh chính ngôn thuận, người đương nhiên chính là Vương phi, sau này liền sẽ không lại có người nào có thể cản trở chúng ta ở cùng một chỗ.”

“Chính là...” Luyện nhân nghe vậy nâng lên mắt to chứa đầy nước mắt nhìn Dung Diễn: “Ta là thư đồng của ngài, cho dù Hoàng Thượng không xem ta là hạ nhân, tốt xấu gì ta cũng là nam nhân, ngài là thân vương, Hoàng Thượng chịu giải quyết ý ngài muốn cưới một nam thiếp sao?”

“Cái này người cũng không biết, Hoàng huynh tuy là vua của một nước, nhưng là một người thập phần thấu tình đạt lý, hơn nữa chính hắn bên người cũng có hai nam sủng, cho dù hắn nghĩ muốn phản đối cũng không có lập trường!”

“Kia... Chúng ta có thể vĩnh viễn cùng một chỗ sao?”

Thanh âm luyện nhân nho nhỏ hỏi, sợ đây chính là một giấc mộng đẹp, lại bị chính mình làm vỡ nát.

“Có thể!”

Nhẹ nhàng ôm vợ nhỏ, Dung Diễn ở trong lòng thề, cho dù Hoàng huynh không đồng ý mối hôn sự này, hắn cũng nhất định phải cưới luyện nhân, nhất định.

Hai người trong lòng chỉ có tình yêu vốn không biết, chính là bởi vì bọn họ quá mức khờ dại, mới dẫn đến kết cục hai người vĩnh viễn chia lìa.

3. Chương 3: Sắt Thủy Đình

Ấn tượng đầu tiên của luyện nhân đối với hoàng cung chính là lớn, quá lớn, vương phủ đã muốn phi thường to lớn, có hồ, có núi, còn có mười mấy cái vườn, chính là trong hoàng cung đều là núi thật nước thật, một hồ lớn tự nhiên. Luyện nhân tuy rằng không thể nhìn thấy hết từng cái vườn, nhưng y đoán rằng ít nhất cũng phải có hơn trăm cái.

Buổi chiều liền đi theo Vương gia vào cung, Vương gia mang theo y đi rất nhiều địa phương, dành cả một ngày cùng y đi dạo.

Vừa rồi một đại công công truyền đến, nói là Vương gia phải đi Từ Thục Uyển gặp người, cho nên hiện tại

một mình luyện nhân nhàn chán ngồi ở một cái đình nhỏ bên hồ, chờ Dung Diễm trở về.

Tại đây đều phải làm theo quy củ trong hoàng cung, hiện tại không có Vương gia bên người, luyện nhân có chút bất lực, đầu cũng không dám đi, chỉ có thể tại cái đình nhỏ này lẳng lặng chờ. Nhìn đến hồ nước xanh biếc êm ả tùy theo gió thổi mà nhẹ nhàng khởi cuộn sóng, vốn là rất đẹp, nhưng là xem lâu cũng thực nhàm chán.

Nghे thấy có tiếng bước chân tới gần, luyện nhân tưởng Dung Diễm đã trở lại, người còn chưa có xoay liền hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập ý cười, lúc thấy rõ mặt người tới, mới phát hiện người đứng ở bên không phải Dung Diễm.

Người đến là một nam tử thành thực thoát nhìn so với Dung Diễm lớn hơn vài tuổi, tướng mạo so với Dung Diễm còn muốn tuấn mỹ vài phần, bất quá ngũ quan cùng Dung Diễm có vài phần giống nhau, điểm khác chính là người này toàn thân cao thấp đều có một loại khí phách cao quý vương giả. Một nam tử vô biểu tình nhìn luyện nhân, so với Vương gia nhà mình thoát nhìn còn có uy nghiêm nhiều lắm.

Dung Diệp nhìn thấy trước mặt xuất hiện một tiểu thiên hạ, bộ dáng thập phần tinh xảo, nhưng vẫn là hình hài của một đứa nhỏ, đáng yêu đến nỗi làm cho người ta cảm thấy kinh tâm động phách, gương mặt này tiếp qua vài ba năm nhất định trở thành nhan sắc khuynh quốc khuynh thành. Tiểu giai nhân nhìn thấy hân chân tay liền luống cuống, nhưng cũng không quỳ xuống làm lễ, giống như không biết làm sao mới hợp quy củ, hiển nhiên cũng không biết thân phận của hân.

Một bên Phúc Y hảo tâm giải vây cho tiểu gia hỏa: “Phía trước người chính là Hoàng Thượng, còn không mau hành lễ.”

Nghे ra được, tiểu phúc tử thích tiểu gia hỏa này, thanh âm cũng không giống bình thường đối người khác nói những lời như thế, ngược lại phóng thấp thanh âm sợ làm kinh động tiểu gia hỏa. Nhưng hiển nhiên là tiểu gia hỏa này vẫn bị hoảng sợ, lập tức bùm một cái quỳ xuống.

“Tiểu nhân... Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân không biết là Hoàng Thượng đến, tiểu nhân thỉnh an Vạn tuế gia.”

Luyện nhân bị dọa sợ đến mức gan muốn theo miệng nhảy ra ngoài. Ông trời a, đây là Hoàng Thượng, Vương gia chính là muốn hướng người này cầu ban cho thánh chỉ sao? Xem sắc mặt Hoàng Thượng âm lãnh, không giống như là một người thấu tình. Luyện nhân miên man suy nghĩ, trong lòng đã muốn biến việc cầu thánh chỉ tứ hôn thành một chuyện dao động.

“Đứng lên đi, trẫm không trừng trị tội của ngươi.”

Dung Diệp nhìn thấy tiểu gia hỏa trước mắt cả người sợ đến cứng như bức tượng lại không ngừng run rẩy. Bình thường thì không đến nỗi bởi vì việc nhỏ này mà trị tội một nô tài, chính là hân cái gì cũng sẽ không nói, nô tài bên cạnh nhận thức lo lắng đề phòng một lúc cũng không tính trừng phạt.

Luyện nhân ngẩng đầu nhìn coi sắc mặt hai người, bộ dáng thật sự không giống như là muốn trị tội mình mới chậm rãi đứng lên cúi đầu đứng ở một bên, cố gắng làm cho sự tồn tại của chính mình trở nên nhỏ bé hết mức có thể.

“Người gọi là gì?”

Luyện nhân đầu tiên là sững sốt một chút, lập tức phản ứng lại đây Hoàng Thượng là hỏi chính mình, lại vội vàng quỳ xuống nói: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, tiểu nhân họ Luyện tên Quân.”

“Nga? Thật sự có họ như vậy? Nếu vậy... Người không phải con nhà bình thường?” Ngẩng đầu nhìn Luyện Quân liếc mắt một cái: “Luyện Quân? Nhưng ta gặp dòng họ này không nhiều lắm. Tổ tiên người là người ở nơi nào?”

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, tiểu nhân nguyên quán Tô Châu, chỉ là một quê nhà bình thường, hiện tại làm thư đồng tại vương phủ của Lục Vương gia.”

“Tô Châu... Là một địa phương tốt.”

Dung Diệp nhìn thấy tiểu gia quỳ trên mặt đất, bị chính mình hoảng sợ lại nhảy dựng, y còn nhỏ cũng rất hiểu lễ nghi đúng mực, tuy rằng sợ đến phát run cũng không làm mất thể thống, trong lòng đối y đánh giá không hề thấp: “Đứng lên mà nói đi, không cần như vậy câu nệ, người nào cũng như nhau.”

“Tiểu nhân là một dân thường, không dám vọng tưởng gặp mặt Hoàng Thượng.”

Chính y ở trong vương phủ này vài năm làm thư đồng, quy củ đối quan lớn trong vương phủ hiểu được một ít, trước khi tiến cung Vương gia cũng dạy y một ít. Nếu không lúc này chỉ sợ đã quân tiền thất nghi, vạn nhất Hoàng Thượng mất hứng mạng nhỏ của chính mình cũng không đảm bảo được.

“Không quan hệ, hãy bình thân.”

Ngữ khí như trước là lạnh lùng thản nhiên, nghe không ra hỉ nộ, nhưng là nói lý so với ngày thường nhiều hơn một ít: “Đây là thánh chỉ, không ai dám hàng tội của người, trăm muốn nhìn mặt của người.”

Nghe xong lời này luyện nhân mới nhẹ nhàng đứng lên. Hoàng Thượng đã nói là thánh chỉ, tuy rằng không nghĩ bị Hoàng Thượng nhìn đến mặt, cũng không có thể kháng chỉ không tuân. Vương gia hiện tại không ở nơi này, luyện nhân sợ nói một câu, làm một hành động không tốt liền bị Hoàng Thượng chán ghét.

“Ngẩng đầu lên.”

Vừa rồi một phút ngẩn ngui kia nhìn thấy thật sự không đủ, hắn còn muốn nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn như búp bê kia.

Luyện nhân chậm rãi ngẩng đầu, nghĩ muốn cúi đầu lại không dám kháng chỉ, lại không có biện pháp thoải mái nâng lên, chỉ có thể gồng hai vai, cổ hơi co lại, hai tay nhỏ bé ở sau lưng dùng sức xoắn tay áo.

4. Chương 4: Quân Ý Thiên Ý

Lục Vương gia rời khỏi hậu tẩm cung, một đường đi vội hướng tới sắt thủy đình. Rất xa liền nhìn đến Hoàng Thượng đã ở trong đình, trong lòng Dung Diễm liền xôn xao một trận!

Trong lòng cầu nguyện Hoàng huynh chính là tùy tiện hỏi vài câu sẽ đi. Chính là khi Dung Diễm đến gần, hẳn thực không muốn nhìn đến một màn xuất hiện ở trước mắt hẳn.

Ánh mắt Hoàng huynh vô cùng có hứng thú nhìn luyện nhân, đều là nam nhân hẳn rất rõ ràng ánh mắt đó Hoàng huynh đối luyện nhân sinh ra hứng thú, đây chính là chuyện Dung Diễm sợ hãi nhất.

Dung Diễm vài bước vội tới sắt thủy trong đình, lại không dám quân tiên thất nghi, chính yếu trước tiên hành lễ mới có thể nói chuyện. Thế là trước tiên lên một bước: “Thần đệ tham kiến Hoàng Thượng.”

Dung Diệp nhìn Dung Diễm liếc mắt một cái, vừa rồi liền thấy Dung Diễm khẩn trương chạy tới, nói vậy tiểu Luyện Quân này là người trong lòng lục đệ. Như vậy hẳn thật muốn thử thăm dò một chút, nhìn xem tiểu Luyện Quân ở trong lòng lục đệ rốt cuộc là có địa vị gì, nếu không phải người lục đệ đặc biệt để ý liền bắt ở lại trong cung cùng hẳn chơi đùa, cũng có thể giải buồn.

Nghĩ vậy, Dung Diệp tự nhiên đứng lên, thoải mái đem một cánh tay khoác lên vai luyện nhân, thuận tay đem y ôm trong lồng ngực. Hướng tới luyện nhân cười cười, lại quay đầu đến quan sát phản ứng của Dung Diễm.

Kỳ thật hành vi của Dung Diệp coi như là thủ lễ, đối với bằng hữu tốt cũng là thường xuyên có động tác thân mật. Nhưng lúc này Dung Diễm đã bị lòng đố kỵ cháy hống đầu óc, hẳn cơ hồ là từng bước khóa đến Hoàng Thượng cùng luyện nhân trước mặt, một phen tung ra lộc sơn chỉ thảo hướng tới long thể của Hoàng huynh.

Hiển nhiên, bậc Cửu ngũ chí tôn cũng bị hành vi của đệ đệ làm hoảng sợ, phản ứng như vậy hoàn toàn ngoài dự đoán của Dung Diệp, hẳn không nghĩ tới Dung Diễm thế nhưng lại coi trọng đứa nhỏ này, dám vì đứa nhỏ này mạo phạm cả Hoàng Thượng? Tâm tính Dung Diệp bỗng nặng đi vài phần.

“Diện mạo đứa nhỏ này thật dễ nhìn, nói chuyện thật sự am hiểu quy củ, không bằng liền hiếu kính cho trăm đi, vừa lúc trăm hiện tại có chút buồn chán, phong y cái danh quý nhân cũng không tính là ủy khuất y.”

Dung Diệp ở ngoài mặt cũng không có để ý vừa rồi Lục Vương gia thất lễ, ngược lại lục chú ý đều tập trung ở trên người luyện nhân, hiện tại lại mở miệng hướng đệ đệ đòi người.

Dung Diễm cũng biết rõ chính mình vừa rồi phản ứng quá mức thất thường, như vậy ngược lại khiến Hoàng Thượng đối luyện nhân sinh ra hứng thú, thế là quỳ xuống nói: “Hoàng huynh, việc này vốn định hướng Hoàng huynh đưa ra yêu cầu, chính là hiện tại nếu Hoàng huynh gặp được luyện nhân, kia thần đệ ngay tại nơi này hướng Hoàng huynh cầu tình.”

“Nga? Xem ra chuyện người cầu tình cũng cùng này tiểu oa nhi đâu có quan hệ!” Dung Diệp tựa tiểu phi tiếu nhìn Lục Vương gia.

“Thần đệ cầu Hoàng huynh hạ chỉ, ban hôn cho ta cùng với luyện nhân.”

Lục Vương gia cường điệu nói ra hai chữ Hoàng huynh, hi vọng Hoàng Thượng xem nể thân tình thả cho hai người yêu nhau có một con đường sống. Lúc này ánh mắt hắn đột nhiên trở nên thập phần kiên định, nâng đầu nhìn Cửu ngũ chí tôn đại ca, tuy rằng lúc này hắn quỳ, nhưng khí thế hùng hực lại không có hèn mọn.

“Nga? Trẫm không có nghe sai đi?”

Cửu ngũ chí tôn không gấp không vội hỏi, điều này làm cho Lục Vương gia trong lòng hoàn toàn không có chủ ý, không biết Hoàng đế đại ca trong lòng đang bàn tính cái gì.

“Hoàng Thượng vạn tuế! Thần đệ không phải luyện nhân sẽ không cưới.” Lục Vương gia vì tỏ tâm ý chính mình, lại nhắc đến thỉnh cầu, đồng thời nặng nề dập đầu một cái trên mặt đất.

“Phúc Y? Tiệc tối cũng sắp bắt đầu rồi, chúng ta đừng để muộn.”

Hoàng Thượng nói một cách điềm nhiên: “Tuy là gia yến, làm cho các vị thần đệ chờ trẫm cũng thật không đáng, mau bắt đầu đi.”

Vừa nói một bên xoay người rời khỏi, tựa hồ không nghe được thỉnh cầu của Lục Vương gia.

Thái giám tổng quản Phúc Y nhìn Lục Vương gia rồi lại lắc đầu, vội vàng xướng: “Hoàng Thượng khởi giá.”

Chờ Hoàng Thượng đi không còn bóng dáng, Lục Vương gia mới đứng dậy, trong mắt kiên định không thay đổi lại pha vài phần chua xót, cho dù là Hoàng Thượng ngăn cản, hắn cũng nhất định phải cưới luyện nhân, nhưng là hắn biết hôn sự giữa hắn cùng luyện nhân tất nhiên sẽ không gió êm sóng lặng, nhất định trải qua chút thống khổ, mà lúc này Lục Vương gia lại không nói, bởi vì sự chấp nhất cùng cố chấp của hắn, lại hại khổ luyện nhân.

Mà lúc này luyện nhân chỉ có thể lẳng lặng quỳ trên mặt đất. Luyện nhân đã phi thường rõ ràng cảm giác này chính là một hồi kiếp. Bọn họ còn có thể làm cái gì? Hoàng Thượng phản ứng như vậy, nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho sự tồn tại của chính mình, luyện nhân ở trong lòng đã âm thầm chuẩn bị tốt đối mặt hết thảy.

Gia yến thập phần phong phú náo nhiệt, Lục Vương gia không có tâm tình xem ca múa, nhăm nháp mỹ thực, đây là luyện nhân lần đầu tiên tiến cung, hẳn không muốn bởi vì tâm tình chính mình mà ảnh hưởng luyện nhân, cho nên buổi tối đều biểu hiện hết thảy như thường. Mà luyện nhân lúc này lại không có gì tâm tình đi để ý xung quanh, duy nhất làm cho y cảm thấy uất ức chính là sự săn sóc của Vương gia. Tuy rằng cảm giác Vương gia miễn cưỡng cười vui, còn là cố gắng làm cho y vui vẻ. Luyện nhân biết, tại nơi trước mặt cho dù Vương gia cũng bắt quá là cùng theo y tùy ý cao hứng, làm sao chính mình ở một nơi mà người trong mắt chỉ xem y như nô tài nhỏ bé như kiến. Cả buổi tiệc luyện nhân cảm giác được ánh mắt Hoàng Thượng cứ như rần rết nhìn chằm chằm vào y.

Mà ở bên này trong mắt Cửu ngũ chí tôn, mười một đệ đệ đối với hắn trước sau một lòng, hiện tại lục đệ của hắn vốn là người tao nhã, đối nhân xử thế vô cùng khôn khéo, thế nhưng vì một tiểu hài tử mà dám nghịch ý hắn?

Như vậy, đầu sỏ gây chuyện liền không thể giữ lại, đây chính là bắt đầu xảy ra bất hòa giữa huynh đệ bọn họ, phải diệt trừ. Chính là lục đệ si mê nam hài như thế, nếu trực tiếp giết chết sẽ hoàn toàn phản tác dụng, đến lúc đó chỉ sợ tình cảm huynh đệ khó có thể vãn hồi. Nghĩ đến đây, Dung Diệp trong lòng đã có chủ ý.

5. Chương 5: Thâm Cung

Sáng sớm ngày hôm sau, Lục Vương gia nhận được lệnh triệu kiến, phải lập tức vào cung.

Lục Vương gia gọi quản gia tới hỏi: “Luyện nhân đang làm gì?”

Quản gia đáp: “Đang quét dọn thư phòng như thường lệ.”

Đại sự không thể chậm trễ, Lục Vương gia chỉ nói muốn đến chào luyện nhân một tiếng, xong việc liền vội vàng vàng tiến cung.

Nhưng Vương gia vừa ra khỏi vương phủ được nửa nén hương, lại một đạo âm thanh truyền tới, nhưng lần này tiếp chỉ chính là luyện nhân – Luyện Quân.

Nghe sơ qua cái tên, quản gia vẫn là sửng sốt, nghĩ thầm rằng trong vương phủ làm gì có ai kêu tên này? Nghĩ mãi mới nhớ, bình thường mọi người đều theo Vương gia kêu luyện nhân, không nhớ rõ tên luyện nhân là gì, Luyện Quân không phải là tên luyện nhân sao? Thế là vội vàng gọi luyện nhân tới lĩnh chỉ, người truyền chỉ đúng là thái giám tổng quản Phúc Y hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng ngày ấy.

Một đạo thánh chỉ, luyện nhân quỳ trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, cả người đều phát run, vừa sợ hãi cũng vừa phẫn nộ, lần này vào cung chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều, lúc này Vương gia lại không ở trong phủ, ngay cả cơ hội gặp mặt lần cuối cũng không có, luyện nhân không nghĩ tới mọi chuyện hết thảy lại tới nhanh như vậy, nước mắt bắt đầu dâng tràn khóe mắt.

Thánh chỉ nói “Thường thị quân sừn”, luyện nhân không rõ ý tứ của Hoàng Thượng, chỉ sợ chính mình vào cung sống không nổi mấy ngày.

Phúc Y công công truyền chỉ xong cũng không giống bình thường rời đi, mà là đứng ở kia chờ y cùng nhau hồi cung, giống như là sợ luyện nhân chạy trốn. Luyện nhân bất đắc dĩ chỉ có thể đi theo Phúc Y tiến cung, thậm chí ngay cả hai kiện quần áo cũng chưa thu thập, mơ mơ hồ hồ bị áp giải tiến cung.

Quá trình tiến cung cũng không hoàn toàn như luyện nhân suy đoán, y cũng không có nhìn thấy Hoàng Thượng.

Tiến đến cửa cung, Phúc Y liền đem y giao cho một quản sự thái giám, nói một câu: “Hoàng Thượng dặn dò, đem oa nhi tùy tiện an trí, đừng tổn thương tánh mạng y, đừng để cho y chạy trốn, có việc gì người sẽ chịu trách nhiệm.”

Dặn dò xong xuôi, Phúc Y công công lúc này mới trở về hầu hạ Hoàng Thượng.

Luyện nhân được an bài ở Vành Phương các, thường ngày cùng bọn thái giám ở cùng một chỗ. Bởi vì luyện nhân không phải người trong cung, bình thường y cũng không cần phải làm cái gì, thế nên tất cả mọi người đều đem y trở thành người tàng hình mà đối đãi.

Bên ngoài đều nói y là thư đồng của Lục Vương gia, Lục Vương gia còn vì y mà đắc tội Vạn tuế gia, nhưng hiện tại y lưu lạc đến nơi này, cũng liền đồng nghĩa với việc y không thể đi ra ngoài được nữa, đành để y theo chân bọn họ ở nơi này làm tạp dịch trong cung, nhưng rồi cũng không biết sau này y sẽ lại tiếp tục bị đưa đến nơi nào khác, nên ai cũng không dám tới gần y, sợ có sự tình gì sẽ liên lụy bản thân.

Luyện nhân ngày thường đều nhàn rỗi, buổi tối sau khi tất cả mọi người ngủ, y một mình trốn trong chạn, nghe bên cạnh phát ra tiếng hít thở thô lỗ của năm tiểu thái giám, y lại hoài niệm những ngày còn ở trong vương phủ, có đôi khi nhịn không được trộm khóc.

Nhưng mà tất cả mọi người đều đang ngủ, nếu đánh thức mọi người dậy sẽ bảo y phiền chán. Cho nên mỗi lần muốn khóc, y đều chạy ra bên ngoài ngồi bệt dưới tán cây, khóc to thống khoái, rồi quay về phòng, nằm thẫn thờ đến hừng đông.

Ngày qua ngày vẫn như vậy, mỗi một ngày trôi qua đối với luyện nhân dài đằng đằng, khuôn mặt không còn tươi tắn, thân mình cũng gầy xuống, vóc dáng có cao lên một chút, nhưng thoát nhìn lại càng thêm gầy yếu, đã không giống với khuôn mặt trẻ con ngày đầu vào cung, nhưng so với trước kia càng thêm vài phần thanh nhã thoát tục.

Dần dần tất cả mọi người phát hiện ở chung với tiểu gia hỏa này cũng tốt lắm, hơn nữa bộ dáng cực mỹ, một chút đều không muốn xa lánh y. Thời điểm rảnh rỗi sẽ tìm y nói chuyện phiếm. Biết y một lòng nhớ thương người trong Lục vương phủ, thái giám cung nữ ngẫu nhiên nghe được một ít tin tức của Lục vương phủ sẽ nói cho y.

Luyện nhân theo mấy tin tức này biết được, Vương gia bởi vì y mà cùng Hoàng Thượng trở mặt, Hoàng Thượng đem Vương gia phái đến Nam Cương một năm, phải Vương gia tư quá. Luyện nhân còn nghe nói nửa năm Vương gia ở nơi Nam Cương dẹp loạn lập công, bây giờ đã quay về kinh, luyện nhân còn biết hai tháng sau đó Hoàng Thượng ban cho Vương gia một hòn ngọc quý đồng thời ban hôn cho hắn.

Luyện nhân khóc lớn một hồi, tuy y tin tưởng Vương gia sẽ không phụ y, nhưng chính y vẫn khổ sở.

Vốn cho rằng chính mình đã mặc kệ mọi thứ, nhưng hiện tại lại không tránh khỏi có chút thương tâm. Tựa hồ như tiền cung không bao lâu, rõ ràng biết chính mình không bao giờ... có thể rời khỏi nơi thâm cung này.

Luyện nhân đối hết thấy mọi thứ đều tuyệt vọng, y hoài niệm mỗi một người trong vương phủ giống như là tưởng niệm người nhà, mà Vương gia lại cách y ngày một xa hơn.

6. Chương 6: Mùa Xuân Trong Hậu Cung

Thời gian có lẽ là thứ có thể khiến người ta cảm thấy như dài đằng đẵng, lại có thể vào lúc người ta không để ý liền đột ngột trôi qua rất nhanh.

Mùa hè chính là thời điểm luyện nhân vì hoài niệm Vương gia cùng từng người trong vương phủ mà tủi thân khóc.

Chạm đến mùa thu cũng là thời điểm luyện nhân đã thông suốt chính mình không thể suốt ngày hoài niệm, nhưng ngẫu nhiên y vẫn sẽ có chút thương nhớ.

Vào mùa thu, luyện nhân liền bị tách ra khỏi bọn thái giám, hết thấy nơi chốn đều trở nên xa lánh, vắng vẻ.

Thoảng tới mùa đông mọi người đều muốn gọi y lại ăn cùng nhau, không cần y lại phải ăn đồ thừa của người khác.

Đến lễ mừng năm mới, mọi người đều được ban thưởng ngân lượng cùng quần áo mới, liền nhượng cho y vài bộ đồ cũ, luyện nhân cảm thấy cứ như vậy cả đời cũng được, y không dám yêu cầu gì hơn.

Đảo mắt lại đến mùa xuân, luyện nhân ở trong hoàng cung đã hai năm. Lúc vào cung y chỉ kém vài ngày liền tròn mười lăm tuổi, đến bây giờ, tiếp qua một tháng nữa thì luyện nhân đã tròn mười bảy rồi.

Ở trong cung đã qua hai lần sinh nhật, nhưng chưa từng có người nào biết sinh nhật của y. Sinh nhật mười lăm tuổi chính là ngay hôm sau khi luyện nhân vào cung, khi đó y khóc nháo một buổi, hơn nữa thái giám đối y đều là bằng mặt không bằng lòng. Sinh nhật lần thứ hai, luyện nhân bị một vị quý nhân trong Vĩnh Phương các kêu đi dọn dẹp đình viện, một buổi cả ngày, chuyện sinh nhật cũng đem quảng ra sau đầu.

Đã hơn một năm trôi qua, luyện nhân lúc này trầm tĩnh hơn xưa, đã không còn bộ dáng hoạt bát hiếu động như lúc vừa vào cung, khi cùng người khác nói chuyện thường mang theo một nụ cười u sầu.

Mùa xuân trong cung dường như đến sớm hơn so với thế giới bên ngoài, có lẽ là bởi vì trong cung trồng rất nhiều loại hoa cỏ. Mùa xuân đến khiến các loài hoa đua nhau khoe sắc, nở rộ. Biển cả khu vườn tràn ngập ý vị xuân xanh.

Luyện nhân bởi vì ở trong cung vẫn tạm thời giữ chức tạp vụ, nên bình thường cũng không làm gì quá nặng nhọc. Bất quá, luyện nhân lại cảm thấy bởi vì chính mình đến đây đã chiếm không ít chỗ ăn, chỗ ở của người khác, nên chỉ cần hôm nay ai bận việc gì nhiều một chút, y liền đi giúp họ một tay.

Hôm nay sắc trời thập phần sáng sủa, luyện nhân đi theo vị sao quý chuyên môn chăm sóc hoa cỏ cùng đi đến vườn hoa ở Vành Phương các.

Mùa xuân đã sắp qua rồi, những mầm non san sát nhau trên cành bắt đầu mọc, phải thừa dịp cành vẫn còn non mà tỉa đi, nếu không thì sau này, cây sẽ không thể ra hoa. Luyện nhân theo sát sao quý giúp đỡ hẳn sửa sang lại phiên vườn, chỉ cần tỉ mỉ tỉa cành, tiếp qua nửa tháng lại có thể nở hoa.

Luyện nhân khi tiến cung không mang đồ giống các tiểu thái giám, trong cung lại không ai giao đãi, không nói đến an bài y như thế nào, y không là tạp dịch cũng không phải nam sủng, cho nên y không có nguyệt ngân, cũng không có ai thực bạc đãi đến y, ngày qua ngày đều bình đạm.

Ăn đều là đi theo thái giám cùng nhau ăn, y ăn cơm ít, trong cung số lượng cấp phát cũng khá nhiều, y ăn như vậy đều cảm thấy đủ rồi, mặt khác đem những quần áo cũ sửa nhỏ lại để mặc, cho nên luyện nhân cơ hồ đều là mặc trang phục của thái giám, may mà việc của nhóm công công cũng không quá nặng nề, hơn nữa hàng năm đô hội đều phát quần áo mới, quần áo chưa mặc cũ liền có đồ mới, cho nên luyện nhân cũng không đến nỗi phải mặc quần áo đầy mảnh chấp vá ra gặp người.

Thẳng đến một tháng sau, luyện nhân đi theo một cung nữ học thêu. Ai ngờ lại phát hiện ra y có thiên bẩm khiến các cung nữ tấm tắc khen ngợi vô cùng tốt, thấy tú phẩm quý như vậy, không biết bị ai truyền ra cung đem bán, còn bán được giá cao lắm.

Bởi vì hậu cung Đại Thịnh từ trước đến nay không phải không để ý đến tình người. Cung nữ cùng bọn thái giám đều cần phải có chút ngân lượng phòng thân, cho nên chỉ cần các cung nữ không phải lấy đồ vật trong cung xuất ra đi bán, bình thường chỉ cần đem những tú phẩm tự làm theo cách dân gian mà bán đi, không vượt qua số lượng nhất định sẽ không bị quản chế.

Luyện nhân cũng thường tự làm một ít tú phẩm, rồi nhờ cung nữ hỗ trợ truyền ra ngoài, bán đi lấy chút ngân lượng. Vì lẽ đó, ngân lượng của luyện nhân bắt đầu dư dả một chút.

Hôm nay, sao quý phải làm rất nhiều việc, cho nên hai người bọn họ phải gia tăng tốc độ, nhanh chóng ăn xong điểm tâm.

Sao quý cho luyện nhân một cái xẻng nhỏ, biết luyện nhân không có khí lực, nếu đem xẻng lớn cho hắn dùng, chỉ sợ tiểu luyện nhân này sẽ bị xẻng đè bẹp cũng không chừng.

Luyện nhân cầm xẻng nhỏ, theo lời sao quý cố gắng hướng phía dưới tàng cây đào hầm, sau đó để phân vào, rồi lấp đất trở lại, làm như vậy sẽ không nghĩ thấy mùi ô uế.

Đúng vậy, hiện tại bọn họ phải làm chính là công việc bản nhất ở đây bón phân.

Hai người cố gắng làm cả một buổi sáng, đến thời điểm giữa trưa, bọn họ đã đem toàn bộ đất dưới tàng cây đều bón phân thật tốt.

“Luyện nhân, việc bón phân đã xong rồi, người giúp ta đem chỗ đất màu mỡ này cấy vào nữa là được rồi.”

Sao quý xem luyện nhân một đầu đầy mồ hôi, có chút đau lòng.

Thái giám nhỏ tuổi đều được phái đi hầu hạ người, sao quý tuy rằng nhìn qua so với luyện nhân lớn tuổi hơn một chút, kỳ thật hai người lại cùng tuổi. Nhưng thân mình luyện nhân lại thập phần nhu nhược, không khỏi làm cho tất cả mọi người thương hại y.

Sao quý nghĩ cấy đất so với bón phân thoải mái hơn một chút, vẫn là đưa y đi làm việc này sẽ tốt hơn.

7. Chương 7: Cửu Ngũ Chí Tôn

Ngày hôm đó nhân đến vô sự, Dung Diệp liền nghĩ đến việc đi thăm một vị quý phi xinh đẹp, quý phi hiện tại có thai cũng đã sáu tháng, nếu thai này là hoàng tử, nhất định đem đến một thế hệ phồn vinh, hiển nhiên y sẽ là đại hoàng tử đầu tiên của Đại Thịnh hoàng triều.

Dung Diệp một đường sấn vẳng về định đi vào Vành Phương các, nhìn đến hai tiểu thái giám đang chuyên tâm chăm sóc hoa cỏ. Một người là tinh tráng, bộ dáng khỏe mạnh như tiểu ngư, mà người còn lại bộ dáng nhỏ xinh như một con thỏ con.

Hiện tại tâm tình tốt, thế là vị Cửu ngũ chí tôn này hướng tới một bên Phúc Y tỏ vẻ dừng lên tiếng thông báo, hắn ở một gốc hoa lê cách đó không xa hứng thú nhìn tới phía kia gốc tàng cây. Hai thiếu niên đều là đưa lưng về phía hắn, cho nên cũng chưa chú ý tới, phía sau ngay bọn họ đang có một vị cao nhân mang theo cung nữ, thái giám, tiềm long hộ vệ, cấm y vệ không dưới ba mươi người đang xem bọn họ. Bọn họ một bên cười nói, một bên vất vả làm công việc trồng hoa.

Bóng dáng nho nhỏ kia làm cho hắn chờ mong nhìn đến mặt y. Thân thể gầy yếu như vậy, đến tột cùng là ai ngoan độc đưa y an bài đến đây làm công việc vất vả, thật sự là quá đáng.

Luyện nhân giúp đỡ sao quý đào dưới tàng cây đào một cái hố to, rồi mới đứng dậy đi bên cạnh thùng phân, cái gọi là phân kỳ thật là một cái khuôn rất lớn chứa phân cùng cỏ dại trộn lẫn một chút đất màu mỡ, mùi hôi thối huân thiên trầm trọng hơn cả bùn đất.

Sao quý có chỉ qua một lần, nhìn hẩn dịch chuyển cái khuôn kia đi cũng không phải bộ dáng quá nặng nề.

Chính là luyện nhân dùng hết sức bình sinh đẩy cái khuôn vừa lớn vừa thối kia đi nhưng nó vẫn không chút xê dịch, lại càng giống như nó đang cố ý cười nhạo y. Luyện nhân vốn tính tình quật cường, liên tiếp dùng vài phần lực chưa từng dùng đến nhưng vẫn không tài nào xê dịch được.

Luyện nhân tức giận dùng chân đạp thẳng lên thành khuôn. Động tác kia phát ra âm thanh không nhỏ, hấp dẫn sao quý ngẩng đầu nhìn y, thấy y tức giận đến nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, cười to nói: “Thật có lỗi, ta đã quên cùng người bàn điều này, đến, dùng thứ này phân ra liền có thể di chuyển, tiểu ngốc nghếch, cẩn thận làm đứt cánh tay người.”

Nói xong ném một rổ trúc cho luyện nhân.

Luyện nhân bị sao quý cười nhạo cảm thấy rất là mất mặt, hướng sao quý làm mặt quỷ, sau đó xoay người không để ý tới hẩn nữa.

Cửu ngũ chí tôn ở một bên nhìn lên bị động tác trẻ con của y làm cho mỉm cười, nghĩ thầm: vẫn là cái đứa nhỏ không chịu lớn! Hẩn quay sang nhìn lần nữa, lại bị gương mặt thiếu niên chọc người triu mến mê hoặc thần trí.

Hậu cung xem như là nhà của hẩn, mà ở trong nhà cư nhiên lại có một tuyệt sắc giai nhân khuynh quốc khuynh thành như vậy hẩn cũng không biết, hơn nữa, càng làm cho hẩn sinh nghi chính là, gương mặt thiếu niên gợi cho hẩn cảm giác thân thuộc, giống như ở thời điểm nào đó, nơi nào đó đã gặp qua, lại hoàn toàn không nhớ nổi.

Dung Diệp nhẹ giọng hỏi Phúc Y đang đứng bên cạnh: “Tiểu thái giám này trầm cảm thấy quen thuộc, chính là ở nơi nào gặp qua?”

Đợi trong chốc lát cũng không thấy Phúc Y đáp lời, quay sang nhìn người bên cạnh, lại thấy hẩn đang nhìn tiểu thái giám kia đến gần người.

Dung Diệp bất đắc dĩ cười, thầm nghĩ xem ra tiểu thái giám này không chỉ có thể ảnh hưởng đến trầm, ngay cả Phúc Y như vậy dù không muốn cũng bị dung mạo y hấp dẫn.

Nhưng chính mình đường đường là bậc Cửu ngũ chí tôn hỏi một câu như vậy lại bị người khác lơ đi, không nhận được liền lấy khuỷu tay huých nhẹ Phúc Y một cái.

Phúc Y lúc này mới hồi phục lại tinh thần, hẩn không hổ là nô tài được hoàng thượng sủng ái nhất, tuy

rằng hắn nhìn thấy tiểu thái giám trước mắt khuynh quốc khuynh thành, không tránh được bị mê hoặc, nhưng chính là, hắn cư nhiên biết Hoàng Thượng vừa mới hỏi cái gì.

Điểm này nói ra cũng chỉ có hắn mỗi ngày tuyển chọn nô tài mới biết được, chần chờ một lát hắn liền đáp: “Nô tài cũng thấy được tiểu thái giám kia nhìn rất quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ nổi là đã gặp ở đâu, nếu Vạn tuế gia muốn biết, để nô tài đến hỏi thân phận của y.”

Nói xong liền định đi đến chỗ luyện nhân cùng sao quý.

“Không cần.”

Dung Diệp ngăn cản Phúc Y, nhẹ giọng nói: “Tối nay gọi y thị tắm.”

Cửu ngũ chỉ tôn mỉm cười tiếp tục hướng đến nơi ở của vị quý phi xinh đẹp Lam Khuyết cung.

8. Chương 8: Long Sàng

Tin tức này đối luyện nhân mà nói như sấm giữa trời quang giáng xuống đầu.

Vào đêm, luyện nhân bởi vì giúp đỡ sao quý ở vườn hoa cả một ngày, hai người liều mạng đem cơm chiều ăn đến no căng. Cả hai đều mệt đến vừa động cũng không nghĩ muốn động, lại vào lúc này truyền đến Thánh chỉ của Hoàng Thượng, thái giám tổng quản Phúc Y là trực tiếp đi đến trước người luyện nhân, lấy một lóng tay chỉ đến ngực luyện nhân: “Hoàng Thượng có chỉ, đêm nay tuyên luyện nhân thị tắm.” Rồi mới xoay người bước đi.

Luyện nhân bị thánh chỉ bất thành linh làm cho hoàn toàn kinh sợ. Đây là sao, Hoàng Thượng đúng là vẫn còn nhớ tới y? Hoàng Thượng muốn giết y sao? Hoàng Thượng muốn đem y làm thành dạng gì? Cái gì gọi là thị tắm?

Luyện nhân bắt lực nhìn về chung quanh cùng nhóm tiểu thái giám, bọn họ dùng ánh mắt kì quái nhìn y là có ý tứ gì? Có người trong mắt lộ ra cực kỳ hâm mộ, có người trong mắt lộ ra đồng tình, luyện nhân cũng không có tâm tình quan tâm phản ứng của người khác nữa. Y chỉ biết là Vương gia lúc trước vì y cùng Hoàng Thượng nháo loạn trở mặt, hiện tại Hoàng Thượng triệu kiến y nhất định không phải chuyện gì tốt. Đã qua đi hai năm, luyện nhân nghĩ đến hết thấy đều đã qua đi, y cũng tính toán cứ như vậy trong cung sống đến già, hiện tại Hoàng Thượng lại tuyên y, nghĩ đến đây, vẻ bình tĩnh hằng ngày trên khuôn mặt luyện nhân đều biến mất.

Không đến nửa nén hương, nội thị thái giám liền đến đây, đem tất cả mọi người đuổi ra bên ngoài, luyện nhân bị thoát trần như nhộng chỉ khoác tấm áo choàng mỏng đi ra. Vừa ra khỏi cửa, luyện nhân thấy được ánh mắt lo lắng của mọi người hướng đến mình, y nghĩ đến đã biết bộ dạng y bây giờ nhất định bị đưa đi hành hình, không phải là cho y nằm lên bàn đĩnh, hoặc là đem y đi thiến chứ? Y không thực sự là thái giám, sẽ không bị thiến đi? Nhưng muốn đem y phạt cái gì? Nghĩ đến hình cụ đáng sợ, luyện nhân bị dọa

đến nước mắt đều chảy xuống, muốn dùng tay lau đi, nhưng hai tay bị khóa lại, nghĩ muốn lau đều lau không được.

Luyện nhân trước bị đưa đến một cái bể lớn để tắm rửa, sau đó lại đưa y vào một cung điện xanh vàng rực rỡ.

Nằm ở long sàng, một nội thị thái giám đứng ở bên giường đối với y bắt đầu đọc quy củ lúc thị tẩm thật dài, bốn phía giường đều mạ màu vàng, luyện nhân vầng đầu hoa mắt, nơi này chính là nơi Hoàng Thượng ngủ? So với tẩm phòng của Vương gia lớn hơn, có đến bốn tầng phòng xép, thật không phải nhà phú quý bình thường có thể sánh bằng. Không biết Hoàng Thượng làm gì xử trí y? Bốn tầng phòng xép mỗi tầng đều có người gác, chỉ sợ là muốn chạy cũng chạy không ra được. Chuyện tới trước mắt, luyện nhân cuối cùng không sợ, chuyện gì đến sẽ đến, y có sợ cũng không thể làm gì.

Thành thành thật thật nằm ở long sàng, nghe nội thị thái giám đọc một ít quy củ hầu hạ Hoàng Thượng, những thứ nội thị thái giám nói trên cơ bản y đều ở trong cung thường nghe một ít, hiện tại y trong lòng khẩn trương, không ngừng nghĩ cách hướng Hoàng Thượng cầu tình buông tha cho y, y còn không muốn chết, y thừa nhận chính mình nhất gan sợ chết, chính là làm gì có ai không sợ chết? Thời điểm y lấy lại tinh thần chỉ nghe âm thanh thái giám tuyên đọc, đại khái nghe được một ít rằng không thể ngộ thương long thể, không thể ở An thần điện qua đêm, mặt khác, những điều còn lại y đều nghe không hiểu.

Ngày thường, đều phải xử lý chính vụ đến gần canh ba mới nghỉ ngơi, chính là Dung Diệp chỉ tưởng tượng đến tối nay có một tiểu giai nhân xinh đẹp như vậy bồi hấn, liền không có cách nào an tâm xử lý chính vụ, cho nên không đến canh hai liền đã trở lại.

Phúc Y cao giọng xuống nặc: “Hoàng Thượng hồi cung.”

Một phòng thái giám cung nữ quỳ xuống, luyện nhân cũng muốn xuống giường quỳ lạy, đã bị Dung Diệp tiếp trở về, đưa y an trí ở trên giường.

“Không cần đa lễ.” Hắn mỉm cười nhìn thấy mỹ nhân đã muốn ôm vào trong ngực, Dung Diệp cảm thấy được chính mình có điểm nóng nảy. Hắn vung tay lên, ý bảo tất cả mọi người đi ra ngoài.

Lúc này nội thị thái giám đi tới, quỳ xuống nói: “Vạn tuế gia, hiện tại sẽ an nghỉ sao? Quy củ còn chưa chỉ giáo xong...”

“Sao? Nói đến đâu? Còn có cái gì nữa?” Dung Diệp quay đầu lại đáp lời nội thị thái giám ở phía xa, rồi lại quay đầu tiếp tục thưởng thức mỹ mạo trong lòng.

“Bẩm vạn tuế gia, tuyên xong quy củ hầu hạ, tiếp theo phải tuyên chính là ”thị hạnh“.”

“Hảo.” Cửu ngũ chí tôn đậm mạc nở nụ cười một chút: “Tiếp theo trầm đến tự mình dạy đi.”

“Vâng.” Nội thị thái giám lên tiếng, lại tiến về phía trước một bước nhỏ, có chút khấn trương bẩm: “Khởi bẩm Vạn tuế gia, thiếu niên thị tử này đều không rõ danh tính.” Nội thị thái giám trộm lau một chút mồ hôi lạnh bên thái dương. Việc này không lớn không nhỏ, một thiếu niên vô danh ở trong cung không ai biết, cũng không phải quan viên, nếu y hướng đến vị phi tử nương nương làm chuyện xấu, bọn họ quản sự sợ cũng phải bị liên lụy.

Nghe vậy, Dung Diệp biến sắc, quay đầu nhìn thấy tiểu gia hỏa trên giường lạnh run, thầm nghĩ: thiếu niên này nhìn quen thuộc, nhưng vẫn nhớ không nổi ở nơi nào gặp qua. Liền hỏi: “Người kêu là gì?”

Luyện nhân vội vàng đáp lời, nói đến một nửa mới nhớ tới chính mình trên người không có quần áo, người trần truồng đứng ở trước mặt hoàng thượng sợ là mang tội danh, thế là lại xoay tay đem chăn tha xuống dưới bao lấy thân thể: “Bẩm Hoàng Thượng, nô tài kêu Luyện Quân.”

Nhìn thấy tiểu gia hỏa trước mắt kéo cái chăn thật to, cơ hồ quỳ trên mặt đất, che không được cảnh xuân trong chăn, cửu ngũ chí tôn đột nhiên lại yên tâm. Nhìn hành vi cử chỉ y thật sự không giống người có tâm cơ, thế là mở miệng nói: “Họ Luyện? Nhưng trẫm gặp dòng họ này không nhiều lắm.”

“Hoàng Thượng lần đầu tiên nghe tên nô tài cũng là nói như thế.” Luyện nhân cung kính trả lời.

“Nga? Trẫm lần trước nhìn thấy người là thời điểm nào?”

Lúc này Phúc Y tiến đến, ở bên tai Hoàng Thượng nhẹ giọng nói: “Hồi bẩm Vạn tuế gia, hai năm trước Vạn tuế gia chiêu đãi yến tiệc, tiểu luyện nhân này đi theo Lục Vương gia vào cung một lần, Vạn tuế gia chính là khi đó gặp qua y, sau đó Vạn tuế gia hạ chỉ tuyên y vào cung, lúc ấy chưa cho y danh phận, y vẫn đi theo bọn thái giám sinh hoạt.”

“Y...”

Dung Diệp cố gắng ở trong đầu nhớ lại lần trước ở yến tiệc, cuối cùng nhớ tới lần đó gặp qua một đứa nhỏ, hẳn nhớ rõ khi đó lục đệ một lòng muốn cưới một thiếu niên làm Vương phi, hẳn giận dữ liền đem lục đệ điều khai, thừa dịp đem thiếu niên cường lưu tại trong cung. Chính là không nghĩ tới hai năm không thấy, lúc ấy vẫn là vẻ mặt cùng bộ dáng như một đứa nhỏ, hiện giờ đã muốn lột xác thành một con bướm xinh đẹp. Khi đó nhìn thấy y liền cảm thấy được y chính là cực mỹ nam hài, nhưng là hẳn không nghĩ tới luyện nhân này trở mã đến mức khiến người ta tâm đăng thần trì. Tuy rằng vẫn có chút tính trẻ con chưa thoát, nhưng là đã muốn biến thành một nhân vật khuynh quốc khuynh thành, trước kia y vẫn bị quên đi trong thâm cung, cho nên hẳn không nhìn thấy y. Hiện giờ vừa thấy, tuyệt sắc nam nhi hiện tại đang trong nhà mình.

“Các người đều ở bên ngoài, Phúc Y, người lưu lại hầu hạ.”

Phúc Y cung kính bẩm một tiếng “vâng”, đứng bên ngoài gian nghe phân phó, còn lại thái giám cung nữ đều thức thời ra bên ngoài hậu điện.

9. Chương 9: Thị Hạnh

Luyện nhân nhìn thấy Hoàng Thượng lệnh mọi người ra ngoài, sợ hãi đến cả thân mình đều phát run, y cố gắng nghĩ nên làm sao hướng Hoàng Thượng cầu tình.

“Luyện Quân...”

Hoàng Thượng suy tư về hai năm trước khi vừa nhìn thấy bộ dáng của tiểu gia hỏa này: “Trẫm nhớ bọn họ đều thích gọi người là luyện nhân?”

“Vâng, Hoàng Thượng.” Luyện nhân tuy rằng sợ, nhưng vẫn theo quy củ mà trả lời.

“Được rồi, bình thân, thời điểm chỉ có hai người người cùng trẫm, liền không cần đa lễ.”

“Tạ Hoàng Thượng.” Luyện nhân đứng dậy nép một bên, đồng thời cố gắng để không bị ngã.

Nhìn thấy luyện nhân bộ dáng đơn thuần, Dung Diệp thăm xác định tiểu gia hỏa thậm chí ngay cả đêm nay bị triệu tới làm cái gì cũng không biết. Thế là tâm tình nhẹ đi, hướng luyện nhân vươn tay: “Lại đây, đến bên cạnh trẫm.”

Luyện nhân tiến về phía trước hai bước, lại nghĩ không dám, còn đang do dự, lại đột nhiên cảm thấy thân thể nằm trong khoảng không, một trận văng đầu hoa mắt, luyện nhân mới biết được chính mình bị Hoàng Thượng ôm tới trên giường.

“Hoàng Thượng?” Luyện nhân chính là bị dọa không nhẹ.

Nhìn thấy người dưới thân vừa vội lại vừa sợ, Dung Diệp khó nhịn được trêu đùa hỏi: “Luyện nhân, biết buổi tối nay ta gọi người tới làm cái gì không?”

“Hoàng Thượng...” Hoàng Thượng muốn giết y, đây là điều đầu tiên luyện nhân nghĩ đến, tuy rằng Hoàng Thượng trên mặt tươi cười như vậy, nhưng nhân gian đều nói gần vua như gần cọp, ai có thể biết giờ phút này Hoàng Thượng trong lòng đang nghĩ cái gì? Đến đây, nước mắt luyện nhân không nhịn được liền trào ra ngoài.

Vốn hắn nghĩ muốn đùa một chút, ai ngờ luyện nhân nhát gan này cứ nhiên bị hắn làm sợ tới mức oà lên khóc. Mắt thấy hai hàng lệ ở khóe mi chảy xuống đôi gò má non mềm, Dung Diệp cả kinh, không nghĩ tới đứa nhỏ này lại gan lại nhỏ như thế.

“Ngoan, ngoan, đừng khóc, người vào cung đều phải trải qua một đêm này, đừng sợ.” Hoàng thượng vừa cười vừa đem luyện nhân kéo vào trong lòng ngực, vuốt ve thân mình y.

“Đều phải trải qua sao?” Luyện nhân hướng Hoàng thượng ngược lại hỏi một câu.

“Tóm lại, đêm nay người đến với trẫm, hiện tại trẫm sẽ dạy người cái gì gọi là thị hạnh.”

Cửu ngũ chí tôn không hề chờ luyện nhân đáp lại, trực tiếp đem người ấn quay về trên giường, nâng chiếc cằm khéo léo, trước tiên ở cái miệng nhỏ nhắn hôn một chút.

Không nghĩ tới Hoàng Thượng nói lại là loại sự tình này, luyện nhân dù chưa thạo chuyện, nhưng dù sao đã đến mười bảy, tỉnh tỉnh mê mê cũng biết một chút. Hoàng Thượng cư nhiên lại hôn y, lập tức làm cho luyện nhân đề cao cảnh giác, trừng to mắt nhìn nhất cử nhất động của Hoàng Thượng. Lại thấy Hoàng Thượng cúi thân xuống muốn hôn qua, luyện nhân sợ tới mức nhanh nâng lên hai tay bưng kín miệng.

“Ngoan, bỏ tay ra, để trẫm hôn nhẹ người.”

Dung Diệp cũng không có tức giận, ngược lại ôn nhu dỗ dành y. Thấy luyện nhân ra sức lắc đầu, miệng nhỏ mấp máy phát ra âm thanh.

Dung Diệp cười: “Nói cái gì, trẫm nghe không rõ.”

Hôm nay Hoàng Thượng cười đến đặc biệt nhiều a! Phúc Y mặc dù ở gian ngoài hầu hạ, nhưng thời khắc đều chú ý động tĩnh bên trong. Nghe được trong giọng nói của Hoàng Thượng mang theo ý cười, tâm tình cũng thả lỏng không ít.

Luyện nhân đơn thuần trả lời: “Hoàng Thượng, luyện nhân là... luyện nhân là nam hài, không thể cùng Hoàng Thượng thân...”

Vì muốn nói rõ ràng một chút, luyện nhân thoáng dời tay đang che miệng. Chính là nói còn chưa nói xong, hai tay đã bị Hoàng Thượng nắm lấy. Ngay sau đó môi cũng thất thủ.

Luyện nhân cố gắng muốn đẩy người đang áp ở trên mình ra, nhưng chính là hai tay bị gông cùm xiềng xích, mà Hoàng Thượng hôn càng ngày càng kịch liệt, môi bị ma sát đến phát đau.

Luyện nhân lên tiếng muốn kháng nghị, lại cảm thấy như có cái gì đó lén vào miệng. Hai tay y bị nâng lên cố định trên đỉnh đầu, chốc lát lại cảm giác như bị một sợi dây mềm cột chặt vào đầu giường, mà hai tay Hoàng Thượng lại đang ở trên người y thong thả vuốt ve.

Luyện nhân trước nay chưa từng bị đối đãi như vậy, dùng sức giãy dụa muốn né tránh hắn, nhưng hai tay y đều bị trói chặt ở trên giường, cố gắng phản kháng cũng chỉ tăng thêm hứng thú của Hoàng Thượng.

Thẳng đến khi luyện nhân sắp hít thở không thông, Hoàng Thượng mới buông tha cho luyện nhân. Nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của y thì nở nụ cười nói: “Luyện nhân, Lục Vương gia từng nói qua muốn cùng

người thành thân, trăm không tin hẳn không làm gì người, hiện tại người lại cùng trăm nói hai nam nhân không thể làm, rất không thành thật đi?”

“Không có, chúng ta không có.”

“Không có?” Hoàng Thượng trên mặt rõ ràng viết hai chữ không tin.

“Thực không có, Vương gia đối với ta cho tới bây giờ đều là lấy lễ nghi đối đãi, chưa từng có hành động phi lễ.”

Luyện nhân có điểm tức giận vì Hoàng Thượng hoài nghi nhân phẩm của Vương gia, thanh âm không khỏi lớn một ít.

“Phải không? Xem ra là trăm đối với người là đang phi lễ phải không?” Sắc mặt Hoàng Thượng có chút trầm xuống.

Luyện nhân cũng nhìn ra Hoàng Thượng đang tức giận, hối hận tại sao lại ở trước mặt Hoàng Thượng nhắc tới Vương gia, nhưng chính là lời nói ra rồi không thể rút lại.

Luyện nhân chỉ biết sau đó cả thân thể đều bị lật lại, trưng ra một tư thế xấu hổ ở trên giường, tiếp đó hậu đình lại kịch liệt đau đớn. Luyện nhân thống khổ rên rỉ ra tiếng, chưa từng nghĩ sự tình trên giường lại đau đớn đến vậy, phía sau không cách nào chống đỡ nam nhân, luyện nhân chỉ có thể nằm ở trên giường, bị động chịu tra tấn.

10. Chương 10: Đêm Đầu

Lời nói của luyện nhân hoàn toàn chọc giận Dung Diệp.

Trong mắt tên nô tài nhỏ bé này Cửu nữ chí tôn hẳn lại biến thành người phi lễ?

Không hề muốn nghĩ tới nữa, trực tiếp đem phân thân hương hậu đình nhỏ của luyện nhân đẩy vào, nhưng luyện nhân thân mình nhỏ bé, lại là tấm thân xử nam, như thế nào chứa nổi quái vật lớn của Hoàng Thượng?

Vài lần đẩy mạnh đều không thể tiến vào, làm cho hai người đều khổ sở. Dung Diệp có chút khó nhịn, đối với gian ngoài cao giọng: “Phúc Y, lấy hộp gấm đến đây.”

Một lát sau, Phúc Y bưng một cái hộp gấm nhỏ đến trước giường, đem màn nhấc lên, lộ ra một cái khe hở nhỏ, thuận lợi đem hộp gấm tiến vào, sau đó liền lui ra gian ngoài.

Dung Diệp mở hộp gấm ra, bên trong hộp đặt những thứ luyện nhân hoàn toàn chưa bao giờ thấy qua, Dung Diệp cầm lấy một cái trụ dài bạch ngọc, ở bên cạnh đặt một hộp cao được, ở hậu đình nhỏ của luyện nhân thoa vài lần, rồi mới trực tiếp đẩy đi vào.

Luyện nhân đau đớn hét thảm một tiếng, cảm giác được dị vật xâm nhập, thân thể bị Hoàng Thượng gắt gao đè lại, hai tay bị trói ở đầu giường, chút phản kháng nhỏ nhoi của y đều không có tác dụng, chỉ có thể cố nén thống khổ bị dị vật ở trong cơ thể, cố gắng nhẫn nại không phát ra âm thanh.

Nhìn thấy người dưới thân nhẫn nại, Dung Diệp dần dần nhẹ đi lực đạo trên tay, làm cho y dễ chịu một chút, chờ y chậm rãi làm quen. Cửu ngũ chí tôn chưa bao giờ nhân nhượng người khác, nhưng lại cam tâm tình nguyện ủy khuất chính mình đi nhân nhượng tiểu nô tài này.

Đau đớn dần dần biến thành một loại khoái cảm, luyện nhân khó nhịn được kinh tuyến ra tiếng, kích thích Dung Diệp thiếu chút nữa ném ngọc hành kia đem chính mình đưa vào. Thật vất vả ngăn chặn ngọn lửa, lại nghe luyện nhân nhẹ giọng nói thảm cái gì đó, Hoàng thượng thực muốn nghe rõ tiếng y nói một chút.

Có phải hay không hẳn khiến y không thoải mái? Nghĩ đến đây, Cửu ngũ chí tôn chậm rãi đem luyện nhân xoay người, làm cho y nằm thẳng ở trên giường, như vậy có thể khiến y thoải mái hơn một chút. Hắn lúc này mới chợt nhìn thấy ánh mắt thất thần của y, không hiểu sao trong lòng lại nổi lên một trận đau đớn khó tả.

Luyện nhân lần đầu biết đến khoái cảm truyền đến toàn thân, xa lạ nhưng không chán ghét, lúc này Hoàng Thượng đột nhiên ngừng lại, y có chút khó nhịn lắc lắc mông, thời điểm mê hoặc lại bất lực, trong đầu mơ hồ nghĩ đến người đối y tốt nhất, người đã từng cùng y thân cận.

“Vương gia, đừng đi, Vương gia, luyện nhân sợ...”

Nghe ra trong lời nói, Dung Diệp quyết định không bao giờ... nhẫn nại chính mình nữa, ghen một buổi tối lửa giận thêm dục hỏa chỉ vì thông cảm luyện nhân là lần đầu, chính là giờ phút này Dung Diệp như thế nào cũng không tin luyện nhân không có kinh nghiệm, mạnh mẽ rút ra tiểu ngọc hành trong cơ thể luyện nhân, đối với hậu đình nhỏ chưa hoàn toàn liền đem cả phần thân mạnh mẽ đỉnh đi vào, ngoài miệng còn ác độc nhục mạ: “Dâm hóa, còn nói chính mình cùng lục đệ trong sạch, nhìn người bộ dáng dâm đảng như thế này, trăm thật hối hận còn đau lòng cho người.”

Sự dịu dàng trong nháy mắt liền biến mất, thân mình luyện nhân như lá rụng trong gió, kịch liệt đau đớn lại xuất hiện một tia khoái cảm. Đó cũng là những gì cuối cùng mà luyện nhân cảm nhận được.

Trước khi hôn mê luyện nhân nghĩ đến một chuyện, công công nói qua, không thể ở trên giường Hoàng Thượng qua đêm. Lúc trước nghe không hiểu lời nói cổ quái này, hiện tại luyện nhân không sai biệt lắm đều hiểu được.

Lúc luyện nhân tỉnh lại trời đã sáng, y nhất thời có chút ngây ngốc, không biết chính mình đang ở nơi nào, hồi tưởng nửa ngày mới nhớ lại hôm qua bị tuyên đến thị tẩm.

Luyện nhân từ lúc tiến cung chỉ mang thân phận thấp kém cùng thái giám ở một chỗ, phần lớn cùng hậu cung không quan hệ, cho dù các phi tử tranh thủ chuyện tình cảm cũng sẽ không làm trò trước mặt luyện nhân, bởi vì mọi người vẫn là đem y coi như tiểu hài tử, cảm thấy không nên ở trước mặt y nhắc tới việc nam nữ, cho nên trước kia luyện nhân cũng không biết thị tẩm là ý tứ gì.

Trải qua một đêm dài vò, luyện nhân cuối cùng đã biết hàm ý của đêm xuân đau đớn này thật sự rất đau.

Cảm giác dưới thân vẫn là một mảnh bông rất, hậu đình mặc dù không thống khổ bằng đêm qua bị Hoàng Thượng tra tấn, nhưng vẫn còn có chút đau, luyện nhân cẩn thận chậm rãi đứng dậy, quan sát tình huống chung quanh, lúc này mới nhìn thấy ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, luyện nhân trong lòng cả kinh.

Hiện tại không biết đã là canh mấy, nghe quý tử không thể lưu lại qua đêm, mà y cứ nhiên ngủ thẳng đến bây giờ. Luyện nhân trong lòng nén giận chính mình, giật mình nhảy xuống mặt đất, kết quả sốt ruột đến quên thương tích phía sau, đau đến suýt nữa ngồi nhào trên đất, vội vàng nắm lấy cạnh giường mới không chật vật đến nỗi ngã xuống.

Luyện nhân chậm rãi quỳ xuống, hướng bốn phía tìm kiếm quần áo của chính mình, chính là cái gì đều không tìm thấy. Đúng vậy, đêm qua là y lỏa thân bị đưa tới, che thân bất quá chỉ có một cái áo choàng bạc, hiện tại ngay cả cái áo choàng bạc đó cũng tìm không thấy, y nghĩ chắc hẳn là bị cung nữ hay thái giám mang đi rồi. Chính là hiện tại đã quá trưa, nếu không rời đi sợ là lát nữa Hoàng Thượng trở về sẽ trách tội.

Nhưng y cả một mảnh vải che thân đều không có, hơn nữa dưới thân lại đau đến đứng dậy không nổi. Luyện nhân muốn khóc lên, nhưng rồi chỉ có thể bắt lực quỳ trên mặt đất, mắt hướng nhìn bốn phía xung quanh, chợt thấy ở gian ngoài có mấy người hầu hạ, khả năng đó là người hầu hạ Hoàng Thượng, không biết y có thể nhờ họ giúp không?

Chỉ hi vọng họ không xem thường y.

11. Chương 11: Phúc Y

“Công tử, ngài tại sao lại ngồi bệt dưới này?”

Vào cửa chính là thái giám tổng quản Phúc Y bên cạnh Hoàng Thượng. Phúc Y thấy luyện nhân lỏa thân quỳ gối bên giường, đoán y là đang muốn tìm quần áo, Phúc Y cũng có chút khó xử, bình thường chủ tử các cung lại đây thị tẩm khi màn đêm buông xuống đều có hạ nhân đem quần áo lại đây. Nhưng luyện nhân này vốn chính là hạ nhân, nào có người sẽ mang cho y quần áo, hơn nữa y ngày thường đều mặc quần áo của thái giám, hiện tại y đã là người của Hoàng Thượng, quần áo đó căn bản là y không thể mặc. Mà trong điện quần áo thật ra không ít, nhưng hầu hết đều là của vạn tuế gia, cho dù là thường phục cũng không phải người thường có thể mặc.

Mặc kệ như thế nào vẫn là trước tắm rửa đi, nghĩ đến đây, Phúc Y hướng hạ nhân gian ngoài cao giọng nói: “Truyền dục!”

“Vâng.” Gian ngoài có người cung kính lên tiếng, lập tức đi xuống truyền người đưa ôn thủy đến.

Bên này Phúc Y tạm thời lấy tấm thảm bạc khoác cho luyện nhân: “Công tử đừng vội, chờ công tử tắm rửa xong nô tài liền sai người đi lấy hai bộ quần áo lại đây.”

Kỳ thật hiện tại bất quá là cho y mặc thường phục của hắn, xem tiểu luyện nhân hiện tại thực đáng thương, nhất định phải tấu thỉnh Hoàng Thượng giúp y làm vài bộ đồ mới được. Phúc Y hảo tâm nghĩ.

Phút chốc, bên ngoài có người nâng mộc dũng đem đến tấm phòng, hơi nước lập tức bốc lên, biến không khí trong phòng vốn còn se lạnh trở nên ấm áp.

Cảm giác nhiệt độ đang ấm dần, luyện nhân mới phát giác chính mình đã muốn đông lạnh phát run, tay cầm lấy thảm cũng lạnh lẽo trắng bệch. Phúc y đỡ luyện nhân chậm rãi ngồi vào trong nước, tiếp xúc mặt nước ấm áp kích thích luyện nhân hút một ngụm lạnh khí.

“Công tử, rất đau sao? Nô tài đi lấy được đến, công tử tẩy xong trước rồi đem được bôi vào.”

“Được sao?”

“Nga! Hôm nay buổi sáng Hoàng Thượng rời giường liền tuyên thái y đem được đến, thoa một chút liền có thể tốt lên rất nhiều.”

Tiểu luyện nhân bộ dạng khuyñh quốc khuyñh thành, tính cách lại cực kỳ ngoan ngoãn thực khiến người ta yêu thích, Phúc Y đối y cũng là phá lệ che chở.

“Cảm tạ công công, làm phiền công công vì luyện nhân lo lắng.”

Ngồi trong làn nước ấm áp, ánh mắt luyện nhân lại bịt kín một tầng sương mù, tiến cung lâu như thế, lần đầu tiên cảm giác được có người chân chính quan tâm y, tuy rằng ở cùng một chỗ thái giám đối y cũng đều tốt lắm, chính là chưa từng có người nào vì y lo nghĩ chu toàn thể này, trừ bỏ Vương gia, Phúc Y là người đầu tiên đối y dụng tâm như thế.

“Công tử đối nô tài đừng khách sáo như vậy.” Một bên giúp luyện nhân tẩy trừ, Phúc Y có chút lời nói thâm thía.

Luyện nhân ngẩng đầu nhìn Phúc Y: “Công công, công công có thể gọi thẳng ta là luyện nhân, ở trước mặt công công luyện nhân mới là hạ nhân, công công tự xưng nô tài thực không hợp quy củ.”

“Ngài hiện tại là người của Hoàng Thượng, ngày sau định Hoàng thượng còn muốn phong công tử thành phi tử. Phúc Y làm sao dám gọi thẳng tục danh?”

“Luyện nhân chưa bao giờ dám nghĩ đến việc được phong thưởng, chỉ cầu bình an là tốt rồi, nếu có thể rời khỏi hoàng cung thực toại nguyện, nhưng luyện nhân biết điều đó không có khả năng.”

“Luyện nhân, xin đừng trách nô tài lảm miệng.”

Phúc Y sửa miệng gọi thẳng tên luyện nhân, trong lòng đưa y trở thành bằng hữu đối đãi: “Ngài sau này ở trước mặt hoàng Thượng không được nhắc tới Lục Vương gia dù một chữ. Nô tài mấy năm nay hầu hạ Hoàng Thượng, đối Vạn tuế gia rất hiểu biết, tối hôm qua thị tẩm vốn Hoàng Thượng thực vui vẻ, chính là ngài cố tình nhắc đến Vương gia, Hoàng Thượng thực không cao hứng, ngài đã là người của Hoàng Thượng, sao còn có thể muốn Vương gia, Hoàng Thượng đương nhiên tức giận trừng phạt ngài. Lục Vương gia là thân đệ đệ của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đối với mấy đệ đệ đều là rất sủng ái, sẽ không bởi vì ngài đi trách tội Lục Vương gia, chính là ngài. Hoàng Thượng đối ngài thực yêu thương, ngài cố tình lại đối Vương gia không thể quên tình, Hoàng Thượng sẽ tự nhiên sinh khí trên người ngài, sao phải khổ vậy chứ? Ta hiện tại có thể trở về chính là bởi vì Hoàng Thượng lo lắng ngài, mới phân phó ta đến xem, tránh cho nô tài khác làm khó dễ ngài. Thừa dịp hiện tại Hoàng Thượng đối với ngài hữu tình, ngài nên giúp Hoàng Thượng vui một chút, tự kiếm cho chính mình ngày sau có chút chặn dèm.”

Nghe lời nói Phúc Y thật tâm huyết, luyện nhân lặng yên không nói.

Đúng vậy! Bên người hoàng thượng nhiều tuần nam mỹ nữ như vậy, y bắt quả là Hoàng Thượng nhất thời hứng thú tìm đến giải sầu, chờ Hoàng Thượng chơi chán, y liền có thể quay về chỗ bọn thái giám, tuy rằng có chút kham khổ, y vẫn có thể sống tốt!

Luyện nhân trong lòng nghĩ, ngoài miệng chính là nói: “Cảm tạ người, Phúc Y công công, người đối ta thật sự là quá tốt.”

12. Chương 12: Hai Người Hai Mặt Lưỡng Chủng Tình

Thời điểm bọn họ nói chuyện, Hoàng Thượng đã đứng ở phía sau, lặng lẽ nghe hai người đối thoại.

Vẫn là Phúc Y thính tai, nghe được hơi thở phía sau người, thế là xoay lại nhìn một cái xem người đến là ai. Vừa thấy người đến nguyên lai là Hoàng Thượng, Phúc Y vội vàng quỳ xuống: “Cung nghênh Hoàng Thượng hồi cung.”

Luyện nhân nghe Phúc Y nói, mới giật mình phát giác phía sau có người, cũng gấp đến độ muốn quỳ xuống, nhưng y hiện tại đang ở trong mộc dũng, làm sao có thể đi ra? Cả người y lại xích lõa, không được, như vậy thật bất kính.

Luyện nhân đang tiến thoái lưỡng nan, lại nghe Hoàng Thượng lên tiếng: “Được rồi, đều hãy bình thân.”

Nói xong lập tức đi đến bên giường, ở trên giường cầm lấy quần áo Phúc Y mới đưa tới, nhìn thoáng qua liền ném vào một bên: “Phúc Y, phân phó xuống, làm vài bộ quần áo vừa người cho luyện nhân.”

Vừa nói, lại vừa đi đến bên người luyện nhân, tay khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của y: “Đã thấy khá hơn chưa?”

“Vâng, đã khá hơn nhiều rồi.” Luyện nhân cùng Hoàng Thượng đối diện, nhìn thấy trong ánh mắt kia chỉ có bóng dáng chính mình, trong lòng lại một trận hốt hoảng.

“Nơi kia cũng đã tốt hơn rồi sao?”

Luyện nhân trên mặt toàn bộ nhuộm đỏ, cúi đầu không dám trả lời.

Lúc này luyện nhân còn đứng ở trong mộc dũng, Phúc Y định đem khăn đến bên cạnh y, để y thuận tiện lau khô mình, thấy Hoàng Thượng đi tới, Phúc Y liền thức thời lui xuống.

Dung Diệp đi đến bên người luyện nhân, một tay dìu luyện nhân ra khỏi mộc dũng, rồi sau đó mới bế y lên.

Luyện nhân bị dọa đến thiếu chút nữa kêu to ra tiếng, sợ giấy dựa sẽ bị rơi xuống đất, chỉ dám gắt gao ôm cổ Hoàng Thượng. Khi cảm nhận được thân thể an toàn ở trên giường, luyện nhân mới yên lòng.

“Nơi đó còn đau không?”

Dung Diệp vẫn như cũ không một biểu tình hỏi, luyện nhân nằm ở trên giường thẹn thùng, muốn trốn lại trốn không xong. Hoàng Thượng cầm khăn đưa đến, đã không còn bộ dáng nổi giận đáng sợ như ngày hôm qua, trên khuôn mặt vốn lạnh lùng lại lộ ra một tia ôn nhu. Dung Diệp đã gọi Phúc Y nhanh chóng đưa thuốc mỡ tới, tay cầm lọ thuốc mỡ đến trước giường luyện nhân: “Đến, trầm bôi được cho người.”

Luyện nhân nhẹ nhàng lắc đầu, đem khăn trùm trên đầu cơ hồ làm thành cái mũ. Hoàng Thượng đột nhiên đối với y ngập tràn ôn nhu, y có chút không tin vào mắt mình, nhớ tới đêm qua đau đớn khôn cùng, luyện nhân vẫn là có chút sợ hãi.

Chính là lúc này, Hoàng Thượng toát ra vẻ ôn nhu khó gặp, khiến luyện nhân trong lòng không hiểu sao rung động một chút, ngực đột nhiên đập thật nhanh, hai má dần dần đỏ lên.

“Không cần, Hoàng Thượng, luyện nhân có thể tự làm, không dám phiền Hoàng Thượng.” Luyện nhân sợ tới mức đem chăn bao lại toàn thân mình, chỉ lộ ra hai ánh mắt ở bên ngoài.

“Tốt lắm, trầm bôi không làm khó dễ người, nhưng chính là được nhất định phải bôi.”

Dung Diệp đem thuốc mỡ đưa đến trước mặt luyện nhân, ý tứ rõ ràng: nếu không cần ta hỗ trợ, vậy người tự mình liền bôi.

Luyện nhân khó xử nhìn chén thuốc trước mặt, vết thương kia ở phía sau, chính mình làm sao xem đến, được để lâu cũng sẽ không còn công hiệu, hiện tại Hoàng Thượng ở trước mặt, y làm sao không biết xấu hổ mà tự bôi được? Hoàng Thượng tuy rằng trên mặt vẫn là không để lộ bất kì cảm xúc gì, nhưng luyện nhân cảm giác được Hoàng Thượng trên mặt chính là đang xem kịch vui. Luyện nhân dù sao tâm tính vẫn là một đứa nhỏ, y bối rối, miệng mấp máy như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Dung Diệp nhìn thấy luyện nhân thẹn thùng, trong lòng có chút ngứa, thế là cúi thấp xuống môi phần nộn mềm mại nhẹ nhàng hôn một chút. Luyện nhân chậm rãi nhắm mắt lại, cũng không có tỏ vẻ kháng nghị, thế là Dung Diệp liền không nhẫn nại, tại miệng nhỏ nhắn phần hồng kia hôn xuống lần nữa.

Luyện nhân chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ, biết Hoàng Thượng đang hôn y, tuy rằng thân thể khẩn trương lại nhẹ nhàng phát run, y cũng không có phản kháng. Đêm qua, chuyện gì tới cũng đã tới, hiện tại phản kháng cũng không còn kịp. Luyện nhân tự an ủi chính mình, tự tìm cho chính mình một cái lý do, nếu không nghĩ như vậy, y cảm thấy có lỗi vì yêu Vương gia. Cho dù Vương gia cưới vợ, chính là luyện nhân biết, Vương gia trong lòng còn có y. Nếu cứ như vậy rơi vào tay Hoàng Thượng đối y nhu tình, luyện nhân cảm thấy chính mình thực hèn hạ.

Dung Diệp nhẹ nhàng hôn luyện nhân, nhìn thấy y lúc này mất tập trung, trong mắt nổi lên ý xấu, ở môi luyện nhân gặm cắn một chút.

Luyện nhân cảm giác được đau đớn liền hé miệng nhẹ giọng hô đau, lại bị đầu lưỡi linh hoạt thừa dịp lỗ hồng dò xét tiến vào. Luyện nhân mới quen tình dục, vẫn không thể thừa nhận tình cảm mãnh liệt như vậy, hai tay gắt gao nắm lấy quần áo Dung Diệp, miệng nhẹ giọng phát ra âm thanh ngâm nga, nước miếng trong miệng không kịp nuốt liền chảy xuống cổ y.

Dung Diệp tuy rằng trải qua nhiều chuyện, hắc trong lòng hiểu được, luyện nhân cũng không phải bắt đầu thích hắc, luyện nhân chính là không muốn làm hắc nổi giận, cho dù hiện tại hắc chiếm thân thể luyện nhân, chính là tâm luyện nhân cũng không ở trên người hắc. Bất quá, Dung Diệp cũng không để ý.

Dung Diệp mười tám tuổi đăng cơ, phụ hoàng mẫu hậu song song ly thế, lưu lại hắc mang theo mười một đệ đệ, áp lực đối mặt cùng triều đình, hắc một mình gánh chịu tất cả, cũng dần dần dưỡng thành tính tình lãnh khốc.

Đến chín năm sau, vì danh lợi gia tộc, không ít người đem những nữ nhi còn trẻ tuổi tiến cung, các phi tần đơn giản là muốn hầu hạ khiến Cửu ngũ chí tôn cao hứng, rồi mới cùng gia tộc chia lấy phần nửa quyền lợi, không ai là thật tâm đối đãi hắc, cho nên luyện nhân dù không phản kháng hắc xem ra cũng không phải chấp nhận.

Thân thể luyện nhân mang đến cho hắc khoái cảm khác biệt cùng những vị phi tử khác, khiến hắc vô cùng khoái hoạt, những thứ còn lại hắc không thèm quản, tâm luyện nhân chứa ai hắc không muốn biết. Nhưng là hắc tuyệt đối sẽ không cho luyện nhân có cơ hội trở lại bên cạnh Lục Vương gia.

Mười một đệ đệ đều là tâm phúc của hắc, mà lục đệ của hắc thế nhưng vì tiểu hài tử lại dám cùng hắc trở mặt, do đó, luyện nhân này nhất định phải rời khỏi lục đệ. Lúc trước hắc nghĩ, chỉ cần làm cho lục đệ nghĩ rằng luyện nhân đã là người của hắc, như vậy lục đệ dù không muốn cũng phải buông, thời gian lâu sẽ tự

nhiên quên đi tiểu luyện nhân này.

Nhưng trước đây, hắn không có chạm qua luyện nhân, thứ nhất là nghĩ y dù sao cũng là người của lục đệ, thứ hai là bởi vì lúc đó luyện nhân còn quá nhỏ, hoàn toàn không thể gọi lên dục vọng của hắn, hiện giờ gặp lại luyện nhân lại không thể tự kiềm chế, Dung Diệp trong lòng tự định ra cho chính mình thời hạn, thời gian vừa đến phải đem luyện nhân vứt bỏ, tuyệt không thể giữ bên cạnh một người ảnh hưởng đến đệ đệ của chính mình, bọn đệ đệ cần hắn bảo hộ, còn có bốn đệ đệ vẫn là vị thành niên, hắn không thể để cho chính mình lưu lại nhược điểm.

Luyện nhân nhưng không biết, chính mình dùng hai năm để hận Hoàng Thượng, giờ khắc này Hoàng Thượng ngay tại trước mắt, ở trong lòng y đã không còn tồn tại sợ hãi, tâm can nhỏ bé của y đã bị Hoàng Thượng mặt ngoài ôn nhu lấy đi.

Tình thoáng đã sinh, trong lòng không cách nào gỡ bỏ, không còn tình cảm ngây ngô khi còn trẻ, hiện tại đối mặt là tình yêu chân chính, nhưng là chính y không ngờ được, y đã sắp bị người bỏ rơi.

13. Chương 13: Vứt Bỏ

Hậu cung mọi người cơ hồ đều biết một việc: có người gọi là luyện nhân đem Hoàng Thượng mê hoặc khiến Hoàng Thượng không để ý chính sự, một lòng mê luyện sắc đẹp của y, cùng luyện nhân ở tẩm cung liên tiếp ba ngày ba đêm chưa từng rời đi.

Các đại thần đã bắt đầu đối với vị luyện nhân này phê bình kín đáo, lo lắng Hoàng Thượng mê luyện sắc đẹp, đều dâng tấu yêu cầu đem luyện nhân ra khỏi cung.

Nhóm phi tần trong cung có rất nhiều người đối luyện nhân chửi bới không thôi, cho rằng luyện nhân này chính là một thái giám trong Vịnh Phương các, lợi dụng sắc đẹp mê người, dùng hết tâm cơ quỷ kế tới bên người Hoàng Thượng, không từ thủ đoạn đem Hoàng Thượng mê hoặc đến ngay cả lâm triều cũng không muốn đi, may thay Hoàng Thượng là thánh quân minh chủ mới không đến nỗi vì y mà biến thành hôn quân hoang phế triều chính.

Bên ngoài xôn xao là như vậy, mà lúc này luyện nhân lại ngồi trước phân ngựa phát sầu. Nhiều như thế a! Chính mình một người phải làm đến bao giờ mới xong công việc? Từ hôm trước Hoàng Thượng cho phép y trở về Vịnh Phương Các cũng không gọi y đi thị tẩm nữa, tuy rằng thân thể không cần thị tẩm cảm giác thoải mái không ít, chính là trong lòng lại cảm thấy trống trải, giống như thiếu đi cái gì đó.

Luyện nhân trở về thân phận thái giám, buổi chiều cùng ngày tại Vịnh Phương các lại bị mấy chủ tử triệu kiến.

Vịnh Phương Các hiện tại có ba vị chủ tử, một vị là Nguyệt tần, một vị là Chúc quý nhân, còn có một vị là Thanh quý nhân. Ba người ngày thường chung sống đều thập phần hòa thuận, kỳ thật cả ba lại ngầm ngầm đấu đá. Nhưng là, hiện tại ba người đều hướng tới một thứ mà trước nay chưa từng có – diệt trừ luyện nhân.

Từ lúc các nàng tự vào cung tới nay, trong cung nhiều phi tần quý nhân như vậy, nhiều lắm cũng phải ba bốn ngày mới có một cơ hội thị tẩm, hơn nữa, thuận theo quy củ trong cung, không được qua đêm tại tẩm cung của Hoàng Thượng, trước giờ Tý đều phải rời đi. Mà luyện nhân này thế nhưng lại ở liên tiếp ba ngày, cũng khó trách tất cả phi tần hậu cung đều nhìn y không vừa mắt.

Ba người tuy rằng ngoài miệng nói phải diệt trừ luyện nhân, chính là các nàng ở trong cung dù sao không có thế lực lớn, chỉ có thể trước đem luyện nhân lánh xa khỏi tầm mắt Hoàng Thượng, đợi cho Hoàng Thượng chậm rãi quên đi luyện nhân, liền mau chóng đem luyện nhân trừ khử.

Luyện nhân bị ba vị chủ tử phân tới mã phòng, giao y việc trông coi ngựa, hướng quản sự mã phòng dặn dò việc nặng nề mệt nhọc nhất đều giao hết cho luyện nhân làm.

Nhưng việc ba vị chủ tử đem luyện nhân đẩy vào mã phòng làm việc cũng phải xin chỉ thị của vị chương quản hậu cung Lan quý phi, mà Lan quý phi cũng ngầm đồng ý chuyện này, nhưng không được cấp luyện nhân những việc quá nặng. Cho nên luyện nhân bị phân phối đến chuồng ngựa, chuyên môn phụ trách tất cả ngựa trong chuồng nuôi nấng cùng tắm rửa. Nhưng mà, đối với thể trạng nhỏ bé của luyện nhân mà nói, cả chuồng dù chỉ có bảy con ngựa, công việc cũng đã phi thường nhiều. Dù sao, từ khi ở nơi đó cùng Hoàng Thượng qua đêm đầu, luyện nhân cũng đã chuẩn bị tâm lý tốt.

Luyện nhân nhìn xung quanh đầy phân ngựa lại thở dài, dùng khăn che mặt bắt đầu cố gắng rửa sạch.

“Luyện nhân công tử, thật sự là ủy khuất ngài, đây đều là ba vị chủ tử Vĩnh Phương Các phân phó, lão nô cũng không can thiệp được.” Quản sự mã phòng là Tần công công đi vào chuồng ngựa, một bên cầm lấy thiết sạn giúp đỡ luyện nhân rửa sạch.

Luyện nhân vừa thấy Tần công công đến giúp y làm việc, chạy nhanh đến đoạt lấy thiết sạn trong tay Tần công công: “Công công đừng nói như vậy, luyện nhân trong cung là người dư thừa, công công gọi luyện nhân công tử, luyện nhân không dám nhận a.”

“Công tử, ngày khác nếu là công tử có thăng chức, vạn lần đừng nên trách nô tài hôm nay chậm trễ.” Tần công công gặp luyện nhân đoạt đi thiết sạn trong tay hắn, cũng không đi cướp về, đứng ở nơi đó nói chuyện.

“Thật không dám, luyện nhân hiện giờ không dám có suy nghĩ không an phận, chỉ cầu có thể an an ổn ổn là tốt rồi.” Nói lời này, luyện nhân trong lòng một trận đau.

An an ổn ổn cũng liền tỏ vẻ sau này sẽ không còn được gặp lại Hoàng Thượng, chỉ có thể ở trong trí nhớ nghĩ Hoàng Thượng. Mà khi Hoàng Thượng kêu Phúc Y đem y khi trở về, thậm chí ngay cả phong hào công tử cũng chưa phong, càng đừng nói tới việc phong quý nhân.

Nói cách khác, y trong cung căn bản là người dư thừa, vẫn như cũ là người không danh không phận. Hoàng Thượng như thế đối đãi y, e rằng Hoàng Thượng đối y bất quá là nhất thời chơi đùa, chưa từng nghĩ tới muốn đem y nhét vào hậu cung. Tuy rằng luyện nhân khinh thường sống trong hậu cung kia, chính là ngẫm lại chính mình ngay cả tư cách tranh thủ tình cảm, vị trí của y ở trong lòng Hoàng Thượng cũng không rõ là gì.

Tần công công nghe luyến nhân nói như vậy, trong lòng cũng buông xuống gánh nặng, lại cùng luyến nhân khách sáo vài câu liền rời đi.

Luyến nhân mỗi ngày vội vàng rửa sạch chuồng, đem ngựa tắm rửa, căn bản không có thời gian suy nghĩ việc khác. Công việc duy nhất khiến luyến nhân vui vẻ chính là mỗi ngày đều có thể vuốt ve Du Long. Du Long là ngựa cưng của Hoàng Thượng, mỗi lần ra cung đều nhất định cưng nó, Hoàng Thượng thập phần sủng ái Du Long, đối nó hết thảy đều tốt hơn nhiều so với những con ngựa khác.

Luyến nhân mỗi lần đem Du Long tắm rửa đều tưởng tượng ra bộ dáng uy phong của Hoàng Thượng ngồi bên trên, bất tri bất giác cười một tiếng.

Ngày hôm đó đột nhiên có người đến truyền lời, nói là Hoàng Thượng phải du ngoạn, gọi người đem Du Long cùng một con ngựa khác đến cửa sau cung. Luyến nhân không dám chậm trễ chạy nhanh nắm Du Long cùng một con khác phi thường tốt đến cửa cung, kích động nghĩ hẳn là có thể nhìn thấy mặt Hoàng Thượng.

Rất xa thấy Hoàng Thượng nắm tay một nam hài đi tới, nam hài trên mặt tràn đầy khoái hoạt tươi cười, nhìn qua thật hạnh phúc. Hai người vừa nói vừa hướng bên này đi, phía sau đi theo một đại đội quân, Hoàng Thượng nghe nam hài nói, thường thường còn có thể lộ ra nụ cười khó gặp.

Luyến nhân cơ hồ ở trong nháy mắt nước mắt liền đóng đầy hốc mắt, nguyên lai trong khoảng thời gian này Hoàng Thượng đều không có đi tìm y, mà đã đi sủng nam hài này.

Luyến nhân không dám nhìn lại, bởi vì Hoàng Thượng đã đến gần, y vội vàng cúi thấp đầu, bởi vì mặc y phục thái giám, Hoàng Thượng hẳn là nhận không ra y, dưới loại tình huống này vẫn là đừng cho Hoàng Thượng nhận ra chính mình là tốt nhất.

14. Chương 14: Gặp Lại

Nam hài nhìn đến Du Long có vẻ thập phần hưng phấn: “Hoàng Thượng, ta còn chưa từng cưng qua con ngựa nào cao lớn như vậy, ta có thể cưng nó được không?”

“Người cưng nó không được, nó chỉ chấp nhận chủ nhân cưng thôi.” Thanh âm Hoàng Thượng thanh âm nghe ra có điểm vui vẻ.

Nguyên lai Hoàng Thượng đoạn thời gian này cũng không đi tìm y là bởi vì có niềm vui mới, trong lòng có cảm giác ẩn đau, ánh mắt cũng âm ỉ, giống như có cái gì muốn chảy ra, luyến nhân cúi đầu càng thấp, tận lực làm cho người ta không chú ý y.

“Vậy ta nên cưng con nào?” Nam hài có điểm thất vọng lẩm bẩm.

“Người liền cười Đạp Tuyết đi, đây là trẫm gọi người chuyên môn mang tới cho người cười.”

Nam hài cũng không oán giận nữa, nhìn qua Đạp Tuyết một thân tuyết trắng, duy nhất ngạch tâm có một hình chữ thập màu đen, lại vui vẻ chạy đến bên cạnh Đạp Tuyết, giữ chặt dây cương hơi dùng lực liền leo lên yên ngựa.

Hoàng Thượng cũng lên ngựa, Du Long dường như biết sắp xuất cung, vui vẻ rống dài một hơi.

Dung Diệp cầm dây cương, quay đầu hướng phía sau nói một câu: “Luyện nhân đi theo.” Rồi mới đem ánh mắt dừng ở trên người luyện nhân.

Luyện nhân có điểm giật mình nhìn về phía người vừa lên tiếng, biết trốn cũng trốn không được, thế là kiên trì ngẩng đầu lên, nhìn Hoàng Thượng ngồi cao phía trên nửa ngày cũng không có phản ứng.

“Người tới, lệnh ngự mã giam lại đem một con ngựa đến.” Đối mặt luyện nhân, sắc mặt Hoàng Thượng quay lại lãnh đạm như bình thường.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, luyện nhân hiện tại chính là ngự mã giam.” Luyện nhân quy củ quỳ xuống rồi lại nói: “Hơn nữa luyện nhân không biết cười ngựa.”

Hoàng Thượng dừng một chút, cúi đầu nhìn luyện nhân trong chốc lát, thản nhiên nói: “Lại đến bên người trẫm.”

Luyện nhân ngẩng đầu nhìn sắc mặt Hoàng Thượng, hoàn toàn không làm bộ dáng phản kháng, thế là đi đến bên người Hoàng Thượng. Đột nhiên thân thể bị nhấc bổng lên, còn không kịp phản ứng đã rơi vào một cái ôm cường tráng mà ấm áp. Bên tai vang lên một tiếng lạnh lùng: “Ngồi yên.”

Luyện nhân sợ hãi vươn tay, do dự không biết có nên nắm quần áo Hoàng Thượng hay không. Không cho luyện nhân nhiều thời gian, Hoàng Thượng đã giục ngựa ra khỏi hoàng cung, luyện nhân cả kinh, sợ hãi bị rút xuống lưng ngựa, theo bản năng liền ôm lấy thắt lưng Hoàng Thượng.

Tới bên ngoài cửa cung, luyện nhân mới nhìn ra Hoàng Thượng sắp ra khỏi thành sẵn bắn, ngoài cung hơn mười vị quan văn võ tướng đều chờ ngoài cửa thành, mỗi người một thân nhung trang tư thế oai hùng.

Một đường nhìn theo theo văn võ quan viên bên người giục ngựa, đột nhiên luyện nhân nhìn thấy một thân ảnh, người khiến y tâm tâm niệm niệm suốt hai năm, từng nhân ái chiếu cố y lớn lên, từng như vậy yêu y

Lục Vương gia, hân cười ngựa đứng ở hàng đầu bá quan văn võ, cùng vài vị thân vương đang đợi Hoàng Thượng.

Luyện nhân biết Vương gia đồng dạng thấy được y, nhưng là giờ phút này, luyện nhân ngồi trước người Hoàng Thượng, ngồi trên con ngựa chạy như bay, thậm chí ngay cả cơ hội liếc mắt một cái đều không có, cứ như vậy chợt lóe rồi biến mất. Luyện nhân nhìn đến Vương gia trong mắt khiếp sợ cùng thương tiếc,

trong nháy mắt, nước mắt tích tụ đầy hốc mắt.

“Hừ, thấy được?”

Lời nói Hoàng Thượng lạnh lùng bên tai vang lên, luyến nhân nhanh cúi đầu, nghĩ muốn phủ nhận chính mình khóc, lại nghe đến thanh âm Hoàng Thượng: “Yên tâm, đợi lát nữa tới doanh trại sẽ có thời gian cho các người ôn chuyện, nhưng người đừng quên, người đã là người của trẫm, phải hiểu được quy củ, đừng hại Vương gia, cũng hại mạng nhỏ của chính người.”

Luyến nhân an phận nghe lời nói không chút lưu tình của Hoàng Thượng, trong lòng giống như bị đao cắt một cái, nhưng y không có quyền lực phản bác, đành phải lẳng lặng ôm thắt lưng Hoàng Thượng, thành thành thật thật ngồi nép vào bên trong lồng ngực của Hoàng Thượng.

Tới doanh trại sẵn sẵn, luyến nhân thậm chí cũng chưa nhìn thấy mặt Vương gia, bị Hoàng Thượng ném vào doanh trưởng của cung nữ, xoay người liền suất chỉ đạo đủ loại quan lại hướng rừng rậm phóng đi, bảo buổi trưa sẽ trở về dùng bữa. Phúc Y nghĩ muốn nói với y vài câu, nhưng Hoàng Thượng xoay người liền đi, Phúc Y ngay cả thời gian nói đều không có, hẳn phải đi theo Hoàng Thượng sẵn sẵn.

Luyến nhân đuổi theo ra doanh trưởng, chỉ thấy được đại đội chứa bóng dáng đủ loại quan lại cùng tiềm long hộ vệ, cảm y vệ.

Đi theo các cung nữ cùng nhau chuẩn bị ngọc thiện, luyến nhân ở một bên chuyên tâm tẩy rửa nắm, đột nhiên bên trong doanh trưởng thái giám cung nữ đều quỳ xuống, luyến nhân ngẩng đầu vội vàng quét mắt, nhanh chóng cũng theo quỳ xuống.

Người tới đúng là nam hài Hoàng Thượng mang đến, giờ phút này hẳn giống như đang tìm cái gì, hướng một đám người đang quỳ tìm kiếm, thời điểm hẳn thẳng đi đến bên người luyến nhân, hẳn không chút nào khách khí liền đem luyến nhân đang quỳ trên mặt đất đứng lên.

“Cuối cùng cũng tìm được người, đi theo ta.” Nam hài cười tủm tỉm nhìn mặt luyến nhân, rồi mới trực tiếp lôi kéo luyến nhân bước đi.

Luyến nhân không thể phản bác, ở trong cung lâu, quy củ trong cung luyến nhân phi thường rõ ràng. Nam sủng, nữ sủng địa vị cùng thái giám cung nữ giống nhau, kế tiếp là đức tử, rồi mới theo thứ tự là quý nhân, tần, phi, quý phi, hoàng hậu. Từ chức vị phi trở đi mới cần quỳ lạy hành lễ. Vừa rồi nam hài này tới tất cả mọi người quỳ xuống, như vậy thân phận nam hài này nhất định ở tầng cấp rất cao, thấp nhất cũng chính là phi. Phàm được Hoàng Thượng sủng ái thị tẩm, đều được phong chức công tử quý nhân linh tinh, mà luyến nhân tuy rằng cũng từng thị tẩm, Hoàng Thượng cũng chưa cho y thân phận gì, y thậm chí không biết hẳn có được tính là “sủng” hay không, nghĩ đến đây lòng luyến nhân lại cảm giác đau đớn.

Luyến nhân cũng không hiểu được chính mình rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, y cũng không có muốn tranh chức vị, tranh danh phận, cũng không dám ôm ảo tưởng cầu tình yêu của đế vương, dù y tự cho rằng như vậy, khó tránh lại nhận một cổ ê ẩm đau khổ.

Mãi mê nghĩ, luyện nhân bị kéo đến một chỗ không người. Luyện nhân đảo mắt nhìn quanh một vòng, ánh mắt y chuyển tới người kia đang đứng ở ban công, mắt y liền dao động. Nơi đó đứng một người – Lục Vương gia.

Nhìn thấy luyện nhân đến đây, Dung Diễn kích động bước vài bước tiến đến luyện nhân: “Luyện nhân... Luyện nhân... Ta...”

Có lẽ là bởi vì rất kích động, Lục Vương gia thể nhưng nói không ra lời.

Tại thời điểm Lục Vương gia vẫn còn lắp bắp, luyện nhân nghe được tiếng nam hài nghịch ngợm đã mang y đến đây: “Người đã đem đến cho người, đừng quên đã đáp ứng chuyện của ta.”

Nam hài hướng tới hai người nháy nháy mắt, rồi mới hào hứng chạy ra ngoài.

15. Chương 15: Ca Ca

Lúc mới thấy Vương gia, luyện nhân vốn nghĩ y sẽ thực kích động, chính là thời điểm y chân chính nhìn thấy Vương gia, trong lòng lại thập phần bình tĩnh, duy nhất cảm giác còn lại chỉ có thân tình.

“Vương gia...” Bất tri bất giác nước mắt vẫn làm mờ hai mắt, luyện nhân đứng ở tại chỗ, bùm một chút quỳ gối trên mặt đất: “Luyện nhân tham kiến Vương gia.” Rồi mới phủ trên mặt đất dập đầu thật mạnh.

Dung Diễn cả kinh, nghĩ đến luyện nhân đây là còn hận hấn năm đó không thể bảo vệ tốt y, mà hiện tại phải cùng hấn phân rõ giới tuyến, thế là nhanh chân tiến lên đỡ luyện nhân đứng dậy: “Luyện nhân, người còn tại trách ta phải không?”

Nói ra những lời này, Dung Diễn trên mặt đã toát ra đau thương.

Luyện nhân ngẩng đầu nhìn về phía Vương gia: “Vương gia, Vương gia vì sao nói như vậy? Luyện nhân sao dám trách ngài?”

Nhìn thấy Vương gia trước mặt cùng hai năm trước cũng có rất nhiều bất đồng, quả nhiên hấn thành thực không ít. Hiện tại luyện nhân ở luyện nhân trước mặt Lục Vương gia cũng không còn là bộ dáng đứa nhỏ ngây ngô hai năm trước, y đã hoàn toàn trở thành một thiếu niên thanh tú.

Hiện tại hồi tưởng lại, năm đó Vương gia kỳ thật bất quá là một thanh niên mười chín tuổi, căn bản còn không thành thực, hiện giờ, hai người đều đã có con đường riêng của mình, luyện nhân bỗng nhiên cứ như vậy bình tĩnh, không hề đối Lục Vương gia ôm ảo tưởng. Nguyên lai sự tình lớn dần trong nháy mắt, Vương gia năm đó cũng chỉ là đại nam hài chưa thành thực, mà hiện giờ hai người gặp lại, tình cảm hoàn toàn đã không còn như trước.

“Người không trách ta năm đó không cứu người sao? Nếu ta lúc ấy cẩn thận lắng nghe một chút, nhất định đã phát hiện Hoàng huynh muốn chia rẽ chúng ta, ta liều chết cũng sẽ không cho người tiến cung.”

Luyện nhân nhợt nhạt mỉm cười: “Vương gia, ngài không cần tự trách, này không phải lỗi của ngài, cho dù biết cũng đâu làm gì được? Chẳng lẽ phải kháng chỉ sao? Hiện tại luyện nhân cũng tốt lắm, không nuôi tiếc gì cả.”

Lục Vương gia nhất thời không còn biết nói gì, chỉ có thể lẳng lặng nhìn luyện nhân, luyện nhân thật sự trưởng thành, giống như hắn lúc trước từng nghĩ, hai năm qua, luyện nhân đã muốn không còn dung mạo của tiểu hài tử, trở thành mỹ mạo thiếu niên. Dung mạo như vậy, cho dù là ở trong cung cũng là hiếm có khó tìm, Hoàng huynh nhất định phi thường sủng ái luyện nhân, đoạn thời gian trước, còn truyền ra lời đồn đại luyện nhân yêu mị hoặc chủ, nhưng tận đến bây giờ vẫn không giải quyết được gì, xem ra Hoàng huynh đối luyện nhân vẫn là thập phần che chở, như vậy, hắn cũng có thể yên tâm. Hắn đã cưới vợ, đã không còn tư cách quấy rầy cuộc sống của luyện nhân, hiện tại hi vọng duy nhất chính là luyện nhân có thể buông xuống tình cảm trước kia. Dung Diễm cảm thấy suy nghĩ của hắn thật đê tiện, bởi vì hắn đã bất lực, cho nên mới hi vọng luyện nhân có thể tự mình buông.

Lục Vương gia có điểm xấu hổ gượng cười: “Luyện nhân, người càng ngày càng đẹp.”

Luyện nhân cúi đầu, nói không ra lời. Chẳng lẽ nói cho Vương gia rằng y lớn lên xinh đẹp cũng vô dụng, Hoàng Thượng căn bản không thích y.

“Hoàng huynh hắn thực sủng người đi! Phía trước còn nghe nói Hoàng huynh triệu hạnh người, thế nhưng ba ngày ba đêm chưa thả người hồi cung.” Lục Vương gia biểu tình trên mặt vẫn là không thể tự nhiên, cười khá gượng gạo.

Nghe Vương gia mang theo thanh âm sủng nịch ý cười, luyện nhân nhẩn nhẩn nước mắt sắp tràn mi, tiếp tục cười: “Đúng vậy, Hoàng Thượng đối ta tốt lắm, ngài xem Hoàng Thượng liền ngay cả cười ngựa đều nhất định phải cùng ta cười.”

Lục Vương gia vui mừng gật đầu: “Như vậy là tốt rồi, chỉ cần luyện nhân cảm thấy hạnh phúc là tốt rồi.”

Luyện nhân tiếp tục cúi đầu, xoay người đưa lưng về phía Vương gia.

Bởi vì nước mắt đã muốn chảy ra, không xoay người đi sẽ bị Vương gia nhìn thấy, là chính y đối Vương gia đã thay đổi tâm, chính y mới phải xin lỗi Vương gia, không thể để Vương gia tự trách.

Lục Vương gia tiếp tục nói: “Luyện nhân, người yên tâm, nếu ở trong cung có gì cần ta hỗ trợ người cứ việc nói ra, ta nhất định sẽ giúp người.”

Lục Vương gia như là đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, dừng một chút, hỏi: “Đúng rồi, luyện nhân, người hiện tại là chức vị gì?”

Nghe được câu hỏi của Vương gia, luyện nhân lặng đi một chút, không biết nên trả lời như thế nào, y ở hậu cung bất quá chỉ là một nam sủng, cấp bậc cùng thái giám là giống nhau, phải nói sao cho Vương gia? Mà hiện tại y cũng không còn là nam sủng, địa vị so với tạp dịch thái giám thậm chí còn thấp hơn, hiện tại so với tạp dịch còn không bằng. Mỗi ngày đều cùng phân ngựa, cỏ khô làm bạn, có thể nói chuyện cùng cũng chỉ có một con ngựa, nơi ở trước kia cũng không thể trở về, chỉ có thể ở tại chuồng ngựa. Chẳng lẽ phải đem sự thật đều nói cho Vương gia sao?

Có lẽ là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hai người không cần nói rõ cũng có thể hiểu nhau. Dung Diễm nhận ra luyện nhân không thích hợp, nắm lấy bờ vai của y xoay người y lại. Nhìn đến luyện nhân cả mặt đầy nước mắt, Dung Diễm cả kinh: “Đây là xảy ra chuyện gì? Khóc cái gì? Chẳng lẽ...”

Luyện nhân khóc đến nghẹn ngào nói: “Đừng hỏi, Vương gia, đừng hỏi.”

Nếu Vương gia nhìn thấy bộ dáng y khóc, Vương gia nhất định sẽ đi nháo Hoàng Thượng, như vậy sẽ lại hại Vương gia, chính là y cũng không kiềm được nước mắt, cả người đều khóc đến run rẩy.

Dung Diễm nhìn thấy bộ dáng của y, đau lòng đưa y kéo vào trong lòng ngực, nhẹ nhàng trấn an: “Luyện nhân, vô luận chuyện gì xảy ra đều có thể nói cho ta, cho dù chúng ta không phải người yêu, ta cũng xem như là ca ca của ngươi a! Chuyện của luyện nhân chính là chuyện của ca ca, nếu ngươi ở trong cung bị ủy khuất, đều có thể nói cho ca ca.”

“Vương gia...” Luyện nhân cuối cùng không kiềm được mà khóc lớn, mấy ngày nay, hoặc có thể nói hai năm trước tới nay, tất cả chua xót, ủy khuất đều theo nước mắt chảy ra: “Vương gia, Hoàng Thượng hắt, Hoàng Thượng hắt căn bản là không thích ta, hắt đã có niềm vui mới, cho dù là ba ngày ba đêm không rời tấm phòng thì như thế nào, sau đó Hoàng Thượng rốt cuộc không nhớ tới luyện nhân, luyện nhân trước kia ở trong cung chính là nam sủng, hiện tại thậm chí ngay cả nam sủng cũng không xứng, ta chỉ là cái người chăn ngựa, làm công việc tạp dịch hạ đẳng.”

Luyện nhân khóc quá lớn, dần dần cũng bình phục tâm tình, chậm rãi kể lại mọi thứ y gặp trong cung cho Vương gia nghe.

16. Chương 16: Ái Mộ

Tựa như lời Dung Diễm nói, luyện nhân hiện tại liền xem Dung Diễm như là ca ca của mình mà kể hết uất ức.

Hai người ngồi trong tiểu đình nói chuyện: “Luyện nhân thật muốn Hoàng Thượng lại nhìn đến luyện nhân, cho dù là liếc mắt một cái cũng được. Hôm nay nếu không phải là luyện nhân đem ngựa đến, chỉ sợ luyện nhân vĩnh viễn cũng không được nhìn thấy Hoàng Thượng. Luyện nhân mới biết được nguyên lai Hoàng Thượng đã có niềm vui mới, nam hài kia thật khá, hơn nữa mọi người đối hắt đều thực tôn kính, xem ra thân phận của hắt phi thường cao, nói cách khác Hoàng Thượng phi thường sủng hắt, có lẽ hắt cũng là quý phi.”

Luyện nhân cố gắng không làm ra vẻ ghen tị, nhưng giọng nói y vẫn thập phần ê ẩm.

Nghe được luyện nhân nói, Dung Diễn nở nụ cười: “Luyện nhân quả nhiên đã trưởng thành, đều đã biết ghen tị.”

“Vương gia, không cần cười luyện nhân.” Luyện nhân xấu hổ cúi đầu.

“Người nọ đúng là thân phận phi thường cao, hơn nữa so với người nghĩ còn cao hơn nữa, quý phi đều không thể so với hắn.” Vương gia vừa tỏ vẻ thần bí vừa nói, sau lại nhìn đến luyện nhân trưng ra biểu tình sắp tan nát cõi lòng, có điểm hối hận vì dọa y, mới vừa định mở miệng giải thích, chợt nghe đến luyện nhân sợ hãi hồi hấn.

“Chẳng lẽ... Hoàng Thượng đã tính toán lập hắn làm hậu sao?” Khuôn mặt vừa rồi còn bởi vì thẹn thùng ửng hồng mà giờ phút này đã là một mảnh trắng bệch.

“Không phải, không phải.” Dung Diễn vội vã giải thích: “Luyện nhân, người hiểu lầm, hắn không phải người trong cung, là khách nhân phương xa tới.”

Luyện nhân giật mình ngẩng đầu nhìn Vương gia, trong mắt hiện lên một tia hi vọng, lại có chút không thể tin được.

“Hắn là Lạt Ma của dân tộc Thổ Phiên, đến đây truyền độ giáo pháp, bất quá, hắn có điểm nghịch ngợm, không giống bộ dáng Lạt Ma, cả ngày mặc quần áo người thường, còn đội bộ giả tóc chạy khắp nơi. Hoàng huynh đưa hắn tôn sùng là thượng tôn, đặc biệt cho phép hắn ở lại ở trong cung. Hôm nay trận săn bắn này chính là vì tiền đưa hắn.”

“Lạt Ma?” Luyện nhân giật mình hỏi: “Phật không phải là phổ độ chúng sinh sao? Hoàng Thượng sao lại lấy săn bắn làm nghi thức tiền đưa Lạt Ma?”

“Kỳ thật...” Dung Diễn không thể không bội phục luyện nhân tâm tư chuyển biến nhanh chóng, vừa mới còn tâm tình kích động, một khắc sau đã có thể lẳng lặng phân tích: “Đây là tiểu Lạt Ma kia chính mình yêu cầu, người không thấy hôm nay ở túi mọi người tiền thất đều là không có cương đầu sao?”

Luyện nhân nghĩ nghĩ, y một đường đến đây, đầu tiên là nhìn thấy Hoàng Thượng cùng người khác cùng một chỗ, tiếp theo lại gặp được Vương gia sau hai năm không gặp, nào có tâm tình nhìn cái gì tiền thất có hay không cương đầu?

Thấy luyện nhân giống như yên tâm một chút, Vương gia trêu đùa: “Luyện nhân, sau này làm trò ghen tuông trước mặt Hoàng huynh một chút, không cần làm khổ chính mình.”

Nghe ra ý tứ trong lời nói, luyện nhân lại cúi thấp đầu xuống, thấp giọng nói: “Như vậy Hoàng Thượng chỉ sẽ càng chán ghét luyện nhân.”

“Sao vậy? Hoàng huynh nhất định phi thường thích luyện nhân.” Dung Diễn giọng điệu chắc nịch nói.

“Sẽ không, Hoàng Thượng sau đó cũng không tái kiến luyện nhân.” Nỗ luyện nhân càng thêm u sầu, như bị một cái trống đánh vào.

“Luyện nhân, người không nghe nói trong khoảng thời gian kia tới nay, Hoàng huynh không có triệu qua những người khác thị tẩm sao?”

“Ta không biết.”

“Kỳ thật Hoàng huynh là cố ý vắng vẻ người, ta tin tưởng, chuyện của người hẳn đều biết, bởi vì ta nhận thấy, Hoàng huynh đối với người có ý chiếm hữu rất mạnh.”

Nhìn đến luyện nhân lại giật mình nhìn về phía hắn, Dung Diễn tiếp tục giải thích nghi hoặc: “Khi đó, các đại thần đều dâng tấu thỉnh Hoàng huynh đem người trực xuất ra cung, đều sợ người sẽ làm Hoàng Thượng biến thành hôn quân trăm mê tử sắc. Chính là Hoàng Thượng đối tất cả tấu thỉnh không đáp lại, thẳng đến sau khi nội thị công công đối các đại thần công khai Hoàng huynh lúc ngủ sẽ xem xét, các đại thần mới buông tha người. Đối Hoàng huynh đường đường là thiên tử, thế nhưng đối đại thần phía dưới công khai việc khuê mật, đó là chuyện phi thường nghiêm trọng. Hoàng huynh vốn là không phải người mê luyện sắc đẹp, thân là huynh đệ của hắn, trước kia ta cũng ở tại trong cung, Hoàng huynh mỗi đêm triệu hạnh cũng tới ba năm người, mà hắn lại lưu người ở tẩm điện ba ngày ba đêm, có thể nói, hắn đối với người có bao nhiêu vừa lòng.”

Nói xong, Dung Diễn cười nhìn về phía luyện nhân, tuy rằng trong mắt khẳng định chỉ có ý tứ muốn chúc phúc, chính là luyện nhân vẫn xấu hổ đỏ mặt đần, một câu cũng nói không được, Dung Diễn tiếp tục nói: “Hoàng huynh không cho người danh phận, có lẽ là sợ có người thương tổn người.”

“Ta không sợ thương tổn.” Luyện nhân nhỏ giọng rồi lại khẳng định nói ra miệng.

“Ha ha ha ha...” Dung Diễn đột nhiên cười to ra tiếng: “Hoàng huynh, ta chưa có nói sai đi? Luyện nhân so với người tưởng tượng thực thông minh, cũng không cường đại quá?”

Luyện nhân bị lời nói Lục Vương gia khiến y kinh ngạc nhảy dựng, rồi mới nghe được phía sau cây cối có động tĩnh, luyện nhân vội vàng đứng lên xem tốt cùng là gì.

Ở nơi y cùng Vương gia ngồi, phía sau đó là một tảng lớn trồng xung quanh những cây tùng thấp bé, luyện nhân thấy bên trong đi ra một người. Chính là người đã một đường ôm y chạy như bay mà đến đây, Hoàng Thượng!

Luyện nhân giật mình quỳ xuống, nghĩ đến vừa rồi chính mình không biết thẹn nói lung tung đều bị Hoàng Thượng nghe vào trong tai, gương mặt hồng hào thoáng chốc trở nên đỏ ửng.

Vấn an trong lời nói còn chưa có nói ra, đã bị Hoàng Thượng ôm vào trong lồng ngực. Nước mắt lại nhanh chóng hạ xuống, nghe được hương vị thập phần quen thuộc mà luyện nhân cực kỳ yêu, trong tâm liền thực ảm áp.

“Cứ khóc đi! Là trăm bạc đãi người.” Dung Diệp nhẹ nhàng vỗ về lưng luyện nhân, gắt gao ôm y vào trong ngực.

Nghe được lời nói thực tâm của luyện nhân, biết không phải chính mình một phương ái mộ, nguyên lai luyện nhân thật lòng yêu hấn, nói vậy sau này không thể cứ vắng vẻ y, không muốn lại nhìn y chịu khổ, nếu sau này còn có người dám như vậy đối đãi luyện nhân, hấn nhất định diệt trừ người kia.

Nhưng nếu cứ như vậy, luyện nhân sẽ trở thành tâm điểm cho mọi người chỉ trích, đây là thứ hấn không muốn nhất, mới trở nên ngoan cố vắng vẻ khiến y chịu khổ trong tay người khác, trước xem ra hấn phải vì luyện nhân chuẩn bị một tí, bảo hộ luyện nhân có thể an toàn ở lại trong cung.

17. Chương 17: Phong Hầu

Lục Vương gia rất có hứng thú nhìn đại ca luôn luôn lãnh khốc của hấn.

Giờ phút này, đường đường là Cửu ngũ chí tôn thế nhưng biểu tình lại như tiểu hài tử giữ chặt kẹo, gắt gao đem luyện nhân khóa vào trong ngực, đem đệ đệ trước mặt coi như lang mà đề phòng, ở mặt ngoài còn ra vẻ lãnh đạm, đem lời lạnh như băng nói ra.

“Người làm sao biết trăm ở trong này, võ công của người khi nào vượt qua cả trăm, trăm cũng không biết.”

Mắt thấy Hoàng Thượng đại ca còn muốn truy cứu, Dung Diển không dám khinh mạn, làm ra dáng vẻ cung kính hồi đáp: “Hồi bẩm Hoàng huynh, là thời điểm luyện nhân khóc lớn, ta nghe được hô hấp của Hoàng huynh.”

Lục Vương gia nghĩ thầm rằng, Hoàng huynh là đau lòng nhìn thấy luyện nhân khóc.

“Cho nên người mới khiến luyện nhân nói ra lời trong lòng y?” Dung Diệp hồ nghi hỏi, đồng thời trong lồng ngực lại bắt đầu thẹn thùng.

“Hoàng Thượng thánh minh.” Có lẽ một câu, Lục Vương gia giả bộ dáng vẻ cung kính: “Hoàng huynh, thần đệ cáo lui trước.”

Không muốn lưu lại làm người thừa, Dung Diển thông minh lựa chọn ly khai.

Luyện nhân ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vương gia rời đi, nghĩ đến chỉ còn lại y cùng Hoàng Thượng, lại nghĩ

đến vừa rồi chính mình nói đến không biết liêm sỉ, cả khuôn mặt y hồng như muốn xuất huyết, cúi thấp đầu, không dám nhìn Hoàng Thượng một cái.

Dung Diệp nhìn thấy luyện nhân đã muốn xấu hổ vô cùng, còn ác liệt muốn đùa y, cúi đầu thấp xuống, ghé bên tai luyện nhân thấp giọng hỏi: “Luyện nhân yêu lắm nhiều vậy sao? Cho dù bị người khác thương tổn, cũng nhất định phải cùng lắm thị tẩm sao?”

Nghe ra trong lời nói của Hoàng Thượng mang theo ý cười, luyện nhân nghĩ Hoàng Thượng là đang cười nhạo y, đầu lắc liên tục: “Không có, luyện nhân không phải muốn thị tẩm, luyện nhân chính là nghĩ muốn ngẫu nhiên có thể nhìn thấy Hoàng Thượng, luyện nhân không dám có ý nghĩ không an phận.”

“Thị tẩm cũng được...” Hai đầu ngón tay Dung Diệp nhẹ nhàng nắm cầm nhỏ của luyện nhân, bắt buộc y ngấn đầu cùng hấn đối diện: “Bởi vì lắm cũng muốn a!”

Buộc phải ngẩng đầu, hiện tại Hoàng Thượng cách y chỉ trong gang tấc, đối y lộ ra ánh mắt thật lòng, ôn nhu tươi cười.

Luyện nhân chưa từng gặp qua Hoàng Thượng tươi cười ấm áp như vậy, từ trước, Hoàng Thượng luôn lạnh như băng, cho dù là cười, cũng thực lạnh, không có chút độ ấm, chính là hiện tại, Hoàng Thượng ở trước mặt y thật sự cười, tươi cười kia chính là cho y, luyện nhân cảm động tràn cả nước mắt.

“Đứa nhỏ ngọc đờng khóc, lắm biết trước kia đã ủy khuất người, sau này sẽ không khiến người lại chịu ủy khuất lần nữa.”

Luyện nhân nghe Hoàng Thượng thương tiếc nói, nước mắt tràn ra càng nhiều, nghẹn ngào nói: “Không phải ủy khuất, luyện nhân thực cao hứng, luyện nhân không cần danh phận, chỉ cần có thể cùng Hoàng Thượng ở một chỗ, có thể được nhìn thấy Hoàng Thượng mỗi ngày, luyện nhân thực mãn nguyện.”

“Đúng vậy...” Dung Diệp thở dài: “Luyện nhân đối lắm mà nói cùng người khác đều không thể so sánh, chính là phong phi phong tần đều không đủ.”

“Hoàng Thượng... Điều này vạn lần không được” Luyện nhân muốn quỳ xuống, lại bị Hoàng Thượng nhanh nhẹn đỡ lấy, luyện nhân chỉ có thể rúc vào lồng ngực Hoàng Thượng: “Hoàng Thượng, luyện nhân không có tư cách làm hoàng hậu, luyện nhân cho dù ngồi ở vị trí hoàng hậu cũng sống không được mấy ngày.”

Nghe luyện nhân thỉnh cầu, Dung Diệp cười to ra tiếng: “Luyện nhân... Luyện nhân, yên tâm... Trăm làm sao nhẫn tâm như vậy, đem người đặt lên nơi đầu sóng ngọn gió kia?”

Luyện nhân trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng không có qua được mắt của vị Cửu ngũ chí tôn.

Luyện nhân không theo đuổi danh lợi thân phận, y mười một tuổi dù thấy được cũng không dám nghĩ tới cuộc sống phú quý xa hoa. Đối luyện nhân mà nói, chỉ cần có thể sống an ổn, cho dù cả đời đều làm hạ

nhân cũng không sao, y thật sợ hãi phải đối mặt sinh ly tử biệt, phải nhìn thấy người thân chết ở trước mặt mình. Mà hiện tại y có một tâm nguyện nho nhỏ, nếu có thể, y hi vọng có thể nhìn thấy cuộc sống của Hoàng Thượng trải qua yên bình.

“Hoàng Thượng, luyện nhân không cần thân phận gì, luyện nhân chỉ cần có thể thường xuyên nhìn thấy Hoàng Thượng cũng đã thấy đủ, luyện nhân...” Chưa nói xong, luyện nhân đã bị ngón tay Dung Diệp ngăn ở trước miệng.

Dung Diệp cúi đầu nhìn luyện nhân nhỏ xinh trong lồng ngực, thực xinh đẹp, thực thuần khiết, khiến hắn không thể tự kiềm chế, chung quy tâm can đều để trên thiên hạ nhỏ này.

Phong cảnh sân bắn của hoàng gia như một bức tranh, bên trong thạch đình hẻo lánh, hai bóng người triển miên tại một chỗ hòa làm một.

Tuy rằng đã là giữa hè, giữa sân bắn vẫn như cũ thập phần thanh lương. Luyện nhân đem thân mình rúc vào lồng ngực Dung Diệp, chậm rãi bình phục hô hấp, trên trán xuất hiện tầng mồ hôi mỏng.

Dung Diệp thỏa mãn đích nhìn luyện nhân giờ phút này đang ngồi trên đùi hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm tình hồng thắm vẫn chưa dịu bớt. Vừa rồi nhất thời khó kiềm lòng nổi thể nên ngay tại bên ngoài làm việc này, chính mình là Hoàng Thượng, nếu để cho đại thần nhìn thấy sẽ đối luyện nhân càng bất lợi. Dung Diệp cười ra ngoại bào, ôn nhu phủ xuống luyện nhân, khí hậu trên núi không ẩm áp, ngàn vạn lần không nên để y bị lạnh.

Buổi tối, đủ loại quan lại quay về doanh trường, luyện nhân đứng ở giữa bọn hạ nhân nghênh đón, trộm giương mắt nhìn Hoàng Thượng, nhớ tới buổi sáng Hoàng Thượng đối chính mình ôn nhu, trong lòng thực ngọt ngào. Hoàng Thượng lúc này cười Du Long hướng về giữa trường bước vào, thời điểm đi ngang qua luyện nhân liền hướng về y không dấu vết cười nhẹ một chút, khuôn mặt luyện nhân thoáng chốc ửng hồng, thậm chí lỗ tai bình thường trắng nõn phần ngọn đều bị nhiễm màu hồng phấn.

Hoàng Thượng cùng các đại thần về rồi hắn cũng đi tắm trường, luyện nhân cùng bọn họ bình thân trở về tiếp tục làm việc.

Sắc trời đã tối xuống, Hoàng Thượng tùy thời đều có thể truyền lệnh, mà Hoàng Thượng, Vương gia, các đại thần đem con mồi về đều phải nấu nướng, cho nên, lúc này nhóm ngự trù tay chân thực vội vàng. Rất nhiều thái giám cung nữ đều lâm thời phân công lại đây, luyện nhân cũng bị điều đến hỗ trợ.

Luyện nhân đang cố gắng cùng một con gà lớn vẫn còn sống đấu nhau, gà kia thân hình thập phần lớn, luyện nhân lại chưa từng giết qua sinh linh nào, ngay cả gà nhà đều không đối phó được, giờ phút này đối mặt cùng đại gà rừng khí phách mà rừng mất luyện nhân, giống như tùy thời liền phát động công kích, luyện nhân bị phất đến giết gà, lại biến thành bị gà khi dễ.

Luyện nhân trong tay cầm lấy thái đao, thời khắc đều đề phòng gà rừng phát động thế công, khẩn trương đến khuôn mặt nhỏ nhắn đều trắng bệch. Đột nhiên con gà rừng vỗ to phác khởi hoa lệ hai cánh, hướng tới luyện nhân bay đến, luyện nhân sợ tới mức thái đao cũng ném, ôm lấy đầu gối chồm hồm xuống dưới.

Thế nhưng một lát sau người cũng không có cảm giác bị mổ nhọn mổ vào, luyện nhân còn đang nghi hoặc, đã phát hiện y đang được Dung Diệp ôm vào trong lồng ngực.

“Ồn rồi, luyện nhân, đừng sợ, đừng sợ, nó đã chết rồi.” Dung Diệp vừa đau lòng vừa buồn cười nhìn đến sắc mặt trắng bệch của luyện nhân, ôn nhu dỗ dành: “Chờ trở về cung, trẫm xin ý kiến phê bình phong người thành Luyện Quân hầu, như vậy người sẽ không làm công việc hạ nhân nữa.”

Luyện nhân nghe vậy giật mình nghi hoặc nhìn Dung Diệp.

Cái gì? Phong y làm Hầu gia?

Mà lúc này, tạp dịch đi vào trưởng muốn lấy thịt gà rừng, nhìn đến tình cảnh trước mắt, lại lặng lẽ buông màn trưởng ly khai.

18. Chương 18: Dự Dã Sinh Đoan

Bên trong trưởng, chúc ảnh lay động. Bên ngoài trưởng, lửa trại tiệc đã bắt đầu.

Hoàng Thượng không ở bên kia tọa trận, nhóm đại thần Vương gia cũng không kiêng nể gì, đều bỏ đi về nội liêm câu nệ ngày thường, tùy ý phóng túng, hợp rượu cho nhau, tỷ thí thành quả ban ngày săn bắn, mà giờ phút này Hoàng Thượng đang âu yếm ôm trấn an tiểu luyện nhân.

Con gà rừng hung ác trên mặt đất đã không còn nhúc nhích. Nguyên lai vừa rồi Dung Diệp tiến vào trưởng, nhìn thấy con gà kia đang muốn công kích luyện nhân, hấn quýnh lên liền một chưởng tung ra đem gà đánh chết.

Dung Diệp cúi đầu nhìn khuôn mặt ủy khuất của luyện nhân, nhịn không được cười to ra tiếng: “Luyện nhân nha, thần khí của người cũng quá yếu đi, ngay cả con gà rừng cũng có thể khi dễ người. Nếu trẫm không tới đúng lúc, chỉ sợ người đã bị gà rừng khi dễ chạy khắp nơi tìm chỗ trốn.”

Thấy gà đã bị giết chết, luyện nhân lại có chút chán ghét chính mình. Hoàng Thượng nói thực không sai, y quả thật rất vô dụng, nhản mặt khó chịu, mắt rơm rớm nước.

Thấy luyện nhân muốn khóc, Dung Diệp vội vàng dừng cười: “Ngoan, ngoan, đừng khóc, là trẫm không tốt, trẫm không cười người. Luyện nhân, người xem bên ngoài thực náo nhiệt, trẫm mang người đi xem, sẵn nếm thử một chút món ăn thôn quê của trẫm xem đã được nấu chín thành hương vị gì.”

Luyện nhân lắc lắc đầu: “Hoàng Thượng, luyện nhân không thể đi, ngài đã quên, luyện nhân chỉ là hạ nhân, cứ như vậy đi theo ngài đến đó sẽ khiến người khác nghi ngờ, đến lúc đó sẽ khiến Hoàng Thượng thêm phiền toái.”

Dung Diệp nghĩ ngợi, luyện nhân nói xác thực có lý, hắn cũng biết chính mình đối luyện nhân ủy khuất nhiều lắm, nghĩ đến ngày mai trở lại trong cung chỉ sợ trời đã ngã chiều, chỉ có thể trước bắt tay vào chuẩn bị việc này, chờ ngày mốt lâm triều tuyên chỉ, phong luyện nhân danh chính ngôn thuận làm Hầu gia, đến lúc đó sẽ không có người lại dám khi dễ luyện nhân.

Lời vừa ra khỏi miệng, luyện nhân liền hối hận, nói như vậy không phải ý tứ hướng Hoàng Thượng phải phong vị sao? Luyện nhân biết được hiện tại Hoàng Thượng đang tính toán cái gì, cũng biết việc này một khi bị đại thần nhúng tay, đừng nói không thể thành Hầu gia, chỉ sợ đến ngay cả Hoàng Thượng cũng không bảo hộ được y, huống chi, đến lúc đó Hoàng Thượng còn có thể sẽ không còn muốn bảo hộ y.

Trải qua thời gian chờ đợi đau đớn như đứt từng khúc ruột gan, luyện nhân không dám nghĩ đến ngày không còn Hoàng Thượng phải vượt qua làm sao. Tuy rằng hai người thổ lộ tâm ý bất quá chỉ mới một ngày, chân tình thật sự không đổi, luyện nhân không muốn mất đi, thế là mở miệng khuyên nhủ: “Hoàng Thượng, luyện nhân không nghĩ nhiều như vậy, thật sự không cần địa vị, luyện nhân thậm chí muốn cùng Hoàng Thượng có thể giống một đôi vợ chồng sống cùng nhau, luyện nhân cũng biết tình yêu của đế vương thực rộng lớn, luyện nhân không có khả năng yêu cầu Hoàng Thượng giống vợ chồng bình thường ở chung, chỉ cần Hoàng Thượng trong lòng có luyện nhân, luyện nhân coi Hoàng Thượng là phu quân, luyện nhân tuy là thân nam nhi, cũng nguyện ý làm vợ của Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng không cần nhắc lại chuyện phong hầu.”

Dung Diệp khó hiểu nhìn luyện nhân, vì cái gì? Vì cái gì đối với chuyện phong hầu y lại phản cảm như thế? Hắn chính là muốn cho luyện nhân tốt một chút thôi.

Mà lúc này bên ngoài trường cách đó không xa, mặt ngoài lửa trại tiệc đêm náo nhiệt vẫn đang tiến hành, nhưng là lửa trong tay nhóm trọng thần đều đã lui tịch, chỉ còn lại có một ít tiểu quan tiểu tướng râu ria ở nơi nào cuồng ngoạn.

Ở một trường không rõ, các đại thần giờ phút này mỗi người trên mặt lo lắng, nhỏ giọng thì thầm gì đó, thẳng đến khi Lễ bộ thị lang mở miệng, mọi người mới an tĩnh lại.

“Các vị đại nhân...”

Thấy tất cả mọi người nhìn về phía hắn, Lễ bộ thị lang mới lớn tiếng tiếp tục nói: “Các vị đại nhân vừa rồi đều nghe được lời nói của Liễu đại nhân, Luyện Quân dụ dỗ người, lại có năng lực khiến Hoàng Thượng phong cho y hầu tước, việc này trăm triệu không thể, không nói đến người này yêu mị vô đức, ngay cả lai lịch cũng không ai rõ. Chỉ nghe thấy y trước khi tiến cung là hạ nhân ở Lục vương phủ, chính là y tiến cung khiến Lục Vương gia vì y mà cùng Hoàng Thượng trở mặt, người này nhất định đối Lục Vương gia cũng thi triển mê hồn thuật. Hiện tại tai họa sắp rơi xuống đầu thiên tử, các vị đại nhân nhất định phải tỉnh táo, không thể lại cho yêu nghiệt ở lại trong cung nguy hại thánh thể a!”

Lúc này có một người đưa ra: “Các vị, mọi người có cảm thấy được, tướng mạo Luyện Quân rất giống một người?”

Mọi người mặt đối mặt nhìn nhau, có mấy người rõ ràng đã nhớ đến ai, lại không ai dám nói ra, tất cả mọi người biết, việc này không thể ăn nói lung tung, một khi nói ra, sẽ dẫn đến một hồi sóng to gió lớn.

Bên trong trường lặng im như tờ, chẳng đến có người mở miệng trước.

Người mở miệng đúng là người đã thông báo cho các quan tướng chuyện Hoàng Thượng sắp sửa phong Luyện Quân hầu tước, Hộ bộ thị lang Liễu Xán Nho. Người này vẻ mặt chính khí, ngày thường làm quan cũng là cương trực công chính, đối quan viên cũng là nhân phẩm ngay thẳng, lời nói hấn mọi người đều có điểm tin tưởng: “Hiện tại bản quan nghĩ, không bằng trước tiên đêm nay phái người đi thăm dò thân phận của Luyện Quân, nếu thân phận thật sự khả nghi, như vậy Hoàng Thượng cho dù muốn bảo hộ y cũng chỉ là nhất thời, đến lúc đó sẽ có cái phán xét.”

“Tốt lắm, liền như thế, dù sao Hoàng Thượng muốn tuyên chỉ cũng phải đợi đến ngày mốt lâm triều, chúng ta thừa dịp lúc này, trước đem luyện nhân tra rõ ràng.”

Mọi người nhất trí đề kiến của Liễu Xán Nho, thế là lập tức có người hành động.

Một đêm xuân đáng giá nghìn vàng.

Luyện nhân ôm chặt lấy Hoàng Thượng, mà Hoàng Thượng gắt gao nắm thắt lưng y. Giờ phút này, Hoàng Thượng là của y, ai cũng không đoạt được. Cảm thụ được một lần lại một lần hung mãnh đánh vào, luyện nhân bị khoái cảm tra tấn đến tê dại cả người, phó mặc theo trên người luật động, cảm thụ được thiên đường cùng địa ngục đồng thời dày vò.

Ban ngày đã làm một lần, ban đêm Hoàng Thượng thế nhưng lại muốn y, luyện nhân tuy rằng mệt chết đi, chính là y cũng không có cự tuyệt. Y biết, chỉ cần y không muốn, Hoàng Thượng sẽ không cưỡng bức y, nhưng là luyện nhân luyện tiếc luyện tiếc mỗi khắc được ở cùng Hoàng Thượng.

Đêm càng lúc càng tối, luyện nhân nằm ở bên người Hoàng Thượng, cảm thụ ấm áp trên người hấn. Luyện nhân biết Hoàng Thượng thật sự yêu y, sau khi mãnh liệt hoan ái triền miên, Hoàng Thượng tự mình đem y tẩy rửa, ôm y đi vào giấc ngủ.

Chính là y không thể ngủ được, Hoàng Thượng nhìn y ngủ mới đi vào giấc ngủ, nhưng khi nghe được Hoàng Thượng trầm ổn hô hấp, luyện nhân lại mở mắt, một giọt thanh lệ theo hai má chảy xuống.

Y biết, Hoàng Thượng đối y dụng tâm, đối y thực tốt, y đều cảm nhận được, chính là y không dám nói ra bí mật lớn nhất trong lòng, bí mật này, chỉ có Lục Vương gia biết.

19. Chương 19: Gia Biến

Năm đó, Lục Vương gia cứu luyện nhân từ trong đồng người chết ra, bí mật giúp y mai táng người nhà đã bầm thây.

Luyện nhân vĩnh viễn không quên được đêm đẫm máu đó, nguyên bản là bữa tiệc hoà thuận vui vẻ trong

khoảnh khắc liền biến thành âm trì địa ngục, y trở mắt nhìn thấy phụ thân vì bảo hộ ca ca mà bị quan binh một kiếm đâm xuyên ngực, kiếm kia sau khi giết chết phụ thân, rút ra khỏi ngực phụ thân, qua tay liền chém xuống đầu ca ca. Đầu nhỏ của ca ca giống như cái cúc áo lặn lặn trên mặt đất, lăn một đường dừng lại ngay dưới chân y. Sau đó luyện nhân nhìn thấy mẫu thân hướng y nhào tới, gắt gao đặt y xuống dưới thân, luyện nhân muốn kêu to, bàn tay mẫu thân nhanh chóng bịt lại miệng y, khiến y không thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Ánh mắt của ca ca cách trán y chỉ có một ngón tay, y trừng lớn mắt nhìn ca ca, giống như nhìn thấy ánh mắt ca ca đang cười, tuy rằng luyện nhân khi đó chỉ có mười một tuổi, chính là cảm thấy được ca ca tươi cười thực vui mừng, tựa như đang nói: luyện nhân, người có thể sống rồi, thật tốt.

Luyện nhân như vậy vẫn trừng mắt nhìn ca ca, ca ca không nhúc nhích giống như một con búp bê đã chết.

Có lẽ là quan binh quản gia nghĩ mọi người đã bị giết sạch rồi, sau đó vang lên một trận hỗn độn tiếng bước chân, trong viện trở nên im lặng. Lại qua một nén hương, quan binh này đã trở lại, một đám bọn họ kiểm tra còn người sống hay không.

Luyện nhân cảm giác được mẫu thân vẫn luôn bảo hộ y đã rơi ra ngoài từ bao giờ, lại nghe được bọn họ nói: “Nữ nhân này chính là Vũ Hoan sủng thiếp của Cảnh vương, nàng đã chết.”

Quan binh vừa nói chuyện vừa nhỏ xuống trường đao trên lưng mẫu thân trên lưng, đem mẫu thân để vào đồng thi thể.

“Đứa nhỏ này là ai? Còn có một cái đầu của tiểu hài tử.”

“Cái đầu bị chặt, cả người cũng bị đứt khí, xem ra hai đứa con của Cảnh vương đều đã chết, chúng ta liền trở về phục mệnh.” Người nói chuyện đem luyện nhân và đầu ca ca cùng nhau ném đến đồng thi thể, luyện nhân nhìn đến hai người cũng đem thân mình nho nhỏ của ca ca ném tới, nện thật mạnh ở trên người y.

Một quan binh khó hiểu hỏi: “Kỳ quái, Cảnh gia một nhà già trẻ chạy trốn tới nơi này tất cả đều bị giết, chẳng lẽ là bên trên phái người đến? Hay là Cảnh vương có thù oán trên giang hồ?”

Luyện nhân xem rõ rãnh mạch, trong nháy mắt tất cả khí lực đều không có, y giống như một con búp bê mất đi sinh mệnh nằm ở giữa đồng thi thể, mà thi thể này chính là những người đã từng cùng y ở, bởi y chơi đùa.

Nghĩ đến đây, luyện nhân nhẹ nhàng nghiêng đầu, nhìn thấy thùy nhan của Hoàng Thượng, luyện nhân bỗng nhiên không thể xác định, chính mình yêu người này có phải là kiếp số hay không, sáu năm trước, có phải là do thư thánh chỉ của hần hay không? Thật là như vậy sao? Hần đăng cơ chín năm, sáu năm trước, đúng là thời điểm hần vì cướp lấy thực quyền mà quét sạch quyền thần vây cánh, chẳng lẽ gia đình y chính là bị hần hủy diệt sao?

Luyện nhân chỉ biết là năm đó phụ thân đích xác quan chức rất cao, đến một ngày bọn họ đột nhiên ly khai Tô Châu, lúc ấy ca ca và y cùng nhau hỏi qua phụ thân, vì cái gì phải chuyển nhà, phụ thân không có trả lời bọn họ. Sau đó bọn họ bàn đến ở Miêu Cương, chính là ở còn không đến một tháng, y liền biến thành cô nhi.

Gia đình y từng rất hạnh phúc, phụ thân cùng mẫu thân phi thường yêu nhau, đại nương là người tốt không quản đến tranh giành tình cảm, ca ca so với y chỉ lớn hơn một tuổi, tuy rằng không phải cùng mẫu thân sinh ra, ca ca lại phi thường đảm đương trách nhiệm, luôn đặc biệt sủng ái y. Một gia đình hoàn mỹ như vậy, mà chỉ một đêm đó, tất cả đều biến mất. Lúc ấy y còn quá nhỏ, không biết đã xảy ra sự tình gì, chỉ biết là từ đêm hôm đó trở đi, y thành cô nhi.

Tận mắt thấy phụ mẫu cùng cả nhà tất cả đều chết thảm ở trước mặt mình, chỉ còn y một mình sống sót. Luyện nhân được mẫu thân hộ trong người một chút cũng không nhúc nhích, y nghĩ chính mình khi đó sẽ chết a, vì cái gì vẫn còn sống sót? Thẳng đến giờ phút này, y cùng bọn họ cũng không khác gì nhau, duy nhất là y biết khóc.

Có lẽ hết thấy nhân quả trời xanh minh giám đã sớm an bài tốt, cũng chính hôm đó, Lục Vương gia xuất ngoại tuần phóng đến nơi này, tiếng khóc mông manh của y vừa vãn lại bị Lục Vương gia nghe được.

Bởi vì cả nhà y đều bị định là khâm phạm của triều đình, cho nên không thể hạ táng, chính Lục Vương gia giúp y trộm đem hơn một trăm thi thể đi ra. Sau khi hạ táng phụ mẫu, Lục Vương gia đem luyện nhân trở về kinh thành, ở bên cạnh Lục Vương gia làm tiểu thư đồng.

Từ trước hết thấy đều giống một giấc mộng, đến khi luyện nhân thanh tỉnh biết một sự kiện, phụ thân y tuyệt đối không phải Cảnh vương, mẫu thân y tên cũng không phải là Vũ Hoan. Nhưng là luyện nhân không dám kết luận phụ thân có phải là vây cánh hay không, nếu phụ thân thật là đối tượng Hoàng Thượng phải quét sạch, như vậy một khi Hoàng Thượng biết y là khi đó sơ sẩy lọt lưới còn có thể giống như bây giờ bảo vệ y không?

Luyện nhân đem mặt áp vào ngực Hoàng Thượng. Dung Diệp không không có ngủ sâu, mông lung cảm giác được luyện nhân ôm chặt mình, trong lòng mỉm cười, lại lập tức cảm giác được trước ngực ướt một mảnh, khăn trương mở to mắt, nhìn thấy trên mặt luyện nhân lại đầy nước mắt.

“Vì cái gì lại khóc?” Hắn xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ nhàng hôn liếm nước mắt trên mặt luyện nhân.

“Không có việc gì, chỉ là rất cao hứng...”

Luyện nhân vội vàng che lại tâm tình bi thương: “Đã đánh thức ngài, thực xin lỗi.”

Dung Diệp biết luyện nhân đang nói dối, chính là hắn tự động giải độc luyện nhân là bởi vì rất hạnh phúc, mới sợ hãi sau này sẽ có một ngày bị mất đi hạnh phúc này. Dung Diệp trong lòng thở dài, xem ra vợ hắn vẫn chưa có tin tưởng hắn đâu.

Ngày hôm sau, đoàn người hoàng gia đi săn bắn qua buổi trưa mới trở lại Tử Cấm thành.

Luyện nhân cùng Hoàng Thượng nếm qua ngọc thiện, sau đó y trộm đem về chuồng ngựa, trong lòng y còn nhớ trong này còn năm con ngựa khác, hai ngày này không biết có ai để ý chúng nó không, hay cả ngày đều ăn cỏ khô, ngày ấy y đột nhiên bị Hoàng Thượng gọi đem ngựa đến, lại đi theo săn bắn, cũng không có

chuẩn bị thức ăn cho chúng nó, nếu thực không ai thềm quần, hiện tại phỏng chừng chúng đã đói bụng lắm rồi.

Luyện nhân đang lo lắng cho đám ngựa, Dung Diệp đã muốn truyền chỉ, cho Phúc Y đi nghỉ một phần về triệu thư phong hầu luyện nhân.

Bọn họ còn không biết, chờ đợi bọn họ chính là sự ly biệt dài lâu, tan nát cõi lòng.

20. Chương 20: Đối Mặt

Phúc Y trong lòng run sợ theo sát phía sau Hoàng Thượng, hôm nay lâm triều trở về Hoàng Thượng liền nghiêm mặt trầm trọng, bất quá cũng khó trách, nghe chuyện như thế, ai mà không sinh khí. Nguyên bản vốn là người yêu, trong nháy mắt biến thành cừu địch.

Dung Diệp phiền não ở ngự thư phòng tới lui đi lại mười mấy lần, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Phúc Y đang đứng bên cửa: “Phúc Y, ngươi đi, tìm luyện nhân đem đến đây, trầm không tin, trầm không tin lời của đám đại thần, bọn họ nhất định là tùy tiện muốn cấp cho luyện nhân một tội danh, bức trầm tự mình trừ bỏ luyện nhân.”

“Vâng.” Hoàng Thượng đang nổi nóng, Phúc Y không dám nhiều lời, lập tức đi triệu kiến luyện nhân đến.

Một đường đi vào chuồng ngựa, nhìn thấy luyện nhân đang cho Du Long tắm rửa, một người một ngựa phi thường đùa vui vẻ, Du Long thập phần thích luyện nhân, cái đuôi to không ngừng hướng lên người luyện nhân vẩy nước, luyện nhân vốn tính tình trẻ con cũng hướng Du Long tạt nước vào, tiếng cười như tiếng chuông bạc giòn giã vang nhiều biến cả chuồng ngựa.

Phúc Y thở dài, tới chỗ luyện nhân.

Luyện nhân cùng Du Long đùa khí đến một nửa, chợt nghe âm thanh mở cửa, ngẩng đầu vừa thấy nguyên lai là Phúc Y, thế là buông gáo nước đi đến cửa, đối Phúc Y cười nói: “Phúc Y công công, ngươi làm sao đến đây, là Hoàng Thượng truyền ta sao?”

“Đúng vậy.” Phúc Y lo lắng trả lời.

“Công công? Có chuyện gì sao?” Luyện nhân nhìn ra Phúc Y trên mặt thực lo lắng.

“Luyện nhân, ngài cùng Hoàng Thượng thổ lộ tình cảm một hồi, ta không nghĩ ngài lại có kết cục ảm đạm, ngài vẫn là mau chạy đi.” Phúc Y khê cần môi, nói ra kết luận bị chính mình từ chối nửa ngày.

Luyện nhân đầu tiên là lấp bắp kinh hãi, nhưng sau đó lập tức đoán được nguyên nhân khiến Phúc Y nói

như thế: “Công công... Hoàng Thượng có phải đã biết thân thể của ta không?”

Phúc Y cả kinh: “Luyện nhân, chẳng lẽ ngài... Thật sự...”

“Đi thôi, ta hiện tại phải đi gặp Hoàng Thượng.” Luyện nhân đã muốn tỉnh táo lại, tuy rằng sợ hãi, nhưng y biết phải đi đối mặt.

Đi vào trước ngự thư phòng, luyện nhân mới biết được tình hình hiện giờ. Trước điện hơn năm mươi đại thần quỳ gối, mỗi người đều là hai tay giơ lên cao một thanh kiếm. Lục Vương gia đứng ở bậc thang trước điện, lo lắng đi đi lại lại. Luyện nhân sửa sang lại quần áo, nghiêm nghị hướng đến cửa chính ngự thư phòng.

Lục Vương gia nhìn thấy luyện nhân đến, vội vàng đón y: “Luyện nhân, người hãy theo ta ra cung đi, hiện tại những người này đều điên rồi, bọn họ muốn giết người.”

“Lên trời hay xuống đất, luyện nhân có thể chạy trốn tới đâu?” Quay đầu nhìn về phía Vương gia, luyện nhân cười đến đẹp mắt, nhưng thập phần tuyệt vọng.

Dung Diễn vừa muốn mở miệng khuyên luyện nhân, y đã lên tiếng trước đánh gãy lời hấn nói.

“Vương gia, luyện nhân cầu ngài một việc.”

Về mặt hiện giờ của Vương gia chính là như khi đó đem luyện nhân ra khỏi đám thi thê: “Người nói, bất cứ việc gì, ta đều sẽ đáp ứng.”

Luyện nhân đột nhiên mỉm cười ngọt ngào: “Vương gia, thỉnh ngài giúp luyện nhân nhất xác.” Nói rồi mới không hề để ý tới Vương gia đang đứng sững sờ, một thân hướng về ngự thư phòng vào.

“Luyện nhân cầu kiến.” Thanh âm luyện nhân như cũ không màng danh lợi, trong lòng lại khổ sở gần như muốn nhỏ máu, nhưng là y muốn tin tưởng Hoàng Thượng, tin tưởng hấn sẽ không thương tổn y, tin tưởng tình yêu của hấn là sự thật.

“Tiến vào.” Âm thanh một mảnh vang lên.

Phúc Y theo sau vượt qua, giữ cửa mở ra.

Hoàng Thượng đang đứng ở trước cửa mở, luyện nhân chỉ có thể nhìn đến sườn mặt của hấn. Tham lam nhìn đến gương mặt anh tuấn cương nghị, rốt cuộc cười không nổi, về mặt bi thương trong nháy mắt hiện lên.

Luyện nhân luyện tiếc, luyện tiếc hẩn khổ sở, luyện tiếc hẩn thương tâm, chính là không biết, giờ phút này Cửu ngũ chí tôn còn có thể hay không vì y lưu một giọt lệ.

Luyện nhân đi đến, cửa không có quan, luyện nhân cứ như vậy nhìn thấy Hoàng Thượng, tham lam một lần kiếp này, có thể cùng ngồi cùng ăn cùng hẩn nói chuyện, giống một cặp vợ chồng nhỏ giận dỗi.

Luyện nhân tự an ủi chính mình, theo sau đi đến bên người Hoàng Thượng: “Ta đến rồi.”

Dung Diệp không có quay đầu lại, hẩn sợ nhìn thấy ánh mắt luyện nhân, sợ ánh mắt hồn nhiên kia không còn quen thuộc. Hẩn không muốn nhìn đến một ánh mắt giả dối, không hi vọng y là một người tâm cơ.

“Luyện nhân, ngươi nguyên danh kêu là gì?”

Thanh âm Dung Diệp vẫn như cũ hỏi: “Ở phía trước Luyện Quân kêu là gì?”

“Luyện nhân nguyên danh đã kêu Luyện Quân, luyện nhân họ Xà, tên đầy đủ Xà Luyện Quân.”

“Tại sao? Đến lúc này còn nói dối trăm? Ngươi không phải là họ An sao? Cảnh vương tiểu thế tử, An Thừa!”

“Luyện nhân không phải thế tử của Cảnh vương, làm sao có thể kêu An Thừa?”

“Hừ! Chúng có vô cùng xác thực ngươi còn muốn chối cãi!”

Trong khoảng thời gian Phúc Y đi lo chuyện phong hầu cho luyện nhân, Liễu Xán Nho đã giao phó cho hẩn một phong mật hàm, hẩn dùng bồ câu đưa tin đã tra được phiến mờ năm đó hạ táng cả nhà Cảnh vương, kết quả đích xác chỉ có một khối xác chết của Cảnh vương, hơn nữa tra được năm đó ghi chép đủ hai thi thể hài tử, nhưng có một khối lại không có thương tích.

Chuyện trùng hợp như vậy, bảo hẩn không tin làm sao được? Người này chính là người hẩn yêu, nguyên lai cũng chính là có mục đích mà tiếp cận hẩn.

“Năm đó đúng là trăm hạ chỉ kê biên tài sản gia đình Cảnh vương An Lục Đạt, lúc ấy hẩn mang gia đình đi hướng tây trốn chết, chạy trốn tới Miêu Cương thì bị quan binh vây khốn, người này suất lĩnh gia thần phản kích, đều đã bị đánh gục, mà người...”

Dung Diệp xoay người, ngoan lệ nhìn trước mặt luyện nhân: “Chính là con cá nhỏ lọt lưới năm đó!”

Tiếp cận hẩn, mê hoặc hẩn, làm cho hẩn trầm luân, làm cho hẩn mất đi sự lãnh khốc cùng bình tĩnh mà thiên tử nên có. Rồi mới dễ dàng hủy đi cơ nghiệp hẩn vất vả thành lập, chỉ để hoàn thành di nguyện của

phụ thân. Đối mặt với chứng cứ xác thực rành rành trước mặt, y vẫn liều chết phủ nhận. Chính là hần sẽ không để có cơ hội này, hần sẽ không quên bảo vệ giang sơn của hần, mười hai huynh đệ bọn họ đều đã ít nhiều trả giá mới có thể đổi lấy thái bình thịnh thế hôm nay, đối mặt thiên hạ hàng trăm ngàn sinh linh, cùng tình yêu không có sự chân thành này, hần không chút do dự lựa chọn thiên hạ.

Chưa từng gặp qua ánh mắt Hoàng Thượng như vậy, cho dù là thời điểm hần muốn rời bỏ y.

Hoàng Thượng dùng ánh mắt thâm tàn nhìn y, trong ánh mắt thậm chí mang theo cừu hận.

“Nếu Hoàng Thượng nhận định là sự thật, luyện nhân cho dù giải thích cũng có ích gì? Muốn giết xin Hoàng Thượng cứ tự nhiên!” Luyện nhân vẫn cười, nụ cười đẹp chói mắt, thương cảm, giống như con bướm giấy dựa trong gió thu.

Nhìn thấy luyện nhân như vậy, Dung Diệp trong lòng chua xót, nhìn lại quần thần ngoài thư phòng, đột nhiên vô cùng mệt mỏi: “Phúc Y, đem luyện nhân đến Cô Hoa cung, không có ý của trẫm không được ra cung nửa bước.”

Hần không muốn để y chết, nếu để y khóa ở trên giường, cả đời không để cho y tự do, có thể sẽ lưu lại y được?

Vừa nghe Hoàng Thượng hạ khẩu dụ, quần thần ngoài điện giật dử đứng lên.

“Hoàng Thượng, trăm triệu lần không thể!”

“Hoàng Thượng, không thể buông tha nghịch tử này.”

“Kẻ địch không trừ, thiên hạ đại loạn, Hoàng Thượng!”

“Hoàng Thượng thánh minh, Luyện Quân là con nghịch thần, chính là biếm y vào lãnh cung chúng thần không phục.”

Dung Diệp lạnh lùng nhìn đại thần phủ phục dưới chân, những người này, đều là đối với hần trung thành và tận tâm, theo hần từ khi đăng cơ, đến quét sạch vây cánh của Cảnh vương, đều dốc toàn lực liều chết giúp hần. Hiện giờ chính hần lại muốn vì con của Cảnh vương mà nghịch ý tất cả bọn họ.

Luyện nhân bắt quả chỉ là một người bên cạnh hần, thời khắc rình rập giang sơn của hần, thậm chí tính mạng của hần, là nghịch tử muốn trả thù hần. Chỉ vì một cái ánh mắt bị thương của luyện nhân, hần thiếu chút đã thả hổ về rừng. Hần làm sao lại quên luyện nhân là người giỏi ngụy trang, ngay tại đây y còn có thể mê hoặc lòng người, nếu chỉ bằng sắc đẹp hần cũng sẽ không thất thường như thế, hơn nữa bị y mê hoặc không chỉ một mình hần, cả lực đệ cũng không thể kháng cự bị y mê hoặc.

Nhớ đến ở khu vực sân bắn, luyện nhân thập phần bài xích chuyện phong hầu, nguyên lai là sợ bị người tra ra thân phận y. Một người quý kẻ đa đoan như vậy nếu không trừ, sẽ hậu hoạn vô cùng.

21. Chương 21: Lăng Trì

Quần thần còn đang kháng nghị, Dung Diệp đột nhiên quát lên một tiếng lớn: “Đều câm mồm cho trẫm.”

Quay đầu lại lạnh lùng nhìn luyện nhân, hắn thực sự hi vọng phía sau có ai đứng ra chứng minh luyện nhân không phải An Thừa, nhưng là chứng cứ đã chất cao như núi, mỗi một phân đều rành mạch hướng về một đáp án luyện nhân chính là An Thừa.

Bên dưới thật lâu không nghe thấy Hoàng Thượng, các thần tử lại có chút trâm không nhẫn nhịn.

Nghe được tiếng thúc giục rất nhỏ phát ra từ bên dưới, Dung Diệp lại đối với nhóm thần tử nói: “Truyền ý chỉ, An Thừa, hài tử của nghịch tặc An Lục Đạt, yêu mị hoặc chủ, giang sơn chi ưu, xã tắc chi họa, ban thưởng, lăng trì An Thừa, ngày mai hành hình.”

Chính miệng tuyên ra ý chỉ, cảm xúc Dung Diệp đều muốn hồng mắt.

Nguyên lai người đời nói, vô tình nhất là bậc đế vương, chính là bọn họ đều không hiểu, cho dù quân vương muốn động chân tình, những người xung quanh hắn, không có một người là thật tâm đối hắn hữu tình, đem chân tình đều cho một người, kết quả cũng bị lợi dụng hắn thực hận, hận chính mình thế nhưng còn không muốn giết y không giết y, quần thần không cam lòng, y là đời sau của loạn thần tặc tử, tội lớn phải tru di cửu tộc, không dùng quốc pháp nghiêm trị thì tương lai làm thế nào phục chúng?

Yêu không có, như vậy cũng chỉ còn lại giang sơn, giang sơn phải an ổn!

Luyện nhân trừng lớn con ngươi nhìn Dung Diệp. Y không thể tin được, y không tin Hoàng Thượng thế mà lại hận y đến chừng này, y mới là người bị hại, tuy rằng y không biết năm đó phụ thân vì cái gì chuyển nhà, không biết bọn họ một nhà vì cái gì lại chịu tai họa bất ngờ. Chính là cha mẹ y đều bị một triệu thư của Hoàng Thượng cấp giết, nên người hận phải là y a! Nhưng mà y lại vô dụng, bất hiếu, y yêu nam nhân này, nguyện ý vì nam nhân này trả giá hết cả. Luyện nhân thật sâu trong tâm thống hận Hoàng Thượng, càng mãnh liệt khinh bỉ chính mình.

Lục Vương gia quỳ gối trước mặt hoàng thượng, cái trán đều đã tụ thương, rơi lệ đầy mặt vì y cầu tình, Hoàng Thượng như cũ lạnh lùng không chút để ý. Nhị vương gia vừa mới chạy tới nhìn thấy lục đệ ôm chân Hoàng huynh khóc rống, vội vàng tiến lên đỡ Lục Vương gia ra.

Nhị vương gia dọc theo đường đi cũng đại khái đã biết hồi sự, hắn quay đầu lại đánh giá người con của Cảnh vương này, ánh mắt ngờ vực lại thập phần rõ ràng. Nam hài này, tâm đã chết, ngay cả hốc mắt cũng đều khô ráo.

Luyện nhân đã chuẩn bị tốt, y nghĩ Hoàng Thượng sẽ ban thưởng y một ly rượu độc, hoặc là ba trăm bạc lạng, cho y một cái chết yên lặng. Mà Hoàng Thượng, hiện tại chẳng những muốn giết y, còn muốn hình phạt nặng nhất giết y – lạng trì trước mặt mọi người.

Nhìn thấy ánh mắt Dung Diệp không chút nào dao động, luyện nhân đã biết đáp án. Không cần cầu tình, bởi vì y biết vô ích. Cuối cùng y liếc mắt thật sâu nhìn Hoàng Thượng một cái, đem thân ảnh này khắc vào đáy lòng. Luyện nhân lẳng lặng đi theo nội thị thái giám ra khỏi ngự thư phòng. Không có giống như ngày thường yếu đuối khóc, có lẽ nước mắt cũng không chảy được nữa.

Chờ đợi y chính là tư vị đau đớn khi một đao cắt vào thịt, sẽ đau đớn sao? Hẳn là vậy đi, chính là luyện nhân đã không hề cảm thấy được đau đớn nữa, có cái gì đau hơn so với bị chính mình yêu thống hận?

Luyện nhân không muốn nghĩ, nếu có thể, y tình nguyện bị chặt đầu, tình nguyện cắn lưỡi tự sát, hoặc là dùng chủy thủ. Nhưng mà, tất cả đều chỉ là tưởng tượng. Hai nội thị thái giám một trái một phải giữ hai cánh tay y, trực tiếp đem y đi đại lao.

Nhìn thân ảnh luyện nhân biến mất, Dung Diệp mỗi một phát tay, tất cả mọi người thức thời lui xuống, chỉ còn lại hắc cùng lục đệ không có đi ra ngoài. Dung Diệp biết bọn họ là muốn cầu tình, trực tiếp khoát tay áo: “Trẫm mệt mỏi, các người đều trở về đi.”

Lục Vương gia vừa muốn há mồm đã bị Nhị vương gia đoạt trước, Nhị vương gia Dung Hàn đối với lục đệ nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo hẳn không cần tranh cãi nữa. Dung Diệp xem Nhị ca đã có kế hoạch, liền không lên tiếng nữa.

“Hoàng huynh, thần đệ có một chuyện không rõ, muốn tìm Hoàng huynh chỉ giáo.” Nhị vương gia cung kính cúi mình.

“Nói đi.” Giờ phút này Dung Diệp đã muốn ở long ý nhắm lại con ngươi, trên mặt dùng tay áo che lại, nhìn không rõ biểu tình.

Ngự trảm giam – chỉ cái tên bên ngoài nghe thật đẹp, kỳ thật chính là thiên lao trong cung. Từ cung nữ, thái giám, nam sủng, nữ sủng, từ nương nương, quý phi, tần phi, quý nhân, chỉ có phạm lỗi lớn mới có thể đưa tới nơi này.

Luyện nhân dựa vào vách tường, im lặng nhìn song sắt bên ngoài. Thời điểm y bị đưa vào đại lao còn chưa tới giữa trưa, mà hiện tại ngoài cửa sổ đã một mảnh tối đen.

Luyện nhân rất đói, bọn họ vẫn không có đưa cơm lại đây, chẳng lẽ y chết cũng phải làm quỷ đói sao? Nghĩ nghĩ, dù sao đều phải chết, ăn làm gì cũng có qua được nạn đâu? Ăn hay không ăn đều phải chết, tại sao không chết no.

Y nhìn đến cửa trước, thấy có người ở rất xa ngọn đèn đang đi đến, luyến nhân đề cao thanh âm gọi người: “Ngài cai ngục, ngài cai ngục!”

Qua lâu, một thái giám sắc mặt xấu xa đi tới: “La lỗi cái gì? Chán sống sao? Ngày mai mới là ngày người hành hình, hiện tại là cái gì?”

“Công công, ngày mai ta chết, hôm nay cũng không có cơm ăn sao?”

Hoàng Diện công công liếc mắt nhìn luyến nhân một cái, biết y chính là tiểu quan được Hoàng Thượng sủng ba ngày ba đêm, khiến hắn nhìn thấy liền sinh khí. Loại giống y hắn đã muốn tiêu diệt triệt để từ lâu, hắn hận nhất chính là những người hoàn hảo, hận toàn bộ thế giới không thể cùng giống hắn: “Phi! Muốn ăn? Người cho người là ai, sớm muộn đều phải chết, còn muốn lãng phí lương thực? Hoàng Thượng chuẩn người cái gì cũng không có. Bất quá chỉ là con của một nghịch thần, còn muốn này muốn nọ. Nói cho người biết, Hoàng Thượng hiện tại đã muốn đem người vứt đến nơi này.” Nói xong, hắn hừ một tiếng, đi mất.

Luyến nhân ngồi ở vách cửa. Hoàng Thượng thể nhưng lại hận y đến mức này, vì cái gì chính mình một chút cũng không hận được? Chỉ cần tưởng tượng muốn hận Hoàng Thượng một chút, cũng chỉ có thể nhớ tới chính mình có bao nhiêu thương hắn.

Luyến nhân còn đang ai oán chính mình vô dụng, Hoàng Diện công công lại đi tới trước cửa lao.

“Người mau đi ra đây.” Nói xong, Hoàng Diện công công vững chãi đem cửa mở ra.

Luyến nhân nghi hoặc: “Ta phải làm cái gì sao?”

“Xem ra người theo thói quen được sủng, không nghĩ tới chính mình sẽ bị đưa đến đây đi? Quy củ của ngục trăm giám, hành hình trước khi ra tòa.” Hoàng Diện công công vênh váo tự đắc: “Ít nói nhảm, đi ra.”

Nhìn sắc mặt Hoàng Diện công công, luyến nhân biết tuyệt đối không phải chuyện tốt, đứng yên tại chỗ không chịu động, đề phòng nhìn Hoàng Diện công công.

“Hỗn xược, bảo người ra người lại không ra, người tới, đem con thỏ nhỏ này mang đi ra cho ta, hôm nay ông nội người sẽ cho người ném thử lợi hại.”

Hoàng Diện công công liên tiếp mắng đến thô bỉ, hai công công khác đã tiến vào bắt luyến nhân, luyến nhân hoảng sợ nắm song cửa không chịu buông tay, hai người liền ôm lấy thắt lưng luyến nhân, cường ngạnh đem y lôi ra.

Bị trói ở trên một tấm gỗ hoàn toàn không giống giường, luyến nhân hoảng sợ nhìn người vây quanh xem y, ba người vây quanh nhìn y giống như thưởng thức mỹ vị.

“Các người... Các người rốt cuộc làm cái gì? Ta ngày mai sẽ chết, các người còn không chịu buông tha ta sao?” Ánh mắt chớp động hưng phấn của ba người thực làm cho người ta sợ hãi.

“Buông tha người?”

Hoàng Diện công công giống như nghe được hài kịch liền cười nhạo ra tiếng: “Hoàng Thượng vứt người tới này, chính là muốn người hứng chịu đau khổ, bằng không hẳn vì cái gì đem người quăng đến thiên lao? Đừng khờ dại, người liền thanh thần ổn định bồi ông nội chơi đùa một đêm đi.”

Nói chưa dứt câu, một người đã đến cởi quần luyện nhân, đột ngột xảy ra làm cho luyện nhân ngay cả phản kháng đều quên, hơn nữa tay chân đều bị mở rộng cột chắc, căn bản không có đường phản kháng. Luyện nhân vô lực giãy dụa, lại tránh không khỏi bàn tay của ba người, cuối cùng toàn thân trần trụi trưng bày ở trước mặt ba thái giám.

Hoàng Diện thái giám không hề chớp mắt nhìn hạ bộ luyện nhân, hấn hận nhất chính là vật này, vì cái gì người khác đều có, mà hấn từ lúc còn nhỏ tuổi lại không có, vì cái gì không công bằng như thế? Nhẹ nhàng xoa vật kia cũng không lớn, còn chưa có hoàn toàn thành thực.

Cảm giác bị người khác mạnh mẽ đụng chạm làm cho luyện nhân muốn nôn, nhìn tới ánh mắt Hoàng Diện thái giám, luyện nhân cơ hồ ngất đi. Không đợi luyện nhân phục hồi tinh thần lại, đột nhiên hạ thể truyền đến đau đớn kịch liệt, tiếng kêu thảm thiết của luyện nhân khắp đại lao.

Thái giám hung hăng hành hạ thân thể y, đồng thời trừu sáp vật cấm dưới thân, hậu đình không biết bị vật thể gì thô to tiến vào.

Luyện nhân vô lực gào thét, nhưng vô luận phản kháng như thế nào cũng chỉ khiến y càng bị buộc chặt vào giường gỗ.

Toàn thân đau rát, giống như mãi không kết thúc.

Vì cái gì? Rõ ràng đều phải chết, vì cái gì còn muốn đối đãi y như vậy? Vì cái gì? Hoàng Thượng...

22. Chương 22: Địa Lao

Nhìn thấy luyện nhân trên người đầy miệng vết thương, nước mắt Lục Vương gia liền đánh chuyển. Đứa nhỏ này, là theo hấn từ đồng thi thể đi ra, khi đó hấn nhìn đến ánh mắt y có bao nhiêu sinh động, hấn đối chính mình phát thệ, nhất định phải bảo hộ đứa nhỏ này.

Hiện tại, đây là lần thứ hai hấn xuống quỷ môn quan dẫn y trở về. Dung Diễm nhẹ vỗ về cái trán trơn bóng của y, nhớ đến cảnh tượng khi hấn xông vào ngục giam, Dung Diễm bị một màn làm sợ đến toàn thân phát run.

Nếu hắn không tới kịp thì sao? Những thái giám này đều điên rồi sao? Trong hoàng cung thế nhưng lại có chuyện này? Một con giống như cánh tay người cắm ở trong cơ thể luyện nhân, hạ bộ nam tính nhỏ nhỏ còn chưa phát dục thành thực đã bị hành hạ đến mức xuất huyết, toàn thân đều là vết thương. Luyện nhân rõ ràng đã mất đi tri giác, hai mắt gắt gao nhắm chặt, đã hôn mê mà vẫn nhú chặt mày.

Nếu hắn không đuổi tới kịp vào lúc đẩy cửa ra, hắn nhìn đến thái giám ghé tởm kia chính là đang cầm một kéo thật to, muốn tiến đi hạ bộ luyện nhân.

Dưới cơn tức giận, hắn đã quên là đang ở trong cung, ba quyền đem ba người kia đứt tay đứt chân. Hắn đích xác muốn giết ba người này, chính là trực tiếp giết bọn họ vẫn còn tiện nghi cho bọn họ, hắn muốn cho bọn họ sống không bằng chết.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm: “Lục đệ, là ta.”

Là thanh âm của Nhị vương gia.

Lục Vương gia vội vàng đến cởi bỏ dây trói cho luyện nhân: “Nhị ca, hiện tại bên ngoài sao rồi?”

Nhị vương gia thở dài: “Lục đệ, người cũng quá kích động rồi.”

Dung Diễm không ra tiếng, hắn không oán giận việc làm của Hoàng Thượng đại ca.

Ngày đó...

Lục Vương gia vừa muốn há mồm đã bị Nhị vương gia đoạt trước, Nhị vương gia Dung Hàn đối với lục đệ nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo hắn không cần tranh cãi nữa.

“Hoàng huynh, thần đệ có một chuyện không rõ, muốn tìm Hoàng huynh chỉ giáo.” Nhị vương gia cung kính cúi mình.

“Nói đi.”

“Đại ca...” Thời điểm không có người ngoài, Nhị vương gia thường xuyên trực tiếp kêu Hoàng Thượng là đại ca, không giống các huynh đệ khác chỉ dám xưng là Hoàng huynh: “Người thật sự dám khẳng định luyện nhân chính là An Thừa?”

“Hàn, người cảm thấy có điểm đáng ngờ?” Mắt Dung Diễm mắt hiện lên một tia hi vọng, lại trong nháy mắt bao phủ lãnh khốc. Dung Diễm lấy qua mặt tìn: “Trẫm cũng hi vọng không phải, nhưng là bằng chứng rõ ràng như vậy...”

Dung Diễm cùng Dung Hàn cùng nhau tiếp nhận mật hàm, mặt trên từng câu từng chữ mỗi một hạng đều chứng minh luyện nhân chính là An Thừa.

Dung Diễm không tin, ngẩng đầu nhìn Hoàng Thượng: “Hoàng huynh, đây cũng không là thật, năm đó là ta ôm luyện nhân ra từ đồng thi thể, y sao vậy có thể là...”

“Đủ rồi, đừng nói nữa.” Hoàng Thượng đột nhiên hét lớn một tiếng, trừng ánh mắt giống như chuông đồng, phần hận nhìn lục đệ: “Người cho là trẫm không muốn thả luyện nhân sao? Người cho là trẫm vô tâm đích sao?”

Nói tới đây về mặt Hoàng Thượng lại hạ xuống, suy sụp ngồi ở long ý: “Nếu y chính là luyện nhân, chính là tiểu luyện nhân đơn thuần kia, trẫm cho dù đắc tội tất cả đại thần thì như thế nào? Nhưng là, y không phải, y chính là đến vì vi phụ báo thù. Lục đệ... Người nói người năm đó cứu y trở về, còn vì y mai táng người nhà. Người có cách nào chứng minh những người đó không phải là Cảnh vương gia quyến? Luyện nhân sẽ không phải là con của Cảnh Vương?”

Dung Diễm không thể nói gì để chống đỡ.

Đêm đó, Dung Diễm một mình trong vương phủ uống rượu giải sầu, uống đến khi say mềm, lảo đảo đi đến giữa đình viện, lại nghe được hai hạ nhân đang trộm thảo luận chuyện luyện nhân. Đêm hai người gọi lại đây hỏi, mới biết được hai người là vì luyện nhân đau lòng, sắp chết còn phải đi chịu tội như vậy. Nguyên lai chuyện ở ngục trảm giam, Hoàng huynh là hoàn toàn không biết gì, mà người chết rồi cũng sẽ không ai vì bọn họ giải oan, cho nên đều là tin đồn truyền lưu qua miệng hạ nhân.

Nghe xong lời nói, Dung Diễm rất cuộc không khống chế được xúc động. Đứa nhỏ này là hần cứu trở về, tuy rằng hai người không phải người yêu, hần vẫn đem đứa nhỏ này như đệ đệ mà yêu thương. Hiện tại y sắp chết, hần không có năng lực cứu y, nhưng là cũng không thể trơ mắt nhìn y chịu khổ như vậy. Cho nên khi màn đêm buông xuống, Lục Vương gia mang theo toàn bộ thị vệ trong phủ mạnh mẽ nhập cung, bởi vì hần là Vương gia, không có Hoàng Thượng lên tiếng, không ai dám ngăn cản hần, hơn nữa hần đối hoàng cung thập phần quen thuộc, rất nhanh tìm được luyện nhân. Chính là khi hần nhìn thấy luyện nhân đã bị tra tấn sắp biến thành người tàn tật, hần điên cuồng đem kia tay chân mấy người kia chặt đứt, rồi mới đưa luyện nhân ra.

Hiện tại bên ngoài nơi nơi đều là quan binh, căn bản không thể ra khỏi thành, Dung Diễm đem luyện nhân giấu ở kho hàng ngầm ở Nhị vương phủ. Nhị vương gia đáp ứng nhất định sẽ giúp hần, hiện tại hần không thể ra bên ngoài, Hoàng Thượng đối hành vi của hần rất là tức giận, đem cả kinh thành giới nghiêm, cơ hồ lục soát từng nhà, vương phủ của hần cũng đã bị quan binh vây chặt như nêm cối.

Lang y ở Nhị vương phủ coi như có chút công phu, sử dụng giải thuật toàn thân cuối cùng bảo vệ được một mạng của luyện nhân.

Bảy ngày sau, luyện nhân cuối cùng mở to mắt, nhìn chung quanh hết thấy đều xa lạ, là y chưa bao giờ gặp qua, liền có điểm sợ hãi. Y nằm trên giường chậm rãi sắp xếp lại suy nghĩ, thẳng đến khi nhớ tới y bị mấy thái giám kia lăng nhục, y kinh hoàng mở to hai mắt. Còn tưởng rằng chính mình đã chết, nguyên lai hết thấy còn chưa chấm dứt. Nơi này không thấy mặt trời, y nghĩ hần là còn ở trong phòng giam, ngày mai

bắt đầu tử hình sao?

Y nâng tay lên lau lau đi hơi nước đáng ghét trong mắt, lại phát hiện cánh tay bị băng bó bạch bố, kỳ quái, ngày mai sẽ tiến hành gia hình, hôm nay lại băng bó cho y, không nghĩ là lãng phí sao? Lại nhìn nhìn trên người, toàn thân đều bao trong bạch bố.

Lúc này, cửa mở. Luyện nhân ngẩng đầu nhìn, bởi vì nơi này không có cửa sổ, chỉ có mấy ngọn đèn nhỏ, nhìn không rõ người đến là ai. Luyện nhân sợ hãi lui thành một đoàn, trong lòng cầu nguyện ngàn vạn lần không cần lại đây bắt y đi ra ngoài.

Thăng đến bóng người này tới gần, luyện nhân mới nhìn rõ là Lục Vương gia.

“Luyện nhân...” Dung Diễn có chút kích động: “Người cuối cùng cũng tỉnh, thật tốt quá.”

Dung Diễn bắt lấy tay luyện nhân, có điểm nói năng lộn xộn.

“Vương gia, ngài đây là... Tới tiễn luyện nhân sao?”

Dung Diễn ngẩn ra, suy nghĩ một chút mới hiểu được luyện nhân là còn tưởng rằng vẫn ở trong cung. Cũng khó trách, nơi này là địa lao ở Nhị vương phủ, cùng ngục trăm giam trong cung cũng không khác gì nhiều.

“Luyện nhân, không có việc gì, hết thấy đều qua rồi, chúng ta hiện tại là ở phủ của Nhị ca, bên ngoài không còn an toàn, cho nên chúng ta phải ở trong này trốn một thời gian.”

“Không được, như vậy sẽ liên lụy Nhị vương gia, chúng ta mau nhanh chóng rời đi nơi này.”

Luyện nhân muốn đứng dậy, chính là bất đắc dĩ không thể động dậy, y tức giận đến đập thẳng ván giường.

“Luyện nhân, luyện nhân, người đừng vội, chúng ta hiện tại là ở địa lao Nhị vương phủ, sẽ không ai nghĩ đến. Hơn nữa hiện tại bên ngoài nơi nơi đều là mật thám, phòng chường trong vương phủ cũng có, nếu chúng ta cứ như vậy đi ra ngoài, mới là hại Nhị ca. Chuyện này nói sau, ta đem người xem như đệ đệ, ta cùng Nhị ca ca tự nhiên là ca ca của người. Huống chi, Nhị ca là tự nguyện giúp chúng ta.”

“Vương gia, ngài vẫn nói chúng ta, chẳng lẽ ngài cũng bị truy nã sao? Vì cái gì? Chẳng lẽ ngài lại làm việc gì ngốc?”

Lục Vương gia cười khổ một chút: “Luyện nhân, đừng nghĩ nhiều, hết thấy đều qua rồi. Hơn nữa ta còn có tin tức tốt còn chưa nói cho người. Vương phi có thai, cho dù ta ra sao, cũng coi như không làm... thất vọng liệt tổ liệt tông.”

Luyến nhân lặng yên, y không biết nên làm sao khuyên Vương gia, Vương gia vì y làm nhiều việc như vậy, chính là trong lòng y vẫn lưu lại hình bóng của một người, người đã hoài nghi y, thương tổn y, thậm chí muốn giết y.

“Luyến nhân, ta làm những việc này không phải vì muốn đoạt lại lòng của người. Ta đối với người thật sự đã không còn giao tình cùng người, ta là hi vọng người có thể hạnh phúc một chút, ta thật sự đem người xem như đệ đệ.”

Nước mắt theo hai má chảy xuống, nếu người y yêu chính là Lục Vương gia thì đã tốt biết bao nhiêu, nhưng cho dù có chọn lại lần nữa, y nhất định vẫn yêu Hoàng Thượng, cho dù tới giờ phút này, y vẫn không quên được thân ảnh người kia đã khắc sâu vào lòng y.

23. Chương 23: Ba Năm Sau

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Tiểu ca, tiền bạc đối ta không thành vấn đề, ngài nhất định phải đúng hạn giao cho ta nha! Cô nương nhà ta còn đang chờ đồ đến để đi lấy chồng đây!” Một người phụ nhân hơn bốn mươi tuổi một bên đem theo tấm vải lụa màu đỏ thẫm, một bên phân phó vị tú tượng trẻ tuổi.

Tú tượng này tuy là nam nhân, nhưng tay nghề tuyệt đối là số một, số hai kinh thành, so với tay nghề của nữ tử bình thường thậm chí tốt hơn rất nhiều.

Lão phụ nhân này từ nhỏ đã nuôi nấng một đại tiểu thư đến thán sau thì nàng xuất giá, lão phụ nhân này làm vú em, tuy rằng luyến tiếc, nhưng không thể giữ cô nương bên mình cả đời. Cho nên y thầm nghĩ muốn trang hoàng hôn lễ khiến một nhà lão gia được nở mặt nở mũi, cho nên đã tới Luyến Tâm tú phường vốn chỉ có quan lớn phú quý mới có thể đặt được tú phẩm, lão phụ nhân cũng muốn cho tiểu thư một thân hi bảo được theo xinh đẹp.

“Lão bà bà, người yên tâm, tại hạ đã nhận, nhất định sử dụng hết toàn lực, tuyệt sẽ không trì hoãn việc vui của cô nương nhà người.”

Nam tử trẻ tuổi hé ra khuôn mặt tao nhã, thản nhiên cười rộ lên lại trở nên khuynh quốc khuynh thành, trong ánh mắt luôn biểu lộ ánh dương ấm áp, rồi lại có chút cự nhân vu ngàn dặm ở ngoài, vẻ mặt đậm mạc thủy chung có ngăn cách một tầng cao ngạo.

Lão phụ nhân một đường khách sáo ra về, ra đến cửa, lão phụ nhân lắc đầu thở dài: “Người tuyệt sắc ngàn năm có một như vậy, tại sao lại lãnh đạm như thế, nếu không, cũng đã một người thật tốt a! Ai! Dù sao là cô nương nhà ta cũng không xứng, nghĩ muốn cũng không thể.”

Lão phụ nhân lại thở dài, mới chậm rãi nhắc kim liên tam thốn* hướng phủ đi về.

Luyến nhân để ý vài này tốt lắm, vừa muốn xếp vào bao quần áo, nghe thấy ngoài cửa lại có người. Luyến nhân thở dài, nghĩ thầm: hôm nay xảy ra chuyện gì, người này đến chính là người thứ ba rồi, nhiều đơn như thế bao giờ mới theo xong, chỉ sợ là đêm nay không thể ngủ.

“Luyến nhân, ta đến rồi.” Dung Thiệu đứng ở cửa, thấy luyến nhân đang thu thập một bao vải sa tanh màu hồng: “Oa, ngài một lần nhận nhiều như thế, làm khi nào mới xong? Nếu làm không kịp thì ta đem về phủ, kêu vài nha đầu giúp ngài theo đi, xem ngài một muốn chết rồi, Vương gia sẽ trút giận lên ta a.”

“Nguyên lai là người, ta còn nghĩ đến lại có khách tới nữa, bị người hù chết rồi.” Luyến nhân nhìn thấy Dung Thiệu, vẫn thản nhiên cười.

“Vốn tiểu thể tử cũng muốn đến, ta còn phát sầu đây, dẫn hần đi hần lại vừa muốn ăn vừa muốn uống, dọc đường đi thật khó hầu hạ, lại sợ ở bên ngoài ăn trứng đồ ôi thiu này nọ, trở về còn bị Vương phi hung hăng mắng.”

Nghĩ đến tiểu thể tử nghịch ngợm thích gây sự kia, luyện nhân cuối cùng lộ ra một chút tươi cười thật lòng: “Vậy người nên mang nha đầu giúp người a, chiếu cố thật tốt một nhà ba người.”

“Ngài cũng đừng nói vậy.” Dung Thiện than thở nói: “Vương gia vốn là để cho ta tới nhìn xem ngài mấy ngày nay sống thế nào, nếu thiếu thốn gì ta sẽ đi vương phủ lấy chút đồ cho ngài, hiện tại thì chắc là không cần. Còn có, gần đây ta nghe nói, trong kinh thành trà trộn vào một số mật thám, Hoàng Thượng hạ lệnh toàn thành giới nghiêm, ngài cũng cẩn thận một chút, đừng để bị đại thần hay thị vệ của triều đình thấy ngài.” Dung Thiện càng nói sắc mặt càng ngưng trọng.

“Người trở về bẩm cho Vương gia yên tâm, ta sẽ cẩn thận.”

Nghे được hai chữ Hoàng Thượng, nụ cười trên mặt luyện nhân trở nên mất tự nhiên, y xoay người vào phòng trong mang ra chén trà cho Dung Thiện.

Dung Thiện tiếp nhận nước trà, không khách khí uống một hơi cạn sạch: “Vậy ngài tự chiếu cố tốt chính mình, sinh thân thái tử tròn ba tuổi cũng gần đến rồi, Hoàng Thượng còn nói phải tiếp tiểu thể tử tiến cung cùng thái tử cùng nhau mừng thọ thần, ta còn chưa có chuẩn bị, ngài nếu cần gì, thả bồ câu tìm ta, ta sẽ lập tức lại đây.”

Dung Thiện lau mồ hôi trên trán, lại uống hết một chén trà rồi mới chạy đi ra ngoài.

Luyện nhân nhìn thấy bóng dáng Dung Thiện vội vàng vàng, thở dài. Người này a, y biết hần mười năm rồi, vẫn là bộ dáng hấp tấp như thế, giống như việc của toàn bộ thể giới đều giao cho một mình hần làm.

Đặt xuống chén trà, luyện nhân quay lại thân nhìn ra ngoài cửa, vẫn là cẩn thận sẽ tốt hơn, nếu thật sự có mật thám trà trộn, rất có thể sẽ đi từng nhà điều tra, chính mình cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Ở lại kinh thành mở tú trang là do y kiên trì, sau khi tra xét nửa tháng, Hoàng Thượng cũng không truy nã nữa, thân thể luyện nhân khôi phục tốt một chút lại bắt đầu lo lắng vấn đề nghề nghiệp, y không còn là người của Vương gia, cho nên không có lý do gì ở trong vương phủ ăn uống mà không trả tiền. Luyện nhân hạ quyết tâm, cuối cùng Lục Vương gia giúp y mở một tú trang, hiện tại đã qua hơn ba năm, luyện nhân sợ nhiều người lạ vào sẽ rước lấy chú ý, cho nên đều là chọn người đón tiếp, ai ngờ lòng người lại kì quái như vậy, luyện nhân làm việc ít, lựa chọn khách nhân, giới thượng lưu càng muốn tìm y làm đồ. Ba năm về sau, Luyện Tâm tú trang ngược lại biến thành tú trang số một số hai trong kinh thành này. Tất cả mọi người biết, tay nghề ở Luyện Tâm tú trang là tốt nhất, tiền công tự nhiên rất cao, nhưng là chủ tiệm lại là một nam tử cả năm đều không muốn lộ diện, chỉ có dân thường tới cửa mới chịu lộ mặt, quan to quý nhân đến đây một mực không thấy, đều là cùng quản gia đàm luận tiền bạc liền tiếp được việc.

Năm đầu tiên, luyện nhân nghe Dung Thiện nói, quý phi xinh đẹp trong cung hạ sinh một hoàng tử, Hoàng Thượng lúc này ban thưởng danh Huyền Khôn, cũng phong làm thái tử, chính là quý phi lại không có mệnh hưởng phúc khí, sinh thái tử không đến nửa tháng liền mặc danh kỳ diệu mà chết. Việc này khiến Hoàng Thượng rất tức giận, hạ lệnh thanh chính hậu cung, kết quả liên lụy ra một đại án. Chưởng quân hậu cung là Lan quý phi dung túng hạ nhân ở trong cung tư thiết hình đường thảo gian nhân mạng, đem Lan quý phi, Nguyệt tần, Chúc quý nhân, Thanh quý nhân cùng hơn mười vị tần phi, quý nhân nương nương biếm vào lãnh cung, cạo đầu làm ni cô, từ nay về sau cấm nhúng tay vào chưởng quân hậu cung.

Năm thứ hai, chuyện lớn nhất chính là tiểu thể tử nhà Lục Vương gia sinh ra. Tiểu thể tử gọi là Huyền Liệt, vị tiểu thể tử này là tiểu hoàng tử đầu tiên thuần huyết thống của Đại Thịnh vương triều, mấy Vương gia trước cũng có thể thiếp, nhưng là chỉ có hai Vương gia chính thức thành thân, mà bốn vị tiểu hoàng tử trước kia đều là nhận nuôi, cho nên ngoài trừ thái tử, Dung Huyền Liệt cũng thành tiểu hoàng tử quý giá nhất của Đại Thịnh.

Năm thứ ba, Hoàng Thượng đột nhiên nhìn trời hạ tuyên không chiêu tuyển tú nữ, tất cả nữ tử vừa độ tuổi đều có thể tùy ý lập gia đình.

Năm nay, đến đại thọ ba mươi của Hoàng Thượng, tuy rằng đương kim thiên tử giao đãi, không được phô

trương lãng phí, nhưng là một nam nhân đã ba mươi năm tuổi, đương nhiên bốn phía đều muốn chúc mừng. Mà mấy ngày gần đây lại truyền ra có mật thám bên ngoài lên vào, luyện nhân nghĩ đến năm này lại là một năm nhiều chuyện a!

*Kim liên tam thốn: gót sen ba tấc ngày xưa

24. Chương 24: Chân Tướng

“Lục đệ, trầm hồi lại người một lần cuối, luyện nhân có phải vẫn còn trong kinh thành hay không? Người đem y giấu ở đâu?” Hoàng Thượng ngồi trên long ỷ trong ngự thư phòng, thanh âm ngoan độc buộc hồi lục đệ của chính mình.

“Hoàng huynh, thần đệ cũng muốn biết luyện nhân đi nơi nào, chính là năm đó thần đệ đem luyện nhân ra khỏi thành, y nói rằng càng ít người tìm được y thì y sẽ càng an toàn!” Lục Vương gia ba phải cái nào cũng được cùng Hoàng Thượng đánh Thái Cực.

“Lục đệ, người đừng nghĩ đến người năm đó xông vào cung cướp đi phạm nhân thì trầm chịu bó tay liên vĩnh viễn không trị tội người, cho dù hiện tại trầm với người quan hệ thân thuộc cũng khó tránh khỏi con đường chết.” Hoàng Thượng cơ hồ hung ác ép hỏi Lục Vương gia phía dưới, hiển nhiên, không có hiệu quả.

Lục Vương gia bình thần gãi tai: “Hoàng huynh! Người đã nói điều này hai lần rồi, thực không có uy lực, muốn biết luyện nhân đi đâu? Ta vẫn là câu nói kia y ở một nơi người vĩnh viễn tìm không thấy.” Nói xong Lục Vương gia bày ra một vẻ mặt bất cần đời, ngay cả hành lễ đều miễn, trực tiếp xoay người ra khỏi ngự thư phòng.

Dung Diệp tức giận đến phát tay đập nát chén sứ, khiến Phúc Y bên cạnh một phen hoảng sợ, muốn đi lên khuyên lại không dám, chỉ có thể ngoắc kêu hạ nhân bên cạnh trước đem mảnh vụn thu đi.

“Đều đi ra ngoài, tất cả đều đi ra ngoài.”

Hiếm khi thấy Hoàng Thượng nổi giận rống to khiến một phòng hạ nhân đều sợ hãi, tất cả đều quy củ cúi đầu không dám ra tiếng, tất cả nô tài đều cảm như hén, một đám đứng ở kia cũng không dám động, thẳng đến khi Phúc Y lên tiếng.

“Tại sao lại đứng ngốc ra như vậy? Vạn tuế gia gọi các người đều đi ra ngoài, còn không mau cút đi!”

Đến khi một phòng nô tài đều đi ra ngoài, lúc này Phúc Y mới buông lỏng tâm tình một chút, trong lòng mắng: đám nhóc này thật không hiểu biết, một đám đứng ngốc một chỗ, Hoàng Thượng đã muốn nổi giận lên các người, cư nhiên còn đứng tại chỗ không dám động.

Phúc Y trong lòng run sợ, quay lại thân đối Hoàng Thượng nói: “Hoàng Thượng, nô tài cũng lui xuống.”

“Phúc Y...” Dung Diệp thở dài, trong thanh âm tràn đầy mỗi một: “Người nói, luyện nhân hiện tại đang ở đâu? Trẫm thật sự rất muốn nhìn thấy y.”

“Hoàng Thượng, công tử đang ở nơi nào, nô tài thật sự đoán không ra, bất quá, nô tài nghĩ lấy bản tính công tử chắc sẽ không cách xa Hoàng Thượng.”

Dung Diệp nhân tình sáng lên: “Thật sự?” Nhưng trong chốc lát, thần sắc lại ảm đạm xuống: “Người lại đồ ta cao hứng! Năm đó trẫm đối y như vậy, một lòng cũng không chịu tin tưởng y nói, hiện tại... Trẫm hối hận... Trẫm thật sự hối hận, chính là trẫm không nén giận được người khác, đây đều là lỗi của trẫm. Hiện tại chân tướng rõ ràng, nhưng là luyện nhân xác thực không bao giờ... trở lại nữa.” Dung Diệp có chút bất lực nhìn Phúc Y: “Phúc Y, người nói trẫm nên làm sao bây giờ?”

Theo Hoàng Thượng mười sáu năm, chỉ có trước đây Thái thượng Hoàng qua đời, trước buổi tối khi Hoàng Thượng đăng cơ, hẳn gặp qua Hoàng Thượng lộ ra vẻ mặt như vậy. Phúc Y cũng biết, nửa năm này, Hoàng Thượng vẫn luôn sống trong áy náy.

Nửa năm trước, biên quan phát sinh chiến loạn, dân tộc Thổ Phiên đột nhiên tạo phản, mà theo biên quan truyền về tin tức Nhị vương gia ở trên chiến trường gặp được An Thừa thật sự. Nhưng mà, càng làm cho Hoàng Thượng không tiếp thu được chính là, tiên phong đại nguyên soái của dân tộc Thổ Phiên thế nhưng lại là Cảnh vương An Lục Đạt, kia... Chín năm trước, một nhà đã chết sạch kia rốt cuộc là ai? Luyện nhân chẳng lẽ thật là oan uổng? Trải qua ba tháng, triều đình cao thấp mấy trăm người toàn lực phá án và bắt

giam, cuối cùng có được đáp án chân chính.

Phụ thân của luyện nhân mười mấy năm trước là môn khách của Cảnh vương phủ. thăng đến Tân Hoàng đăng cơ về sau thế lực càng suy yếu, cuối cùng đem toàn bộ trí lực chuyển hướng về phía người có quyền cao chức trọng nhất lúc bấy giờ là Cảnh vương. Vừa mới đăng cơ một năm rưỡi, Tân Hoàng liền lấy lý do khai hoang địa phận mà đưa Cảnh vương tới Phúc Di. Mà ngay lúc đó Xà gia đã lập môn hộ, không muốn đi theo Cảnh vương tới phía Nam, cho nên đem gia quyến rời khỏi kinh thành trở về Tô Châu.

Chưa từng nghĩ đến việc Cảnh vương gia tới Phúc Di rồi cũng không có an phận thủ thường, ngược lại bốn phía chiêu binh mãi mã chia bè kết phái làm loạn. Thời gian còn chưa đến hai năm đã chiêu mộ được rất nhiều nhân sĩ giang hồ. Sau khi Tân hoàng biết được việc này liền phái đại thần đến trách cứ, nào biết Cảnh vương đã gần như điên cuồng, đem sứ giả triều đình phái tới trước mặt mọi người xử trảm, còn tuyên bố nhất định phải đem giang sơn của Dung gia sửa thành họ An.

Kết quả tất nhiên là hai bên khai chiến, vài lần triều đình xuất binh đánh đến, vậy cánh của Cảnh vương sao có thể chống cự lại? Đường hoàng thượng liền hạ chỉ truy sát Cảnh vương. Cảnh vương đã nhìn ra kết cục, liền mang cả nhà chạy trốn về phía Tây.

Quan binh vẫn đuổi theo một nhà Cảnh vương tới tận Miêu Cương, nhưng chính là một nhà Cảnh vương đã bị người ta giết chết gần hết. Vì lúc ấy là thời chiến loạn, có tới mấy nhóm binh mã đuổi bắt Cảnh vương, cho nên cũng không nghi ngờ gì mà nghĩ là do nhóm quan binh khác tới trước tấn công.

Từ trước lúc Cảnh vương cùng triều đình khai chiến, Xà gia đã muốn mang theo một nhà già trẻ đến Miêu Cương biên thùy hoang vắng lánh nạn, dù sao hắn cũng từng là tâm phúc của Cảnh vương, tuy rằng đã muốn từ quan, nhưng cũng sợ hãi việc bị truy cứu sau này, ai ngờ đến vẫn là tránh không được trận họa diệt môn kia.

Từ nhiều năm trước, khi mà Cảnh vương mới bắt đầu suy tính chuyện mưu phản, đã sớm nghĩ tới việc dùng môn khách làm thế thân cho chính mình.

Cho nên, ngay khi Cảnh vương cưới thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Vũ Hoan làm thiếp, cũng đồng thời đem muội muội thân sinh có dung mạo vài phần tương tự của Vũ Hoan gả cho Xà gia, người lúc ấy đã có thê thất.

Thời điểm Cảnh vương biết được kết cục đã định, mưu phản thất bại liền phái người lẫn trốn trong dân tộc Thổ Phiên, đem một nhà Xà gia đang lánh nạn ở Miêu Cương giết sạch. Nguy tạo thành bộ dáng cả nhà chính mình lẫn trốn bị quan binh giết chết.

Ngày ấy lâm triều, tất cả triều thần đều ẩn tượng, Hoàng Thượng đều muốn điên rồi, lúc ấy tất cả chủ trương sát luyện nhân, hắn hạ lệnh đem tất cả quan viên buộc tội luyện nhân là An Thừa đều bị xuống cấp, có người thậm chí bị sung quân đến cõi đất xa xôi, lý do rất đơn giản vu hãm trung lương!

“Chủ tử, nếu không...”

Phúc Y nơm nớp lo sợ nhìn Hoàng Thượng, cẩn thận hỏi: “Ra cung đi dạo một chút, tản bộ giải sầu cũng tốt.”

Nghe được Phúc Y nhắc tới ra cung, hần ngẫm nghĩ lại, đột nhiên cảm thấy được hôm nay nếu ra cung, nhất định có thể tìm về luyện nhân. Thế là lập tức cao hứng: “Hảo, liền làm theo lời người nói, hôm nay trầm vi hành một chút.”

Tuy rằng Hoàng Thượng chưa bao giờ đem hỉ nộ đặt ở trên mặt, chính là giờ phút này Hoàng Thượng thật cao hứng, giống như ra cung liền lập tức có thể nhìn thấy luyện nhân. Phúc Y trong lòng âm thầm hối hận, nếu ra cung đi một vòng liền có thể nhìn thấy luyện nhân, thì năm đó cũng không giới nghiêm toàn bộ kinh thành gần hai mươi ngày, làm người hoảng sợ nháo loạn một trận cũng không tìm được luyện nhân cùng Lục Vương gia. Hôm nay chủ tử đây là muốn ra tìm luyện nhân, nếu tìm không thấy, trở về ngược lại càng thêm thất vọng. Phúc Y ở trong lòng đem chính mình mắng mấy chục lần, dưới chân lại từng bước không ngừng đi theo cước bộ của Hoàng Thượng.

Phúc y lại thở dài một hơi, mục đích của Hoàng Thượng không phải đi dạo giải sầu, căn bản là đi ra tìm người.

25. Chương 25: Luyện Tâm Tú Phường

Thêu xong một vạt áo, luyện nhân buông kim may trong tay xuống, tinh tế nhìn vải lụa đỏ thắm có thêu hình long phượng rất sống động, luyện nhân thoải mái cười một tiếng, cuối cùng cũng làm xong trước thời hạn.

Ba năm này, toàn bộ dựa vào công phu thêu tay mà y ở trong cung từng theo học các cung nữ dùng trang trải cuộc sống. Mỗi ngày vây quanh bảy sắc gấm vóc, bất tri bất giác thế nhưng ở kinh thành tú phường lại có danh tiếng không nhỏ, chuyện này cũng làm cho luyện nhân buồn rầu một trận, có danh tiếng liền tránh không được việc quan to phú quý đã đến tìm y thêu vài thứ, luyện nhân chính là sợ hãi bị quan viên nhìn thấy, dù sao thời điểm ở trong cung rất nhiều người đã gặp qua y, thời gian lâu, luyện nhân cũng có biện pháp không cần gặp các đại nhân vật này, cho nên ba năm qua cũng không có cái gì quá nguy hiểm.

Đem vải thêu đi tẩy sạch, làm lạnh, lại dùng bờm ngựa xát toàn bộ một lần, một bên luyện nhân nghĩ thầm rồi cười, cũng không biết là cô nương nhà ai, thân hình lại cao như vậy, số đo của bộ quần áo này so với cô nương bình thường phải cao hơn rất nhiều! Luyện nhân dùng một bạch bố bọc kĩ quần áo lại, chờ khách nhân tới lấy là được.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, luyện nhân thần sắc căng thẳng, nhanh chóng cầm lấy dây thừng kéo màn cửa, một phen đem màn hạ xuống, đem luyện nhân hoàn toàn che ở sau màn.

“Xin hỏi, người tới là ai?”

Người vào cửa cũng không có đi vào phòng trong mà đứng ở ngoài gian, hiển nhiên cũng là người có giáo dưỡng, nghe một thanh âm già nua vang lên, luyện nhân mới yên lòng: “Công tử, là lão thân tới lấy hỉ bào của cô nương nhà ta.”

Nghe được là lão nhân gia, luyện nhân lại đem màn kéo lên, tiến vào phòng trong, mỉm cười đối lão nhân gia nói: “Nguyên lai là lão bà bà, hỉ bào của cô nương nhà người đã thêu xong rồi, để văn sinh lấy cho người xem.”

“Tốt quá tốt quá, làm phiền công tử.” Lão bà bà cười đến không thấy mắt: “Công tử thật sự là người biết giữ chữ tín a, lão thân cũng biết hỉ bào kia thời gian thêu rất lâu, không nghĩ tới công tử như thế đã thêu xong, thật sự là cảm ơn công tử.”

“Lão bà bà đừng nói vậy, văn sinh đã tiếp việc đương nhiên phải đem hết toàn lực làm tốt. Lão bà bà, người nhìn xem có chỗ nào không hài lòng hay không?” Luyện nhân từ phòng trong đem ra bao vải vừa mới cắt vào, mở ra cho lão bà bà xem.

“Vừa lòng, vừa lòng, tay nghề tinh xảo như thế, làm gì có chuyện không hài lòng được.” Lão bà bà yêu thích vuốt ve không buông tay kiện quần áo: “Công tử, đây là bạc của ngài, công tử vất vả rồi.”

Lão bà bà đem hỉ bào gói kĩ lại, lấy ra trong ngực một túi bạc giao cho luyện nhân.

“Đa tạ.” Luyện nhân tiếp nhận bạc, cảm giác thập phần nặng tay: “Lão bà bà, này... Nhiều quá, văn sinh vô công không thể nhận ngân lượng nhiều như vậy, lão bà bà, chỉ cần cấp văn sinh vừa đủ là được rồi.”

“Công tử, đây là công ngài xứng đáng, hôn sự của cô nương nhà ta toàn bộ dựa vào tay nghề của công tử thật tốt mới có thể giữ thể diện, công tử không cần trả lại, hãy nhận đi.” Nói xong lại hướng luyện nhân cúi người, luyện nhân vội vàng chấp tay đáp lễ, chờ ngẩng đầu lên thấy lão bà bà đã ra khỏi cửa lớn.

Ở trên đường chậm rãi tản bộ một buổi sáng, lúc này đã đến buổi trưa, tuy rằng Dung Diệp không phải loại công tử sống an nhàn sung sướng, nhưng hấn chưa từng đi đường dài nên hai chân vẫn có chút đau. Nhìn qua nhiều trà lâu, cuối cùng Dung Diệp chọn ở tại lầu hai bên trong Nhã Các nghỉ chân.

Tĩnh táo lại, Dung Diệp cũng biết hành vi chính mình rất không lý trí, tra xét ba năm, lại tìm thêm nửa năm, nếu thật sự vừa đi đã có thể tìm được, vậy mấy năm nay luyện nhân làm thế nào tránh thoát được bắt? Hấn không khỏi cười nhạo ý nghĩ chính mình thực kỳ lạ.

Dung Diệp dựa vào cửa sổ nhắm mắt dưỡng thần, Phúc Y đang giúp hấn xoa chân, đột nhiên dưới lầu truyền đến một trận huyền oán khiến Dung Diệp nhíu mày.

“Lão gia, nô tài liền kêu người đem bọn họ đuổi đi.”

“Không cần, ta chỉ đi ra một lần, đừng khiến dân chúng không được sống yên ổn.” Dung Diệp nâng tay xoa xoa thái dương, như cũ nhắm mắt lại.

“Lão bà bà, cô nương nhà bà vài ngày nữa xuất giá, nhìn dáng vẻ bà vội vội vàng vàng, là vì chuyện may hỉ bào sao?” Bà chủ trà lâu tình cờ gặp lão phụ nhân trên đường, nhiệt tình hỏi chuyện.

Nghe thấy người quen tiếp đón, lão phụ nhân đang vội cũng dừng lại: “Đúng là vậy. Trước mắt còn dăm bảy, tám ngày nữa là tiểu thư xuất giá, lão thân thay tiểu thư mỗi ngày tới tú phường xem tiến độ may hỉ bào.”

“Còn tám ngày nữa thôi, xem bà bao nhiêu rồi ren đều rõ ra mặt, mau mau đến đây ngồi, nghỉ chân một lát.” Bà chủ trà lâu chính mình đi ra trước cửa hàng, lôi kéo lão bà vào trà lâu, đảo mắt liền dẫn bà lên lầu hai: “Ta nghe nói, viên ngoại nhà các người vì con gái không tiếc ngân lượng, thỉnh Luyến Tâm tú phường may hỉ bào?”

“Nhanh như thế liền biết rồi? Tin tức thật sự là truyền đi rất nhanh a!” Lão phụ nhân một bên cảm thán, một bên uống trà: “Công tử của Luyến Tâm tú phường quả thật là không tồi, bộ dáng xinh đẹp như tiên, tay nghề vô cùng tốt, tú phẩm làm ra hết như tú phẩm từ trong cung.”

Nghe được hai chữ “Luyến Tâm”, Dung Diệp mở mắt, ngưng trọng nghe đối thoại giữa hai phụ nhân, lại nghe đến “tú phẩm từ trong cung”, lại là một trận nghi hoặc. Hắn biết thời điểm luyến nhân ở trong cung có học thêu, hơn nữa thêu phi thường giỏi.

Một trận tất tất tác tác, hai phụ nhân lại mở bao ra, nhìn đến hỉ bào được thêu thật đẹp, hai người lại là một trận khen không dứt miệng. Đang xem hăng say, bỗng cảm thấy bên cạnh có người, lão phụ nhân ngẩng đầu nhìn. Đứng trước mặt chính là một người bộ dạng tuấn mỹ ôn hòa, tuy rằng so ra kém tú tượng ở Luyến Tâm tú phường, nhưng vẫn là một người tuấn mỹ vô trạc.

“Hai vị đại tẩu, xin hỏi vừa rồi người nói Luyến Tâm tú phường là ở đâu?” Phúc Y hướng về hai vị phụ nhân ôn nhu mỉm cười.

“Nga, vị tiểu ca cũng muốn thêu vài thứ sao?” Lão bà bà hỏi.

“Là lão gia của ta muốn thêu vài thứ tặng người.” Phúc Y lược sườn một chút, ý bảo chủ nhân đang ở bên trong Nhã Các.

“Nhìn người khí thế như vậy cứ nhiên cam làm hạ nhân, nói vậy lão gia nhà người là quan lớn quyền quý?”

“Này...” Phúc Y do dự một chút, còn chưa biết đáp làm sao cho tốt, phụ nhân lại nói tiếp.

“Luyến Tâm tú phường này có cái quy củ, dân chúng bình phàm đến, yêu cầu gì đều không có, nhưng nếu là quan to hiển quý, cho dù thu tú phẩm, cũng chỉ là cùng hạ nhân gặp mặt, cho nên đồ cưới của cô nương nhà ta mới có thể tự lão thân tới lấy nha...”

Phụ nhân còn muốn nói thêm cái gì, bên trong Nhã Các đột nhiên lao ra một người, dọa lão nhảy dựng.

“Lão nhân gia, Luyến Tâm tú phường ở nơi nào?”

Người vừa lao tới mang vẻ mặt lo lắng, dọa lão phụ đến nói lấp bắp: “Ở bên ngoài hoàng thành không đến một dặm.”

Đột nhiên thanh niên anh tuấn trước mặt giậm chân rồi một trận thở dài, chỉ nói “đa tạ”, người đã chạy ra khỏi trà lâu, mang theo mười mấy người cùng nhau biến mất vô tung vô ảnh.

26. Chương 26: Quay Đầu

Luyện nhân a luyện nhân... Phúc Y nói thật đúng, lấy bản tính của người, cho dù rời khỏi hoàng cung cũng sẽ chọn nơi gần trăm nhất, ở một nơi nhìn được trăm, bảo vệ trăm. Nguyên lai chỉ cách có một tường, nguyên lai người ngay tại bên ngoài Tử Cấm thành không đến một dặm.

Một đường chạy như điên đến nơi theo lời của hai lão phụ kia, đằng sau chỉ có tiềm long hộ vệ triển khinh công đuổi kịp, những người khác đều bị cách rất xa, mà Phúc Y này hoàn toàn không biết võ công đã không còn nhìn thấy ở nơi nào.

Nhìn thấy bằng hiệu trên cửa khắc hai chữ Luyện Tâm, Dung Diệp không hiểu tại sao chính mình khẩn trương, muốn kêu Phúc Y, quay đầu lại nhìn, Phúc Y còn chưa có đuổi kịp.

Lại quay đầu nhìn cánh cửa, Dung Diệp nở nụ cười tự giễu.

Ba năm qua, luyện nhân cho dù không hề hận, cũng sẽ chịu gặp hấn sao? Hấn thực không quên, khi hấn biết rõ ràng chân tướng, hướng lực đề hồi luyện nhân ở đâu, khi đó lực đề đối hấn nói ra sự việc, nguyên lai luyện nhân chịu nhiều ủy khuất như vậy, nguyên lai trong cung còn có một mặt tối tăm như thế. Cho dù đem những người đó giết chết, luyện nhân bị thương tổn cũng là một tay hấn làm. Bởi vì ích kỷ, bởi vì oán hận, cơ hồ đã giết chết luyện nhân, nếu năm đó không phải lực đề cứu đi luyện nhân, luyện nhân thật sự đã ở trước mắt hấn bị một đao cắt thịt máu chảy đầm đìa, vì cái gì ngay lúc đó hấn lại điên cuồng như vậy?

Nhìn cánh cửa kia, Dung Diệp do dự, cứ như vậy đi vào sao? Liệu y có thể tha thứ cho một người từng tổn thương mình sao? Khổ sở luyện nhân đã chịu phải tính làm sao cho tốt?

Thẳng đến hôm nay, Dung Diệp mới biết được, nguyên lai hấn là người nhất gan, yếu đuối, ích kỷ như thế.

Dung Diệp đứng yên tại cửa thật lâu, thẳng đến khi Phúc Y đuổi kịp: “Chủ tử, bằng không... Nô tài vào?”

Dung Diệp lắc đầu, xoay người hướng hoàng cung quay về.

Thời tiết thực nóng, luyện nhân tháo đầu lạp trên đầu xuống, mặt trời lên cao như thế, nhưng vẫn có rất nhiều người ở trên phố. Bình thường hiếm khi ra khỏi Luyện Tâm tú phường, hôm nay được dịp ra ngoài nên y cố ý đi thật chậm rãi, thuận tiện nhìn ngắm phong cảnh xung quanh, tâm tình theo đó cũng vui vẻ hơn.

Đi đến cửa nhà, nhìn thấy trước cửa có một người đang đứng, nhìn bóng lưng kia luyện nhân còn tưởng rằng Lục Vương gia, cao hứng tiêu sái bước đến: “Vương gia, ngài tại sao đứng ở trước cửa, sao không tiến...”

Thẳng đến khi thấy rõ mặt người đứng, luyện nhân rút cuộc nói không được, phản ứng đầu tiên chính là sợ hãi.

Hiển nhiên, Dung Diệp cũng không nghĩ tới lại cùng luyện nhân gặp mặt như thế này. Từ khi biết luyện nhân ở đây, cơ hồ chiều nào hắn cũng lặng lẽ đến, nhưng là đều đứng yên ngoài cửa. Hiện tại Dung Diệp căn bản không dám hi vọng luyện nhân tha thứ hắn, đến nơi này chính là muốn biết y sống có tốt hay không, hắn không muốn quấy rầy cuộc sống của luyện nhân, chính là hi vọng có thể cho y một cuộc sống an ổn, tuy rằng hiện tại đã quá trễ.

Luyện nhân rõ ràng nhìn thấy vẻ bối rối trong mắt Dung Diệp, sau kinh ngạc liền phục hồi tinh thần lại, luyện nhân lạnh lùng nhìn Cửu ngũ chí tôn trước mặt, quy củ quỳ xuống hành đại lễ: “Tham kiến Ngô Hoàng, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Nháy mắt vừa mới gặp mặt, Dung Diệp cũng rõ ràng thấy được sợ hãi trong mắt luyện nhân, nguyên lai sự tồn tại của hắn đối luyện nhân mà nói chính là gợi đến quá khứ kinh khủng.

“Đừng như vậy, luyện nhân.”

Dung Diệp vội vàng đem luyện nhân đứng lên, luyện nhân lại lui về sau từng bước, phi thường rõ ràng không muốn cùng hắn có đụng chạm gì.

Dung Diệp xấu hổ thu tay vào, thân là Cửu ngũ chí tôn, vẫn là lần đầu tiên bị người rõ ràng cự tuyệt như vậy.

Luyện nhân lãnh đạm nhìn Dung Diệp, không hề mang một chút thân mật ngọt ngào, hơn một phần đều là lãnh ngạnh bất hòa. Đã chết qua một lần, còn muốn y chết lần thứ hai sao? Lần này hắn lại muốn dùng cách nào giết y? Lần trước lãng phí còn chưa đủ? Còn có cái gì mới mẻ? Thời điểm không gặp lại sợ hãi trốn đi, đến khi gặp mặt, ngược lại cái gì cũng đều không sợ, đột nhiên hiện lên một vẻ nghiêm nghị.

Dung Diệp xấu hổ nở nụ cười một chút: “Trẫm... Ta, chính là muốn đến nhìn người, không phải muốn nhiễu loạn cuộc sống của người, nếu người không chào đón ta, ta sau này sẽ không đến.”

Luyện nhân hồ nghi nhìn Dung Diệp, xác nhận ánh mắt hắn chân thực, mới chậm rãi mở miệng: “Hảo, Hoàng Thượng sau này vẫn là đừng nên đến đây.”

Dung Diệp ngẩn ra, hiển nhiên không nghĩ tới luyện nhân trở nên lạnh lùng như thế, cùng bộ dáng điệu dàng hồi xưa cứ như hai người hoàn toàn khác nhau.

Ngữ khí lạnh đậm theo miệng luyện nhân nói ra: “Thỉnh Hoàng Thượng khởi giá hồi cung.” Cũng không có an lễ, mục đích là muốn đuổi người.

Dung Diệp vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng cái gì cũng chưa nói, lẳng lặng xoay người rời đi.

Nhìn thấy thân ảnh cô đơn kia dần dần đi xa, biến mất ở trong đoàn người, luyện nhân đột nhiên có cảm giác muốn kiềm chế xúc động, hẳn kia cũng chỉ là xúc động. Luyện nhân không còn là hài tử hơn mười tuổi, y muốn làm gì thì làm, tự biết cái gì là tốt cho chính mình, luyện nhân thích bộ dáng hiện tại.

Lại lâm triều, lại ở ngự thư phòng, lại là tại triều triệu kiến một mình Lục Vương gia lưu lại.

Lục Vương gia có điểm bất mãn nhìn Hoàng huynh của hắn, lại như vậy, cách một đoạn thời gian lại đem hắn triệu kiến, dùng ngôn ngữ không có một chút uy lực hù dọa hắn, hiện tại Hoàng huynh này ở trong mắt hắn cũng không còn uy nghiêm như trước.

Dung Diệp từ long ỷ đứng lên, đi đến bên người lục đệ, kéo tay hắn, đem hắn ngồi xuống chỗ bậc thang, Lục Vương gia không biết hắn phải làm cái gì, chỉ cẩn thận theo sát ở bên người Hoàng huynh. Dung Diệp lôi kéo đệ đệ, hai người cứ như là huynh đệ bình thường ngồi ở bậc thang nói chuyện.

Thẳng đến khi ngồi xuống, Dung Diễm mới biết Hoàng Thượng đang làm cái gì, cho dù đã không còn kính sợ Hoàng Thượng, dù sao vẫn là Hoàng huynh của hắn, là Hoàng Thượng.

Lục Vương gia vừa muốn đứng lên, Dung Diệp liền đem hắn kéo lại: “Hiện tại trong phòng không có Hoàng Thượng, không có Vương gia, chúng ta chính là huynh đệ bình thường, ca ca nghĩ muốn cùng ngươi tâm sự.”

Phản ứng đầu tiên của Dung Diễm chính là: “Ta không biết luyện nhân ở đâu.”

Dung Diệp nở nụ cười: “Trầm hôm nay không hỏi chuyện luyện nhân.”

Hôm nay phản ứng của Hoàng Thượng đặc biệt khác, trước kia mỗi lần đều giận dữ, lần này lại nở nụ cười.

“Tiểu lục...” Dung Diệp đột nhiên kêu nhũ danh của Dung Diễm: “Ta đã gặp y.”

Lục Vương gia bị Hoàng Thượng đột nhiên nói ra làm cho ngưng lại suy nghĩ, nhất thời không biết làm sao đáp lời.

“Mấy ngày nay, ta nghĩ thật nhiều, đúng là ta sai lầm rồi, hơn nữa thập phần sai.” Dung Diệp buồn bã cười: “Ta căn bản không chịu tỉnh ngộ, từ đầu tới cuối ta đều đem trách nhiệm đổ lên đầu người khác, ta trừng phạt mọi người, giết người thương tổn qua luyện nhân, chính là ta duy nhất buông tha chính mình, kỳ thật ta mới là người thương tổn luyện nhân nhiều nhất.”

“Hoàng huynh...” Lục Vương gia không biết làm sao nhìn Hoàng Thượng.

“Ta căn bản không xứng với luyện nhân, càng không xứng với người tâm tư thuần khiết như y. Người yên tâm, ta sẽ không lại đi quấy rầy luyện nhân, nếu y cảm thấy hiện tại cuộc sống rất tốt... Vậy cứ như thế đi! Y đã sớm không phải là khâm phạm, không cần sống trốn tránh.” Nói tới đây Hoàng Thượng đứng lên, chậm rãi bước đi thông thả ra đại điện.

Dung Diễn nhìn thấy ở bậc thang Hoàng Thượng vừa ngồi, tại bên cạnh có vài giọt nước ảm thấp trên mặt đất.

27. Chương 27: Khó Giải

Đã mười ngày trôi qua kể từ lần nhìn thấy Hoàng Thượng, hắc quả thực không đến, luyện nhân thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tuy rằng y trước mặt làm trò như lãnh khốc vô tình, chính là trong lòng vẫn phi thường bất an.

Luyện nhân đang ở hậu viện tẩy tú phẩm, nghe thấy trước cửa có tiếng bước chân, y vội vàng chạy tới sân trước, thuận tay kéo hạ màn trúc: “Là ai?”

“Luyện nhân, là ta.” Lục Vương gia cười sờ vào màn trúc, không có đẩy ra, màn trúc đóng đưa một chút, chờ luyện nhân mở ra.

“Vương gia, ngài tại sao lại vào cửa trước?” Luyện nhân đem dây lòi kéo, màn trúc lại cuốn đi lên.

Vì để không có người phát hiện ra hành tung của y, Lục Vương gia cho tới bây giờ đều là theo cửa sau vào. Lục Vương gia cứ như vậy không kiêng nể gì đi vào cửa trước, hiển nhiên là luyện nhân đã biết ý hắc bảo không cần lại tránh né Hoàng Thượng.

Luyện nhân sắc mặt trầm xuống dưới: “Là ngài nói cho hắc?”

“Không phải, ta cũng không biết Hoàng huynh làm sao biết đến, chính là mấy ngày hôm trước đột nhiên hắc hỏi ta, người hiện tại sống thế nào, rồi mới nói rằng các người đã gặp mặt.”

Nghe được hắc nói ra như vậy, sắc mặt luyện nhân càng trầm, không có đáp lời, xoay người hướng vào phía trong viện.

Dung Diễn một đường đi theo phía sau y: “Luyện nhân... Người... Có nghĩ tới muốn về cung không?”

“Hồi cung?” Luyện nhân cười nhạo: “Để lại bị giết thêm một lần?”

“Hoàng huynh... hắn thật sự đang sám hối, nửa năm này hắn vẫn tìm người, hơn nửa ngày hôm qua... Người... Nguyên ý tha thứ hắn không?”

“Hừ!” Luyện nhân lãnh đạm cười: “Không muốn!” Lạnh lùng nói một câu, không chừa một đường sống.

Dung Diễn cũng biết, hiện tại yêu cầu luyện nhân tha thứ Hoàng huynh cũng quả thật bất cận nhân tình, chính là nhìn đến Hoàng huynh từng ngày một tiêu trầm xuống, đều là thân sinh huynh đệ nào có không đau lòng.

Luyện nhân đảo mắt nhìn Lục Vương gia đang ở phía sau y, cũng không có tỏ vẻ đồng tình, tuy rằng trong lòng vẫn như cũ không thể buông tha đoạn tình cảm kia, chính là luyện nhân cũng biết, tình yêu trong mắt để vương vĩnh viễn không sánh bằng giang sơn xã tắc, một khi trở thành gánh nặng của hắn, sẽ bị không chút lưu tình đá văng ra, y đã ném qua đau khổ một lần, không nghĩ sẽ đem chính mình đẩy xuống hố lửa lần nữa.

Từ thau gỗ nhặt lên bộ quần áo vừa mới giặt qua, luyện nhân một bên ở hành lang phơi đồ, một bên cùng Dung Diễn nói chuyện: “Vương gia, đa tạ ngài năm đó đã cứu ta, nhưng là thương tổn hắn gây ra cho ta, không có cách nào bồi đắp.”

“Người còn yêu hắn, Hoàng huynh hắn cũng còn yêu người, vì cái gì phải tra tấn nhau như vậy?” Dung Diễn có điểm kích động, thanh âm lớn hơn một chút.

Động tác trên tay luyện nhân tạm dừng một chút, lại tiếp tục làm việc: “Vậy thì đã sao? Hắn yêu ta, lúc ấy lại có thể thương tổn ta không chút do dự, ta thương hắn, lại ngay cả năng lực hận hắn đều không có. Cho dù không hận, ta cũng không thể tha thứ hắn.”

“Lần trước, Hoàng huynh nói gặp được người, tuy rằng hắn cực lực che giấu, nhưng ta đã thấy được hắn rơi lệ.” Lục Vương gia gần như cầu xin nhìn luyện nhân.

Rốt cuộc nguy trang không nổi nữa, biểu tình lãnh đạm xuất hiện vết rách, vẻ mặt ưu thương dần dần hiện lên trên mặt luyện nhân, một giọt thanh lệ lặng lẽ chảy xuống: “Đúng vậy, thân là vua của một nước, thế nhưng vì một Xà Luyện Quân mà rơi lệ, đây là vinh hạnh của ta.”

“Luyện nhân, đừng khóc...” Một bàn tay nâng lên, nhẹ nhàng vì y lau đi nước mắt chảy xuống, trong thanh âm có chút chua xót cùng ôn nhu.

Luyện nhân cả người cứng đờ, kinh ngạc cơ hồ không thể quay đầu, thân người cao lớn anh vĩ, ôn nhu lau đi nước mắt ngày càng nhiều trên mặt luyện nhân. Luyện nhân lại đột nhiên hướng về Lục Vương gia nổi giận.

“Người lại gạt ta, các người hai người lại ở trước mặt ta diễn trò, thế nhưng ở trước mặt ta diễn hai lần, các người lại khi dễ ta như vậy, các người...” Cái tay kia vẫn còn bưng bình lau nước mắt trên mặt luyện nhân, luyện nhân cảm tức liền gạt bỏ tay ra: “Còn có người, người cho người là Hoàng đế thì rất giỏi sao?”

Người liền có thể khi dễ ta như thế?”

“Không có, ta không phải muốn khi dễ người, ta chỉ là nhìn không được muốn đến nhìn người, ta không muốn nhiều loạn cuộc sống của người.”

“Vậy người còn đứng đây làm gì? Người không phải đã nói không bao giờ... xuất hiện ở trước mặt ta nữa sao?” Luyện nhân không thể kiểm soát liền lớn tiếng lên án.

Lặng yên thật lâu, Dung Diệp cuối cùng mở miệng: “Hảo, ta liền rời đi.”

“Hoàng huynh.”

“Đứng lại.”

Luyện nhân cùng Lục Vương gia đồng thời lên tiếng.

Dung Diệp quay đầu lại nhìn luyện nhân, chờ y nói tiếp.

“Thỉnh Hoàng Thượng sau này... Không cần đến, Hoàng Thượng đừng quên lời nói của chính mình.”

Dung Diệp không trả lời, bình tĩnh nhìn luyện nhân, thẳng đến thấy luyện nhân không thể tự chủ, mới âm thầm đi ra Luyện Tâm tú phường.

Nhìn thấy Hoàng Thượng đi rồi, Lục Vương gia mới mở miệng: “Luyện nhân, dù sao hắn cũng là Hoàng Thượng, người...”

“Lục Vương gia, nếu ngài sau này muốn làm thuyết khách của Hoàng Thượng, Luyện Tâm tú phường cũng không hoan nghênh ngài.” Luyện nhân bình thản nói ra miệng, lại tiếp tục công việc trên tay.

Lục Vương gia biết hiện tại nói gì luyện nhân đều nghe không vào, trước cũng chỉ có thể về vương phủ.

Đều đi rồi.

Nhìn thấy sân rộng rãi đã trống trơn, luyện nhân lại một trận mê man. Thật sự không tha thứ sao? Trong lòng vẫn là có chờ mong, hi vọng có thể chứng minh hắn thực tâm, hi vọng có thể trở lại bên người hắn. Nhưng là chuyện năm trước cứ như cái gai nhọn trong lòng luyện nhân, vết thương vĩnh viễn không thể khép lại.

Thế gian đều nói, Hoàng đế là kim khẩu ngọc ngôn, một chữ đáng giá nghìn vàng. Hiển nhiên, Hoàng đế

mà luyện nhân gặp gỡ đều không phải như vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, luyện nhân rời giường rửa mặt, vừa vào trong viện liền nhìn thấy theo trên mặt đất có bóng dáng một người cao ngời trên cây trúc.

Luyện nhân nâng mái che nắng hướng về phía trước nhìn đến, đã thấy Cửu ngũ chí tôn đứng nhìn lại y. Luyện nhân kinh ngạc, một chậu nước còn chưa có rửa mặt trực tiếp hướng về phía trước đổ ra ngoài. Mà luyện nhân đã quên việc nhất thời y cần làm, toàn bộ chậu nước đều đổ ra. đầu tiên khiến y ghen hòng không phải là sự xuất hiện của Hoàng đế, mà là phía dưới y, chờ Dung Diệp từ trên cao nhảy xuống xem xét luyện nhân, toàn thân y đều ướt.

“Người lại đây làm gì? Người không phải đã nói không bao giờ... đến đây nữa sao?”

“Ta...” Dung Diệp có điểm khó nói, đương nhiên hiểu được việc hấn làm không đủ quang minh: “Ta nhận không được.”

“Buông tay.” Nhẹ nhàng đẩy tay Dung Diệp một chút, ngữ khí cũng có chút ôn hòa.

“Toàn thân người đều ướt, đi thay quần áo đi.” Dung Diệp muốn đỡ luyện nhân vào phòng.

“Hoàng Thượng xin dừng bước, ta tự mình có thể thay.” Tuy rằng ngữ khí đã ôn hòa không ít, chính là thái độ vẫn là cự nhân vu ngàn dặm ở ngoài.

Dung Diệp có điểm buồn bã lưu lại ngoài cửa, nhìn qua cánh cửa kia, trong đầu đoán bộ dáng luyện nhân hiện tại như thế nào.

Luyện nhân cũng không khác biệt nhiều so với Hoàng Thượng, vừa rồi ở dưới tình thế cấp bách, y bị Hoàng Thượng kéo vào trong lồng ngực, trong nháy mắt cơ hồ rất muốn ôm chặt hấn không buông tay. Luyện nhân dựa vào tủ quần áo, một thân ướt đầm lại miên man suy nghĩ.

Đích xác, đã bốn năm, lâu lắm rồi y không có cùng người thân cận da thịt, đối mặt người yêu lại khó tự chủ. Chính là nghĩ đến thân cận da thịt lại nhớ về quá khứ ở ngục trăm giam bị lãng nhục, luyện nhân dần dần lạnh lẽo, cởi xuống quần áo ướt đầm, từ trong tủ lấy ra một bộ quần áo sạch sẽ mặc vào, ánh mắt lại một lần đậm mạc rũ xuống.

28. Chương 28:

*Quân bất kiến quân: Chữ “Quân” đầu tiên chính là chỉ tên thật của luyện nhân, chữ “Quân” thứ hai ý chỉ Hoàng Thượng, ngụ ý luyện nhân không muốn gặp lại Hoàng Thượng nữa.

Từ sau ngày đó, luyện nhân cuối cùng cũng biết tính xấu của Hoàng Thượng. Đường đường Cửu ngũ chí tôn mỗi buổi tối đều xuất hiện ở sân sau nhà luyện nhân, bắt luận y lãnh đạm nói móc, hần cũng ở lại hậu viện không chịu đi, thậm chí còn không thèm ăn cơm, cứ mỗi buổi tối đứng giờ liền lại đây.

Luyện nhân tuy rằng ngoài miệng nói chán ghét Dung Diệp đến, chính là trong lòng lại có chút ngóng trông ban đêm.

Nhớ rõ một ngày, Dung Diệp đột nhiên kể cho luyện nhân chuyện ngày xưa. Lúc ấy luyện nhân đang ở trong phòng tắm rửa, Dung Diệp an vị ở trên cây ngoài phòng, thanh thoi cùng luyện nhân nói chuyện, giống như bọn họ đang đàm thoại việc nhà.

“Luyện nhân, ngươi biết không? Năm ta mười tám tuổi liền đăng cơ, ta nghĩ người đã biết. Phụ hoàng ta chỉ có một hậu hai phi, có thể nói là thánh quân thiên cổ khó được. Mà mười một đệ đệ của ta đều là thân sinh huynh đệ, điều này càng khó có được. Bởi vì phụ hoàng ta sau khi cưới mẫu hậu cũng không còn gần gũi một nữ tử nào, một phi một tần từ đó mà bị vắng vẻ ở tại hậu cung. Nguyên bản là để vương gia mỹ mãn như vậy, lại bởi vì phụ hoàng lo quốc sự quá độ mà ngã bệnh. Lúc ấy phụ hoàng ta đã bị bệnh qua hai tháng, mà ta lúc ấy là thái tử giám quốc, lại không có thực quyền, tuy rằng cố gắng muốn duy trì nội bộ triều đình cân bằng, chính là thời điểm đối mặt nhiều thế lực phe phái như vậy ta thật sự sợ hãi. Nhưng cho dù ta bị mất quyền lực cũng không cảm thấy được sẽ có nguy hại gì, lúc ấy ta nghĩ rất đơn giản, đợi phụ hoàng thân thể khỏe lại liền có thể đem cục diện đều khống chế trở về, cho nên ta chỉ mặc kệ nó. Nhưng mà phụ hoàng không có khỏe lại, chẳng những phụ hoàng không khỏe, ngay cả mẫu hậu cũng bắt đầu ngã bệnh, sau đó không bao lâu mười hai cái huynh đệ ta liền biến thành cô nhi. Thẳng đến khi đó, ta mới ý thức được ta đang làm cái gì.”

Nói tới đây, thanh âm Dung Diệp rốt cuộc không thể bình tĩnh, nghe ra là thần nhiên lẫn một chút trào phúng, lại tiếp tục nói: “Xem ra ta chính là người như vậy, làm việc đều phải đợi cho gặp chuyện không may xảy ra mới biết hối hận. Hoàng đế không có quyền lực, chính là một lão hổ bị bẻ răng, hơn nữa có triều thần bắt đầu phản đối ta, thậm chí có người đã bắt đầu uy hiếp tới an nguy của mười một đệ đệ. Lúc ấy bọn họ đều là tiểu hài tử, ta chỉ có thể một mình cố gắng lo chu toàn hết thảy nội bộ triều chính, đã vài năm qua, tính cách của ta trở nên càng ngày càng âm trầm, ngay cả các huynh đệ đều bắt đầu sợ hãi ta. Ta xác thực đã thay đổi rất nhiều, ta sợ hãi một ngày không có năng lực bảo hộ, sợ hãi có người phản đối ta thống trị, ta nghĩ năng lực lớn nhất của ta chính là đi làm một minh quân thánh chủ, nhưng rốt cuộc đánh mất chính mình, quên mất rằng làm người cũng cần phải biết vui vẻ.”

Mùa hè trong kinh thành khí hậu hợp lòng người, đến buổi tối vẫn có điểm râm mát. Luyện nhân cũng không cho phép Dung Diệp tiến vào trong phòng y, cho nên thời điểm luyện nhân đi vào giấc ngủ, Dung Diệp đều ngồi trên cây trong viện, lặng lẽ nhìn cửa sổ đưa hần cùng luyện nhân ngăn cách nhau.

Gió thổi, luyện nhân lại buồn ngủ vô độ, đã gần một tháng, y biết ngoài cửa sổ người kia vẫn an vị ở trên cây đối diện nhìn y. Hôm nay, hần thế nhưng đối với y nói ra sợ hãi trong lòng, không hề tự chủ mà đem sự yếu đuối bại lộ ở trước mặt y. Hần là nên tin hần một lần sao? Luyện nhân rõ ràng biết tâm chính mình đã động. Chính là... Không muốn lại giống như trước, luyện nhân nhẹ nhàng đẩy ra song cửa, nhìn người nọ an vị ở nhánh cây, vị trí kia vừa vặn có thể nhìn đến trong phòng, chỉ cần y mở cửa sổ hần lập tức thấy được. Bất quá, lúc này hần đã muốn ngủ. Luyện nhân trầm mặc, hần ban ngày phải lo quốc sự vất vả, buổi tối lại ngay cả ngủ an ổn cũng không được, y một trận đau lòng, chỉ cần lại xúc động một chút, y sẽ

mở miệng gọi hắn vào nhà.

Hoàn hảo, hoàn hảo lý trí chiếm thượng phong. Luyện nhân đẩy cửa rồi đi ra ngoài, hướng về phía tàng cây.

Kỳ thật thời điểm luyện nhân mở cửa sổ Dung Diệp cũng đã tỉnh, hắn trợn tròn mắt nhìn cửa sổ, nhưng là ban đêm quá tối, hắn cũng không thể nhìn thấy xa như vậy, chỉ biết là luyện nhân đứng ở cửa sổ, một lát sau, nghe thấy thanh âm mở cửa, Dung Diệp nghe được lòng chính mình đang đập mạnh từng hồi, không thể tin được chuyện sắp xảy ra, hắn rút cuộc không thể bảo trì bình tĩnh, luyện nhân còn chưa có đến, hắn đã leo xuống.

Nhìn đến Hoàng Thượng từ trên cây leo xuống, luyện nhân không hề bày ra một bộ lạnh như băng, chậm rãi đi đến trước mặt hắn: “Vì cái gì?”

Rút cuộc không thể che dấu tâm tình ưu thương, mày thật sâu nhíu lại, cũng sắp có lệ rơi xuống dưới: “Như bây giờ có ý nghĩa gì?”

Nguyên bản nghĩ đến sẽ nghe được lời nói ấm áp, lại là một chậu nước lạnh dội xuống đầu, Dung Diệp từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên biết cảm giác không biết nói gì để chống đỡ.

“Trở về đi, tội gì phải làm khổ chính mình? Chúng ta đã định không thể nào trở lại như trước.”

Nghe được luyện nhân nói ra như vậy, Dung Diệp kích động đứng lên: “Vì cái gì lại nói như vậy, ta biết trước kia ta làm sai rất nhiều chuyện, ta chỉ là muốn...”

“Đủ rồi!” Luyện nhân đánh gãy lời nói của Dung Diệp: “Người là chủ nhân của thiên hạ, là chủ nhân của ngàn dặm non sông này, người nếu muốn hắn là thiên hạ, là lê dân bá tánh. Nhưng là ta chỉ nghĩ muốn cuộc sống thật yên lặng, chỉ hi vọng làm người thường, người có thể vì giang sơn vì thiên hạ bỏ qua tất cả, nhưng đối với ta mà nói, với người nhà chính là cả thế giới, là của người hết thấy.”

Dung Diệp không có phản bác, chỉ nhìn luyện nhân, nghe luyện nhân.

“Người là quân chủ của thiên hạ, thật trùng hợp, tên của ta cũng có chữ ”Quân“, nhưng là quân cùng quân lại hoàn toàn bất đồng, nhân sinh chúng ta hoàn toàn thuộc hai con đường khác nhau. Hoàng Thượng, người hãy nghe cho kỹ, từ giờ khắc này, quân bất kiến quân.” Nói xong, luyện nhân không hề lưu luyện xoay người trở về phòng, để lại Dung Diệp kinh ngạc đứng ở trong viện.

Dung Diệp bật cười.

Nguyên lai thật sự không được, nguyên lai không phải có quyền là có thể mọi chuyện như ý, tình yêu không phải chỉ cần hắn muốn là có thể tìm trở về, tình yêu là phải hai người đứng ở cùng độ cao mới có thể thấu hiểu nhau.

Nghe không còn thanh âm bên ngoài, luyện nhân nằm ở trên giường trần trọc, ngay cả nói cũng đều đã nói ra, bọn họ sẽ không còn gì liên quan, chặt đứt hoàn toàn triệt để. Thật tốt quá, cuối cùng cũng tự do. Nhưng là, tại sao mặt y lại ướt sũng?

Thời điểm luyện nhân thương tâm hai người hữu duyên vô phận, y thật không ngờ chính là, Hoàng Thượng sở dĩ có thể có được ngôi vị, không phải bởi vì hắn là đứa con cả, không phải bởi vì hắn mệnh tốt, mà là bởi vì hắn có một việc so với người thường kiên cường gấp trăm lần. Quân bất kiến quân luyện nhân đem bốn chữ trọng điểm này nói ra, mà Dung Diệp lại tự hỏi quân tự này.

Đột nhiên hôm sau lại có rất nhiều người xuất hiện ở trước cửa Luyện Tâm tú phường, luyện nhân hoàn toàn bị sợ ngây người.

29. Chương 29: Bà Mới?

Luyện nhân đứng ở cạnh cửa, nhìn thấy rất nhiều cung nữ thêm trà.

“Luyện nhân, người lại đây.” Thái hậu hướng về luyện nhân ngoắc, cười đến thập phần hòa ái, “Luyện nhân, đừng câu nệ như thế, đều là người một nhà.”

Nghe được người một nhà, luyện nhân mày lược nhíu một chút, đã đoán được mục đích của Thái hậu tới đây. Nhưng cũng chỉ là ý nghĩ của y, y vẫn chậm rãi tiêu sái bước đến bên người Thái hậu.

Vị Thái hậu vui vẻ đem luyện nhân kéo đến trên ghế, bắt đầu nói việc nhà. Chính là luyện nhân cùng Thái hậu chưa bao giờ gặp mặt, y không biết nên nói cái gì.

“Luyện nhân nha, người xem... Người ở bên ngoài cũng đã vài năm, thời điểm người ở trong cung, ai gia cũng nghe nói qua một ít, chính là không có duyên nhìn thấy người.”

“Luyện nhân thân phận thấp kém, hôm nay nhìn thấy thánh nhan đã là tam sinh hữu hạnh.”

“Ai!” Thái hậu một tiếng thở dài, lại kéo luyện nhân ngồi xuống: “Kỳ thật, ai gia cũng không phải là người có thân phận cao quý, năm đó Tiên hoàng còn sống, chính là bởi vì mẹ đẻ của Hoàng Thượng, hoàng hậu tử tử vì ai gia ở trước mặt Hoàng Thượng cầu tình, mới không bị biếm vào lãnh cung, vị tần còn lại bởi vì muốn gây sóng gió nơi hậu cung mà bị biếm thành thứ nhân, cả đời ở trong am kham khổ. Sau đó, Hoàng Thượng đăng cơ, lấy nhân nghĩa trị vì thiên hạ, hơn nữa Tiên hoàng hậu cũng đã khuất nhiều năm, cho nên Hoàng Thượng mới đưa ai gia ngôi vị Thái hậu này. Nói đến, ai gia cũng bất quá là trong cung một mình cô liêu, nhưng là những năm gần đây, Hoàng Thượng đối ai gia vẫn tốt lắm, cho nên ai gia hiện giờ nhìn thấy Hoàng Thượng đau khổ thế này, trong lòng thật sự là khổ sở.”

Nói đến đây, Thái Hậu cầm lấy khăn lụa lau khóe mắt, luyện nhân muốn mở lời, lại bị Thái Hậu đánh gãy, chỉ có thể nghe lời Thái Hậu tiếp tục nói: “Hôm nay, ai gia cũng là nóng vội mới đến nơi này quấy rầy người, chính là Hoàng Thượng hôm nay vốn dĩ không ở trong cung, tới buổi tối liền hướng ngoài cung mà

chạy, thật sự không phải là cách, ai gia cũng biết nguyên nhân người không muốn hồi cung, chính là, xem như ai gia cầu xin công tử, vì giang sơn xã tắc, vì thiên hạ, thương sinh linh dân chúng, người trở về cung đi.”

Thái Hậu càng nói càng kích động, cư nhiên đứng ở trước mặt luyện nhân, thấp người sẽ hành lễ, luyện nhân bị dọa lập tức đứng lên, tiến lên đỡ lấy Thái Hậu.

Sự tình tới nước này rồi, luyện nhân cũng thật sự không có chủ ý, nghĩ trước cứ đáp ứng cho xong việc, chính là chuyện trong lòng kia thủy chung không thể cởi bỏ.

Lần nữa tùy tiện đáp ứng, thật vất vả đem Thái hậu thỉnh trở về cung, lão nhân gia còn không muốn đi, nói muốn cùng luyện nhân dùng ngọc thiện mới bằng lòng đi, thế là luyện nhân chỉ có thể không cam lòng đi chuẩn bị một chút cơm trưa, bởi vì Thái hậu cùng ăn, y nhất định phải chuẩn bị ngọc thiện thật tốt.

Ném qua ngọc thiện lại hàn huyên mấy câu, thời điểm sắc trời đều hạ tới Thái hậu cuối cùng cũng rời đi. Luyện nhân cảm thấy toàn thân đều nhuyển xuống, thân người mỗi một tựa vào ghế không biết làm gì. Lúc này, tiếng bước chân theo thường lệ lại đến nữa. Luyện nhân thở dài, ngay cả khí lực giương mắt cũng không có. Hôm nay, toàn bộ tinh thần y đều dùng để đối phó Thái hậu.

“Luyện nhân, ta đã trở về.” Dung Diệp cười ha hả tiêu sái đến trước mặt luyện nhân, bộ dạng nghiêm nhiên như tướng công vừa mới tan tằm về nhà đối nương tử nói chuyện.

“Người tại sao lại đến nữa.” Luyện nhân mỗi một hỏi một câu.

“Àn?” Dung Diệp đầu tiên là sửng sốt, rồi mới hiểu được luyện nhân nói chính là lời nói của hắn ngày hôm qua. Dung Diệp cười meo meo đối luyện nhân nói: “Ta biết, ta biết, quân bất kiến quân, nhưng hiện tại ta chính là người thường, không phải Hoàng Thượng, ta đương nhiên có thể đến đây.”

Luyện nhân xúc động đến mức muốn học máu, người này đã vô lại còn bẻ cong lời nói của y. Cảm giác bị người kéo vào trong lồng ngực, luyện nhân muốn giãy dụa, lại bởi vì một câu mà mất toàn bộ khí lực.

“Luyện nhân, chúng ta thành thân đi!”

Giống như thanh âm thở dài, luyện nhân nghe không rõ ràng lắm, chỉ có thể mê man nhìn về phía Dung Diệp, nhìn đến một đôi mắt mang theo ý cười, con ngươi chân thực lại mang tia sáng, luyện nhân không thể cự tuyệt hắn.

“Luyện nhân, ngoan, chỉ cần người gật đầu, chúng ta lập tức thành thân, ta chính là phu quân của người, chúng ta cả đời cũng không xa rời nhau, mặc kệ chuyện gì xảy ra ta đều sẽ bảo hộ người, không bao giờ... rời bỏ người lần nữa.”

Không được, luyện nhân cố gắng vài lần vẫn không thể tự chủ thân mình, như là bị thôi miên, y nhẹ nhàng

gật đầu một chút, sau đó y lập tức hối hận, chính là không muốn thừa nhận đã không còn kịp rồi, bởi vì Dung Diệp đã đem y ôm tới trên giường.

Như vậy có phải quá nhanh hay không? Cứ như vậy tha thứ hẳn? Có phải hay không sẽ lại hối hận? Luyện nhân trong lòng vẫn là do dự, quần áo trên người đã ly khai thân thể, lúc luyện nhân phản ứng được Dung Diệp đang làm cái gì, cục diện hiện tại y đã không còn nắm được trong tay.

“Luyện nhân đừng sợ, ta ở đây.” Phát giác đến luyện nhân hơi hơi run rẩy, Dung Diệp trấn an y, cũng không có vội vã bắt đầu.

Được hôn nhẹ nhàng, luyện nhân có chút mê hoặc nhắm mắt lại, cảm thụ này độ ấm đã lâu không có, ba năm qua, y sống như một thánh nhân, tuy rằng từng cùng Hoàng Thượng có ít nhiều thân mật, chính là hiện giờ luyện nhân đã không còn là một thiếu niên ngây ngô, tuy rằng thân thể đã không còn phản ứng, chính là vẫn thực khát vọng độ ấm của hắn.

Hôn dần dần trở nên thô bạo hơn, mang theo hương vị tình dục. Thẳng đến khi luyện nhân cảm giác được tay Dung Diệp sờ tới giữa hai chân, luyện nhân toàn thân đều căng thẳng ra mồ hôi lạnh: “Không cần!”

“Luyện nhân, xảy ra chuyện gì? Không thoải mái sao?” Nhìn thấy sắc mặt luyện nhân lúc xanh lúc trắng, Dung Diệp nghĩ đã làm đau y, lập tức dừng tay.

“Hoàng Thượng... Vẫn là quên đi, ta... Luyện nhân... Đã không thể phản ứng.”

“Tại sao lại như vậy?” Dung Diệp không thể tin được, lại ôn nhu sờ vào vật nhỏ giữa hai chân luyện nhân, chính là mặc kệ Dung Diệp cố gắng ra sao, vật nhỏ kia vẫn mềm oặt. Dung Diệp đột nhiên có chút bất lực, không biết nên làm gì.

Cảm giác được hơi thở Dung Diệp bất đồng, luyện nhân mở to mắt, nhìn đến lệ Dung Diệp cơ hồ chảy xuống, luyện nhân hơi hơi nở nụ cười.

“Luyện nhân... Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...”

“Đều là người ban ân cho ta.” Nước mắt y rớt cuộc vẫn trào lên, không thể khống chế khóc lớn ra tiếng.

30. Chương 30: Hạnh Phúc Đến Quên

Dung Diệp đem luyện nhân kéo vào trong lòng ngực: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Miệng không ngừng nói xin lỗi, cũng không làm gì phản bác, mặc cho hai tay nhỏ bé đánh loạn ở trên người mình, chỉ cần y còn đánh hắn cũng đã thực vui vẻ.

“Người muốn giết ta.” Luyến nhân phần hận nói.

“Chúng ta đều bị Cảnh vương lừa, đây đều là âm mưu hắn đã sớm chuẩn bị tốt.”

“Người mắng ta, ngay cả chết cũng không cho ta chết thoải mái một chút.” Luyến nhân lại ủy khuất nói.

“Đây là quốc pháp, nghịch thần đều phải lăng trì.”

“Người giết cả nhà ta một trăm ba mươi sáu người.” Luyến nhân kích động rống to.

“Kia không phải ta giết, ta là hạ chỉ truy sát Cảnh vương, người nhà của người chính là thủ hạ Cảnh vương giết.”

“Người còn gọi thái giám tra tấn ta.” Luyến nhân thương tâm nói.

“Kia không phải ta hạ mệnh lệnh, ta chỉ bảo bọn họ đem người nhốt tại nơi đó, sau này ta cũng mới biết bọn họ cư nhiên đối với người như vậy, kia đều là Lan quý phi cùng mấy vị phi tần ra tay.”

“Dù sao đều là của người.” Luyến nhân hung hăng dùng sức gạt đi nước mắt mặt.

Dung Diệp hôn hôn mặt luyến nhân: “Phải, đều là ta sai, là ta không tốt, là ta đã quên, đã quên chúng ta là vợ chồng, người khác tổn thương người cũng không nhiều bằng ta đã tổn thương người, ta hiện tại đã biết rõ, không, kỳ thật ta đã sớm hiểu được, nhưng hiểu được cũng đã quá muộn.”

Bên trong thực im lặng, giống như đều đã ngủ, ánh nến cô độc ở trên bàn không ngừng lập lờ. Đợi cho luyến nhân tỉnh táo lại, Dung Diệp mới cẩn thận điều chỉnh tư thế, không muốn kinh động tới luyến nhân, để cho y ở trong lồng ngực chính mình thoải mái một chút.

Dung Diệp ngồi ở đầu giường, luyến nhân ngồi ở trên đùi hắn, im lặng giống như một búp bê không có sinh mệnh, y khiến Dung Diệp nhớ đến ngày trước, khi luyến nhân ngồi ở trong lồng ngực chính mình cũng là im lặng như vậy, chính là Dung Diệp thích bộ dáng y cùng chính mình đầu khít.

Ba năm trôi qua, luyến nhân đã thay đổi rất nhiều, vóc dáng cũng cao lên, ngày trước ôm y cũng chỉ tới cằm, hiện tại đã cao đến tai, khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn hiện tại đã là khuôn mặt trưởng thành lại gầy yếu, đôi mắt to tròn hiện tại có điểm dài nhỏ, vô luận nhìn sao cũng đều thấy y đã trưởng thành rồi.

Luyến nhân ngoan ngoãn ngồi ở trong lồng ngực Dung Diệp. Người này vừa mới nói sẽ bảo vệ chính mình, nên hay không lại tin hắn một lần? Nhưng nếu lại gặp phải kết cục như trước, luyến nhân nghĩ như vậy y sẽ không còn dũng khí tiếp tục sống.

Lúc này, thanh âm Dung Diệp chưa xốt từ đỉnh đầu vang lên.

“Luyện nhân, ta biết, hết thấy không thể làm lại, chính là năm tháng sau này ta sẽ bồi đắp cho ngươi, vô luận tương lai ra sao, mặc kệ phát sinh chuyện gì, ta sẽ không bao giờ... buông tay ngươi nữa, chỉ cần ngươi còn muốn ta, ta liền vĩnh viễn là của ngươi, là của một mình ngươi. Cái gì giang sơn, cái gì thiên hạ, ta đều không cần, nếu cho ta cơ hội chọn lại một lần nữa, ta vẫn chọn ngươi.”

“Ngươi vĩnh viễn chỉ biết nói chứ không thể làm.” Luyện nhân cúi đầu, bình tĩnh nói.

“Ta chỉ là nói ra những điều lòng ta muốn nói.”

“Ngươi trở về đi, ta cảm thấy như hiện tại sống đã tốt rồi.”

“Luyện nhân... Ta biết, ngươi nhất thời không thể chấp nhận, ta mỗi ngày đều đến, không phải cầu ngươi tha thứ ta, chính là hi vọng ngươi có thể nhận lại ta...” Dung Diệp ôm luyện nhân vào trong lồng ngực: “Ta sẽ không buông tha, chỉ cần ta có thể tìm được ngươi, ta liền nhất định sẽ xuất hiện ở trước mặt ngươi.” Cho luyện nhân một nụ cười ôn nhu, rồi mới ở trên mặt y hôn một cái.

“Hoàng Thượng...” Mới nói hai chữ đã bị Dung Diệp chặn miệng.

“Không cần lại gọi ta Hoàng Thượng, ở trước mặt ngươi, ta chỉ là một nam nhân bình thường, một nam nhân muốn cùng vợ khoái hoạt, một nam nhân muốn hạnh phúc.”

“Diệp...”

Cách thật lâu, lâu đến Dung Diệp nghĩ đến luyện nhân sẽ không mở miệng, luyện nhân mới miễn cưỡng nói ra một chữ. Chính một chữ này, đã có thể khiến cho Dung Diệp hưng phấn một cả đêm.

Lại xoa địa phương giữa hai chân luyện nhân, cảm giác được y rõ ràng kháng cự, Dung Diệp thương tiếc hôn môi luyện nhân, dời đi lực chú ý của y, thời điểm hôn môi lại càng ôn nhu chậm rãi, luyện nhân cuối cùng đã quên khấn trượng hạ thân.

Dung Diệp vẫn cố gắng muốn làm luyện nhân hảo thoải mái một chút, chính là vô luận cố gắng như thế nào vẫn là vô tể vu sự, Dung Diệp có điểm uể oải.

“Diệp, không sao, kỳ thật...”

Luyện nhân xấu hổ cúi đầu: “Chỉ dùng mặt sau cũng... Cũng thực... Thoải mái.” Vài chữ cuối cùng cơ hồ nghe không thấy, chính là Dung Diệp vẫn hiểu được ý tứ của y.

Chậm rãi quan sát, thẳng đến xác định luyện nhân là thật thoải mái, mới chậm rãi đẩy mạnh cự vật vào địa phương hần mong nhớ bốn năm qua, nhanh chóng bị ầm áp bao bọc lấy, nơi đó vẫn câu hồn hần như vậy, luyện nhân khó nhin rên rĩ ra tiếng, tay nhỏ bé nắm chặt áo hần, hoàn toàn là ý tứ thúc giục. Dục vọng khiến cho luyện nhân không thể nhin được, Dung Diệp hai ba lần giải tỏa hạ thân đã không còn bao nhiêu quần áo, bắt đầu hung mãnh luật động.

Một đêm tròn, luyện nhân đều trầm trầm chìm đắm trong dục vọng, tuy rằng phía trước đã không còn cảm thụ, chính là Dung Diệp vẫn có thể mang đến cho y cao trào mà y chưa bao giờ cảm thụ qua, thời điểm sắc trời mờ lung, luyện nhân mới ở trong lồng ngực Dung Diệp mơ màng ngủ. Trước khi ngủ, luyện nhân lại mơ hồ lầm bầm một tiếng: “Diệp”

Nghe thấy người yêu gọi tên mình, Dung Diệp đem luyện nhân ôm càng chặt. Hần vừa mới ôm được vợ trở về, sợ hãi lại chia lìa, thực muốn đem y cột vào trên người hần, cả đời đều phải cùng hần một chỗ.

Trời đã sáng, hôm nay còn phải vào triều sớm, thật sự là không muốn rời vợ mình. Dung Diệp nhẹ nhàng ở bên tai luyện nhân bên tai: “Luyện nhân, ta muốn đi vào triều, ngươi phải ngoan ngoãn, chờ ta trở lại a!”

Nhìn thấy luyện nhân nhẹ nhàng gật đầu một cái, ánh mắt mờ lung buồn ngủ nói một câu: “Đi đi.”

Hần mới yên tâm rời đi.

Hồi cung chuyện thứ nhất chính là giao đãi cho Phúc Y, nhanh chóng đến Luyện Tâm tú phường hầu hạ luyện nhân, mặc dù luyện nhân tỉnh lại không thấy được chính mình, nhưng là hần muốn làm cho y cảm nhận được sự quan tâm của hần, không muốn làm cho y trong lòng lạnh đi.

Phúc Y theo Hoàng Thượng phân phó một đường thúc ngựa chạy tới Luyện Tâm tú phường, nhìn thấy luyện nhân còn đang ngủ, lúc này mới yên lòng.

Thẳng đến giữa trưa, Dung Diệp trở về luyện nhân vẫn còn ngủ, nhìn thấy thụy nhan của y, Dung Diệp thỏa mãn nở nụ cười.

Phúc Y đưa qua một chiếc khăn đã tắm ướt: “Hoàng Thượng, công tử vẫn an ổn ngủ, vẫn chưa tỉnh qua.”

Lau mặt xong, Dung Diệp đi đến bên người luyện nhân, nhẹ nhàng lau xung quanh mặt y, đứng dậy mở ra hai tay, Phúc Y hiểu được ý tứ của hần, đến chỗ hần giúp tháo ra thắt lưng.

“Trăm một đêm không ngủ, có chút mệt mỏi, ngươi cũng đi nghỉ ngơi đi.” Chờ Phúc Y đi ra ngoài nhẹ nhàng đóng cửa, Dung Diệp khinh thủ khinh cước leo lên giường, đem luyện nhân ôm vào lồng ngực thiếp đi.

Thời điểm hai người một trước một sau từ trong mộng đẹp tỉnh lại, không hận mà cùng hoảng sợ.

“Thái... Thái hậu, người... tại sao lại đến đây.” Luyện nhân khẩn trương đến có chút nói lắp. Hiện tại trước mặt Thái hậu quần áo y lại không chỉnh tề, còn ra thể thống gì a! Luyện nhân vội vàng nhìn Dung Diệp, hoàn hảo quần áo hẳn coi như chỉnh tề, chính là hai người ôm nhau ở trên giường, nói sao cũng quá khó coi, luyện nhân xấu hổ đến cả người đều hồng như con tôm luộc.

Dung Diệp chính là mơ màng khi luyện nhân bị Thái hậu dọa sợ, hiện tại đã tỉnh táo lại, điều đầu tiên nghĩ đến chính là: lão thái bà, người nếu hiện tại có ý làm hại luyện nhân, trăm lần đem người biếm lãnh cung.

Hiển nhiên, Thái hậu cũng phát hiện chính mình có chút mất thân phận, thế nhưng ngồi trong phòng ngủ của Hoàng Thượng nhìn thấy Hoàng Thượng ôm mỹ ái phi ngủ. Khuôn mặt trung niên cũng có chút đỏ lên, hướng tới Dung Diệp cùng luyện nhân ẩn ý cười, đứng dậy đi ra gian ngoài.

“Diệp...” Luyện nhân có chút lo lắng nhìn về phía Dung Diệp, sợ hãi Thái hậu sẽ chán ghét y.

“Đừng sợ, có ta ở đây, nàng không dám đụng tới người.” Dung Diệp giúp đỡ luyện nhân mặc quần áo, một bên mặc còn một bên ở trên người luyện nhân ăn đậu hủ. Thời điểm chuyển tới sau lưng luyện nhân, nhìn thấy trên lưng y có mấy vết sẹo, có lẽ cũng là khi đó lưu lại, Dung Diệp đau lòng ôm sát luyện nhân, tại trên vết sẹo nhẹ nhàng hôn hôn.

“Diệp, ta đã quên rồi, đừng làm cho ta nhớ lại nữa, nhé?” Luyện nhân trở lại ôm lấy đầu hắn, vuốt ve tóc muốn an ủi.

“Luyện nhân.” Dung Diệp đột nhiên ánh mắt sáng ngời ngẩng đầu, trong mắt lóe lên một tia kiên nghị: “Ta sẽ không lại làm việc có lỗi với người, ta sẽ cố gắng cho người cảm thấy được hạnh phúc, ta sẽ cho người khoái hoạt đến quên đi quá khứ đau xót.”

“Người nói được phải làm được nga.” Nước mắt ở hốc mắt trung chuyển, trên mặt luyện nhân cũng lộ ra tươi cười.

31. Chương 31: Luyện Quân Hầu

Ba ngày sau.

Khách hàng thân quen của Luyện Tâm tú phường đều vây quanh ở bên ngoài, có người là đến xem náo nhiệt, có người ở nơi này tiếc hận, cũng có vài thanh niên cần rõ muốn đến nhìn mỹ nam.

Giờ phút này, Luyện Tâm tú phường thật sự là náo nhiệt trước nay chưa từng thấy. Ngoài cửa, mười mấy nam tử tiến vào, mỗi người đều có dung mạo tuyệt mỹ, khí suất hơn người, nam tử kia nhìn qua bất quá chỉ như mười hai mười ba tuổi, nhưng lại là thập phần tuấn mỹ, có thể đoán được tương lai định là nam tử anh tuấn. Một đám nhìn qua một nam tử khác cũng rất cường thể mang theo một đám người bận rộn trang hoàng lại cổng và sân, trước cửa Luyện Tâm tú phường náo nhiệt như thế, cũng chưa thấy được bóng dáng của chủ nhân tú trang.

“Tú phường này đang xảy ra chuyện gì, phải đổi chủ nhân sao? Nếu như vậy thì rất đáng tiếc, tay nghề tốt như vậy, ta còn nghĩ đợi hai năm sau, chờ khuê nữ nhà ta đến tuổi lấy chồng cũng muốn ở tú trang này thêm một bộ hỉ bào.”

“Không phải đổi chủ nhân, bất quá hình như là việc vui, xem kiểu trang hoàng này chính là muốn đón dâu, thực không biết cô nương nhà ai phúc khí tốt như vậy, công tử kia ở tú trang lớn lên thực tuấn tú, nếu tướng mạo tân nương không bằng y sẽ rất đáng tiếc a.” Một người khác đoán.

“Nghe người nói, tướng mạo như vậy là tùy tiện có thể xứng được sao? Chỉ sợ là tìm vạn lần thiên hạ cũng không có một người xứng được.” Lại một người đáp, câu nói vừa rồi khiến vài người nói chuyện xung quanh đều gật đầu nói phải.

Lúc này luyện nhân ngồi ở trước một mặt kính thật to trang điểm, nhin không được thở dài. Sự tình tại sao liên phát triển đến mức này? Điều là Thái hậu làm ầm ĩ khiến y tâm phiền ý loạn, mới có thể nôn nóng làm ra quyết định sai lầm như vậy, trúng mưu của Dung Diệp.

Một bên hỉ bà là lão cung nữ trong cung, cũng là cung nữ lâu năm bên cạnh Thái hậu. Nhìn đến luyện nhân còn đang than thở, gấp đến độ muốn tiến lên nói hai câu, chính là thân phận người này không phải là nhỏ, vạn nhất một câu nói không hợp ý y có lẽ nửa đời sau cũng đừng nói là vất vả, có thể ngay cả mạng đều phải mất. Tới lúc gấp rút đến chảy mồ hôi đầy đầu, luyện nhân cuối cùng chấm dứt hồi hận, xoay người lại đối Bình Bác xấu hổ cười cười.

“Bác, muốn ta mặc cái gì, lấy đến đây đi!”

Bình Bác như được đại xá lấy qua hỉ bào đã bung trên tay nửa ngày, động tác thật cẩn thận nhanh chóng giúp luyện nhân mặc vào.

Ba ngày trước.

Thời điểm luyện nhân cùng Dung Diệp đã ăn mặc chỉnh tề từ trong thất đi ra, Thái hậu trực tiếp lấy một cái hộp trong tay Bình Bác giao cho Dung Diệp, Dung Diệp thu được hòm nhìn gì đó bên trong, trên mặt một trận kinh ngạc, một lát sau mới gọi người cất hòm vào, không có cho luyện nhân xem qua. Luyện nhân nguyên bản nghĩ là chuyện gì đó trong cung, không thể cho y xem, y cũng không có lòng hiếu kỳ đuổi theo hỏi, thế là không có để ý. Kết quả sau đó hai ngày, Thái hậu mỗi ngày đều đến xem luyện nhân, nói đến đều là chuyện hôn nhân, giống như một cái bà bà giao đãi cho con dâu. Thẳng đến đêm qua, mười một vị thân vương đột nhiên tiến đến bái phỏng cùng một lúc, khiến luyện nhân một trận sợ hãi. Tuy rằng, cùng Dung Diệp thành thân, thân phận của luyện nhân đã có thể nâng lên một bậc, tương xứng nói chuyện cùng các vị vương gia, nhưng chính là hiện tại chính là mười một vị đệ đệ của đương kim Hoàng Thượng cùng hướng tới chỗ y. Y thực gánh vác không nổi. Khác không nói, chính là mười một vị vương gia kia vừa tới, đã khiến luyện nhân quá mắt nửa ngày trời. Ở một đồng lớn người mặc danh kỳ diệu úp úp mở mở đàm chuyện, luyện nhân cuối cùng là hiểu rõ những người này đang nói thập ma, sau khi kết quả chính là hiện tại.

Mặc hỉ bào đồ thẫm, luyện nhân nhẹ nhàng thở ra, nam trang hoàn hảo. Đột nhiên luyện nhân nhớ tới, y mặc nam trang, chẳng lẽ Dung Diệp mặc nữ trang sao? Ở trong đầu hiện lên bộ dáng Dung Diệp mặc vào

nữ trang, trên mặt tô son trát phấn, luyện nhân thiếu chút nữa cười to ra tiếng, nhìn đến ánh mắt Bình Bác có điểm quái dị nhìn về phía y, vội vàng nhin xuống.

Nguyên tưởng rằng sẽ ở tú phường cử hành hôn lễ, kết quả khi luyện nhân chuẩn bị xong thì có đoàn nhạc diễn tấu hướng tú phường đi đến. Một đường vừng đầu trướng nào bị nhét vào kiệu hoa, đến khi nâng tới một ngã tư đường, cỗ kiệu ngừng lại, rồi mới nghe thấy bên ngoài thanh âm Phúc Y cao giọng xướng nặc gì đó, y cũng không có nghe rõ, một chân người tiến vào, Bình Bác xốc cửa kiệu dìu y đi ra ngoài, không có đội khăn voan, luyện nhân cứ như vậy thoải mái làm nhân vật nổi bật ở trước mặt mọi người.

Luyện nhân nhìn đến Dung Diệp cũng là một thân đỏ thắm hỉ bào, nhưng là cùng chính mình có điều bất đồng, hoa văn trên áo hấn là một con rồng to.

Hết thấy luyện nhân đều như ở trong mộng, đầu tiên là thấy được người đứng đầy ngã tư rộng lớn, những người này là đại thần năm đó chủ trương giết y, còn có thị vệ trong cung, thái giám, cung nữ, còn có chính là mười một vị thân vương. Ở tại đây nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, cũng không có liền đưa vào động phòng. Phúc Y cầm vải lụa mình hoàng trong tay đi đến giữa thính thất, cao giọng truyền nội dung thánh chỉ của Hoàng Thượng, từ nay về sau Đại Thịnh hoàng triều có thêm một vị Luyện Quân hầu, nơi này cũng sẽ được tân kiến thành phủ đệ của Luyện Quân hầu, gọi là Luyện Quân hầu phủ.

Tuy rằng tú phường kia đã được phong tên Luyện Quân hầu phủ, chính là đem tân hôn luyện nhân không thể ở lại nơi đó, bởi vì Dung Diệp thật sự lo lắng y một mình ở tại nơi đó, kiên trì đem y tiếp hồi cung ở đây. Luyện nhân vẫn là có chút bài xích hồi cung, chính là nhìn đến ánh mắt Dung Diệp hi vọng, nghĩ đến hấn mỗi ngày đều phải xuất cung đến nơi này của y, sáng sớm lại vội vàng vào triều, quả thật có chút đau lòng, cho nên vẫn là về cung.

Hiện tại trong cung so với trước kia đã có nhiều điểm khác, mọi thứ đều làm cho luyện nhân cảm thấy được hết thảy đều là vì y mà thay đổi. Hiện tại chương quần hậu cung chính là Thái hậu, ở phương diện quyền lợi sẽ không giống như trước vì tranh thủ tình cảm mà hãm hại người khác, hơn nữa trong cung thiếu rất nhiều tần, phi nên so với trước kia thanh tĩnh rất nhiều.

Bây giờ còn là buổi sáng, luyện nhân một người không có việc gì làm, đi dạo quanh sắt thủy đình. Ngồi ở trong đình nhìn mặt hồ, trong đầu hồi tưởng lúc trước cùng Hoàng Thượng ở trong này chính là lần đầu gặp nhau.

Thời điểm luyện nhân một mình nhàm chán, một vị hậu phi đi ngang qua y, hướng luyện nhân hành lễ, rồi mới tiến vào sắt thủy đình.

“Tham kiến Hậu gia.” Vào đình, phi tử này lại thi lễ lần nữa.

“Nương nương không cần đa lễ, luyện nhân không nhận nổi.”

Thấy nàng cùng những người theo sau nàng, luyện nhân đoán rằng nàng hấn là vị phi duy nhất còn lại trong cung Cẩm quý phi. Nàng là nương nương, là thiếp của Hoàng Thượng, luyện nhân không tiện cùng nàng có quan hệ xác thật, không dám đỡ nàng lên.

Thân phận luyện nhân là Hầu gia, tuy rằng trong cung tất cả mọi người biết, Hầu gia cũng chỉ là danh hiệu che đậy bên ngoài, kỳ thật thân phận thực sự chính là Hoàng hậu, nhưng luyện nhân vẫn không có tự giác như vậy, y vẫn cho rằng chuyện Dung Diệp ở trong cung hết thấy y không nên tham gia, cho nên vẫn lấy thân phận Hầu gia ước phúc chính mình, buổi tối Dung Diệp trở lại Thiệu Nguyệt cung nơi của luyện nhân, khi đó mới là thời gian sinh hoạt vợ chồng của bọn họ.

32. Chương 32: Cuộc Sống Hạnh Phúc Không Tên

“Hầu gia là thân phận gì trong cung có ai mà không biết, làm sao không nhận nổi chút hành lễ này? Bôn cung cũng là vô tình đi ngang qua đây, nhìn thấy Hầu gia liền lại thỉnh an, hẳn là không phiền đến Hầu gia ngài?”

Luyện nhân cảm thấy nữ nhân này không giống những phi tần ác độc trong cung ngày xưa, cảm giác đối với nàng cũng không tệ lắm, bất tri bất giác hai người đã cùng nhau trò chuyện. Luyện nhân biết nữ nhân này cũng không phải trùng hợp đi ngang qua, nàng thực sự có mục đích đến tìm y, chính là mục đích của nàng không phải tuyên chiến hay thăm dò luyện nhân, mà là đến để cúi đầu xưng thần.

Mẹ của thái tử là một vị quý phi xinh đẹp, còn nàng lại chính là bào muội của người đó – Cẩm phi. Thái tử trước nay vẫn giao cho nàng nuôi nấng, tuy rằng nàng có thể hưởng phúc nhờ con của tỷ tỷ, nhưng nàng là một nữ nhân minh mẫn, nàng biết trong lòng Hoàng Thượng chỉ có luyện nhân, mà nàng cũng chỉ một lòng lo lắng cho con trai của tỷ tỷ – thái tử Huyền Khôn.

Nàng hiểu được luyện nhân không có khả năng vì Hoàng Thượng sinh hạ hài tử, trong lòng nhất định cũng sẽ có điểm tiếc nuối, cho nên, nàng hi vọng có thể dựa vào luyện nhân, mong luyện nhân có thể đem thái tử trở thành con của mình mà đối đãi, như vậy, cho dù có một ngày chính mình thật sự gặp bất trắc, có luyện nhân này bảo hộ, cũng có thể bảo đảm thái tử bình an.

Luyện nhân đi theo Cẩm phi đi tới Lam Khuyết cung, nơi này từng là nơi ở của vị quý phi xinh đẹp cùng Cẩm phi, hiện tại Cẩm phi đang nuôi dưỡng thái tử ở nơi này, ít nhất là đến khi thái tử tròn sáu tuổi.

Lần đầu tiên luyện nhân nhìn thấy tiểu thái tử Huyền Khôn, y đã bị đứa nhỏ này mê hoặc, hẳn quả thực chính là Dung Diệp thu nhỏ lại mười lần, ngoại hình cực kỳ giống, chính là Huyền Khôn tuổi còn quá nhỏ, vẫn còn tính tình trẻ con, hoàn toàn là một tiểu hài đồng tinh nghịch. Mà Huyền Khôn cũng thực thích luyện nhân, khuôn mặt đầy thịt nho nhỏ luôn hướng về luyện nhân cười, tuy rằng đã ba tuổi, nhưng là vẫn chưa nói được rõ ràng, điểm ấy cùng những đứa nhỏ khác cũng không khác biệt lắm, nhưng là thần thái vương giả kia cùng một đứa nhỏ bình thường thực sự bất đồng.

Cuộc sống luyện nhân một năm sau chính là vây quanh Hoàng Thượng, thái tử, Thái hậu. Mỗi buổi sáng tỉnh dậy, Huyền Khôn nhất định ở trong ổ chăn của y, đôi mắt to đối với y làm nũng cười cười. Rửa mặt xong, luyện nhân liền mang theo Khôn nhi đi thỉnh an Thái hậu, nói chuyện phiếm một hồi, lại mang theo thái tử đi thư phòng, cả buổi sáng cơ hồ đều bởi Huyền Khôn đọc sách, nếu có một ngày luyện nhân bận rộn không thể ở lại, Huyền Khôn nhất định tức giận khiến thư phòng lão sư mệt mỏi muốn chết.

Giữa trưa, Dung Diệp, Huyền Khôn, luyện nhân cùng Cẩm phi bốn người cùng dùng ngọc thiện. Tối buổi

tối, luyện nhân lại đem Huyền Khôn dỗ ngủ, Dung Diệp cũng đem chính vụ ném sang một bên, ôm y triền triền miên miên vận động một chút, thẳng đến khi hai người đều kiệt sức mới chìm vào giấc ngủ.

Đến sáng sớm hôm sau, Dung Diệp đã đi vào triều, thời điểm luyện nhân tỉnh dậy, Huyền Khôn lại nhào vào lồng ngực y làm nũng. Hết thấy đều mỹ mãn hạnh phúc như vậy, nếu không phải thái tử đột nhiên gặp chuyện không may, hết thấy đều vẫn là như vậy hạnh phúc, nhưng là...

Ngày đó buổi tối sau khi hoan ái mãnh liệt, Dung Diệp giúp luyện nhân tẩy trừ sạch sẽ, ôm y vừa mới đi vào giấc ngủ, thanh âm Phúc Y ở bên ngoài vang lên, Dung Diệp có chút hờn giận, nhưng vì luyện nhân thúc giục vẫn là kiên trì đứng dậy. Đi ra gian ngoài, Phúc Y quỳ trên mặt đất, trong thanh âm mang theo điểm nước mắt.

“Hầu gia, Lam Khuyết cung vừa rồi phái người lại đây, nói thái tử toàn thân nổi hồng chấn, đã thỉnh thái y qua, nhưng là Cẩm phi nương nương lo lắng, vẫn là gọi người lại đây báo một chút.”

Nghe nói thái tử sinh bệnh, Dung Diệp cũng đi lên: “Hiện tại ra sao rồi? Đã tuyên ai xem qua?”

Phúc Y một bên giúp đỡ luyện nhân vội vàng vàng mặc quần áo, một bên trả lời: “Bẩm Hoàng Thượng, người vừa rồi đến truyền lời nói đã tuyên qua ba vị thái y, cũng không có chuyển biến tốt, nương nương lúc này mới dám đến kinh động Hoàng Thượng cùng Hầu gia.”

Hướng tới Lam Khuyết cung như phi nước đại mà đi, thời điểm đến nơi thái y đang ở gian ngoài chờ lệnh, Cẩm phi đang muốn vào xem thái tử, bị bọn hạ nhân lại một lần ngăn cản trở về.

“Thái y, hãy cho bốn cung vào, bốn cung cả ngày cùng thái tử ở một chỗ, nếu thái tử bị, kia bốn cung cũng không thể may mắn thoát khỏi, hãy cho ta vào cùng hẳn.” Cẩm quý phi trên mặt mang theo lệ, gần như cầu xin đối với thái y đang ngăn cản khẩn cầu nói.

“Các người làm sao, đến đây vì cái gì không đi vào xem chẩn, đều ở bên ngoài ngồi làm cái gì?” Dung Diệp vừa thấy mấy thái y ngồi ở gian ngoài phòng thái tử thảo luận sự tình, tâm tình nhất thời càng kém, ngữ khí so với ngày thường đối đãi bọn họ lạnh hơn vài phần.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, chúng thần đã xem qua, đang chờ đợi Hoàng thái y xem chẩn.” Vài vị thái y lập tức quỳ xuống, trong đó một vị mở miệng giải thích.

“Là chứng bệnh gì, thế nhưng phải nhiều người các người cùng nhau xem chẩn?” Luyện nhân lòng nóng như lửa đốt: “Ta trước đi vào xem thái tử.”

“Hầu gia, này sợ không được, bệnh trạng thái tử... Như là...” Lão thái y có chút ấp a ấp úng.

“Là cái gì? Nói mau.” Dung Diệp hận không thể một cước đạp hẳn.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, tuy rằng chưa thể xác định, nhưng là chứng bệnh thái tử quả thật rất giống bệnh đậu mùa.” Một vị thái y khác nhanh chóng tiếp lời, sợ Hoàng Thượng mất hứng liền đem vị thái y kia đi chém.

“Cái gì?” Luyến nhân cùng Dung Diệp cơ hồ đồng thời kinh hô ra tiếng.

“Ta muốn đi vào xem, Diệp... Hoàng Thượng, người trở về đi, ta có chút hiểu biết loại bệnh này, để ta đi chiếu cố thái tử.”

“Luyến nhân!” Dung Diệp ôm cổ luyến nhân: “Không được, rất nguy hiểm.”

“Hoàng Thượng, ta sẽ cẩn thận không để bản thân mắc bệnh, các người vẫn là rời xa một tí đi, ta tới chiếu cố Khôn nhi là được rồi!”

Luyến nhân ôn nhu dỗ Dung Diệp, kỳ thật trong lòng thực lo lắng, thái tử mới bốn tuổi, bệnh đậu mùa lại là loại bệnh thập phần nguy hiểm, nếu vạn nhất không may, huyết mạch Đại Thịnh hoàng triều sẽ bị chặt đứt, Khôn nhi là cốt nhục duy nhất của Dung Diệp, cũng như là con của y, hơn nữa đoạn thời gian này cùng Huyền Khôn ở chung, y càng ngày càng thích đứa nhỏ này, ở trong lòng y, thật sự đã đem Huyền Khôn trở thành con của chính mình. Tuy trong đầu vẫn còn đang xen lẫn giữa quyết tâm và bất an, nhưng luyến nhân nghĩ, trước vẫn nên trấn an Dung Diệp rồi nói sau.

Bình tĩnh trong chốc lát, Dung Diệp cũng tìm về lý trí: “Luyến nhân, người phải cẩn thận, ta tuyệt đối không muốn nhìn thấy người gặp chuyện không may.”

Luyến nhân một bên gật đầu, một bên đem Dung Diệp đẩy ra ngoài cửa: “Ta biết, người mau trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải làm triều.”

“Kia... Được rồi!” Dung Diệp lưu luyến rồi đi.

Luyến nhân quay đầu lại, nhìn đến Cẩm phi hai mắt đầm lệ mông lung nhìn y, đột nhiên hướng về y quỳ xuống: “Hầu gia, thái tử là cốt nhục của tỷ tỷ ta, cũng là ký thác duy nhất của ta, chính là di nương như ta thực vô dụng, thời điểm bây giờ cũng không thể chiếu cố hắn.” Cẩm phi quỳ gối dưới thân luyến nhân khóc không thành tiếng.

Luyến nhân muốn nâng nàng đứng dậy, rồi lại ngại vì thân phận, chỉ có thể lệnh người bên ngoài: “Mau đỡ nương nương đứng dậy. Cẩm phi tỷ tỷ, người không cần đa lễ như vậy, lòng ta đã đem thái tử trở thành con ruột của mình mà đối đãi, ta nhất định sẽ tận tâm hết sức chiếu cố thái tử.”

Thái y đem Cẩm quý phi thỉnh trở về phòng ngủ, hơn nữa cấp Lam Khuyết cung mấy cung phòng gần đó đều dùng dược vật khử độc, chỉ để lại luyến nhân cùng hai nô tài ở trong này chiếu cố Huyền Khôn.

33. Chương 33: Phụ Thân Mẫu Thân

Bảy ngày trôi qua, luyện nhân cơ hồ ngày đêm đều bên cạnh chiếu cổ Huyền Khôn, hơn nữa lúc Huyền Khôn khó chịu trong người nhất định phải được y ôm thật chặt, mới bằng lòng ngủ, thẳng đến sáng ngày thứ bảy, luyện nhân cũng kiệt sức, lại một đêm không ngủ, mệt mỏi tựa vào bên giường Huyền Khôn.

“Nương...” Thanh âm nhỏ không có khí lực, nhưng luyện nhân lại nghe được rất rõ ràng.

Luyện nhân giật mình tỉnh lại, chuyện đầu tiên chính là xem Huyền Khôn, nhìn hắc đã tốt hơn rất nhiều, luyện nhân bước nhanh ra gian ngoài: “Người mau tuyên thái y đến đây, thái tử đã tỉnh.”

Vài vị thái y đã nhiều ngày ngủ ở Lam Khuyết cung, nghe tuyên đến một lát liền đi ra. Vài người đến xem thái tử, mạch cũng là chẩn lại chẩn, lần nữa xác định, ba người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, Hoàng thái y đối luyện nhân nói: “Hầu gia, thái tử đã khỏe hơn, hiện tại sẽ không lây bệnh cho người xung quanh, chỉ cần hảo hảo chiếu cổ, đừng lưu lại dấu vết là sẽ khỏi.”

Nghe nói thái tử cuối cùng không có việc gì, luyện nhân nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền Khôn, kích động hạ xuống nước mắt, vừa vụn rơi trên mặt Huyền Khôn, Huyền Khôn đầu tiên là sững sờ, rồi mới vươn tay nhỏ bé đến giúp luyện nhân lau nước mắt, còn đối với luyện nhân nở nụ cười: “Hầu phụ, ta mơ thấy ta có nương, tựa như bọn đệ đệ Huyền Liệt vậy, thời điểm sinh bệnh nương liền một mực bên cạnh ta, ta hảo vui vẻ a.”

Nghe tiếng nói trẻ con của Huyền Khôn, luyện nhân đau lòng nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt hắc, nhưng không dám ôm hắc, hiện tại toàn thân hắc đều là ban đỏ, nhẹ nhàng đụng một chút cũng sẽ rất đau.

“Khôn nhi, đừng khổ sở, ngươi còn có Cẩm phi nha, nàng là di nương của ngươi a, cũng tựa như mẹ ruột vậy.”

Đang nói, Cẩm phi đã gần đi đến, nhìn thấy một lớn một nhỏ hai người đang trò chuyện, cũng không vội vã xen vào, thấy thái tử đã hồi phục tinh thần, lòng nàng cuối cùng thả xuống.

“Chính là...”

Huyền Khôn vươn tay nhỏ bé ôm lấy cổ luyện nhân: “Di nương chính là di nương a, di nương đối ta tốt lắm, nhưng là ta còn muốn có nương.” Tay nhỏ bé ôm luyện nhân càng ngày càng gấp.

“Khôn nhi.”

Thanh âm Cẩm phi mang theo tiếng cười nói một câu: “Sau này thời điểm không có ngoại thân, Khôn nhi liền kêu Hầu phụ của ngươi là mẫu thân đi.” Nói xong quay đầu nhìn về phía luyện nhân, đây là kết quả nàng rất muốn, cho dù tương lai có đại sự phát sinh, nàng chỉ là một phi tần nhỏ bé không thể giúp được gì, luyện nhân thân là Hầu gia, lại là vợ của Hoàng Thượng, ít nhất có thể bảo đảm thái tử bình an.

Luyện nhân bị Cẩm phi nói như vậy, có chút không biết làm sao, trong lòng tuy rằng thật cao hứng rằng Cẩm phi không đem ý xem như người ngoài, nhưng là chính mình dù sao cũng là nam nhân, bị người khác gọi là nương nghe vẫn có chút quái, hơn nữa sau này thái tử lớn lên có thể hay không cảm thấy đã bị vũ nhục?

“Ý kiến này không tồi a!” Thanh âm Dung Diệp đột nhiên bên tai vang lên.

Luyện nhân hoảng sợ, muốn quay đầu lại xem, bất đắc dĩ bị tay nhỏ của Huyền Khôn gắt gao ôm, nghĩ muốn động, lại sợ làm đau ban đỏ trên người hắn, chỉ có thể tùy ý Huyền Khôn ôm như vậy, bất đắc dĩ thở dài: “Hai người phụ tử các người, thực thích đem ta ra đùa giỡn.”

“Nương, Khôn nhi không có đùa giỡn, Khôn nhi muốn Hầu phụ làm mẫu thân của Khôn nhi.” Huyền Khôn buông ra cổ luyện nhân, vẻ mặt còn thản nhiên nói ra.

“Khôn nhi.”

Dung Diệp đi tới, cẩn thận ôm lấy Huyền Khôn để hắn ngồi trên đùi mình: “Sau này thời điểm không có ngoại thần liền gọi Hầu phụ là nương, cũng gọi phụ hoàng là phụ thân nga.” Dung Diệp ở trên mặt hải tử xoa một chút, đặt lại trên giường, đem luyện nhân ôm qua.

“Uy, người... Làm trò trước mặt hải tử cùng Cẩm phi, người cũng...” Còn chưa nói xong, lời nói đã bị Dung Diệp hàm vào miệng.

Thái hậu vừa mới tiến vào cửa đã thấy một màn như vậy, Dung Diệp ôm luyện nhân thân mật bất diệc nhạc hồ, Cẩm phi ở một bên xấu hổ cúi đầu, thái tử đứng ở trên giường, tò mò nhìn hai người trước mặt, không biết đang nghĩ gì.

“Ân!” Thái hậu thật sự là không có cách nào khác, chỉ có thể xấu hổ ho nhẹ một tiếng.

Nghe được thanh âm Thái hậu, luyện nhân là người đầu tiên phản ứng, thời điểm đẩy ra Dung Diệp mặt đã nhuộm hồng như quả cà chua, nén giận trừng mắt liếc Dung Diệp một cái, nhỏ giọng oán giận nói: “Người còn không mau đi vào triều, đều đã quá canh giờ rồi.”

Hai người cùng nhau đi đến trước mặt Thái hậu, Cẩm phi cũng nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh đi theo phía sau bọn họ, ba người cùng nhau hướng Thái hậu thỉnh sớm an.

Nghe nói bệnh tình thái tử bệnh tình đã tốt hơn, Thái hậu vội vàng vàng lại đây thăm, từ lúc nghe nói thái tử sinh bệnh, nàng không được tái kiến tiểu tôn tử, hiện tại cuối cùng có thể gặp mặt, chính là vừa vào cửa lại thấy một màn như vậy.

Dung Diệp thỉnh an xong trực tiếp đi vào triều, lưu lại luyện nhân cùng Thái hậu một bên cùng thái tử, Cẩm phi bồi trong chốc lát, nàng nhìn ra Thái hậu có việc muốn cùng với luyện nhân nói riêng, thế là tìm

cái lấy cố trở về tắm phòng chính mình.

“Luyện nhân nha, ai gia có một việc... Tuy rằng khó nói, chính là ai gia suy nghĩ mấy ngày, vẫn là không thể không nói.” Nhìn thấy Cẩm phi đã lui ra, Thái hậu mới đối luyện nhân mở miệng.

“Thái hậu cần gì phải như vậy, cứ trực tiếp nói luyện nhân là được.” Luyện nhân nhìn thái tử bên cạnh y đang luyện tập viết tự, ngoài miệng cũng chỉ đáp qua loa.

“Kỳ thật, nếu không phải lần này thái tử sinh bệnh, ai gia cũng không muốn nói việc này, dù sao người cùng Hoàng Thượng cũng là thiên tâm vạn khổ mới có thể ở cùng một chỗ, chính là về huyết thống hoàng tộc... Ai gia không thể không quan tâm.”

Luyện nhân nhìn Thái hậu nói không ra lời, ý tứ Thái hậu rất minh bạch, luyện nhân làm sao không nghe ra được ý tứ của nàng.

Thái hậu khó xử nhìn luyện nhân: “Luyện nhân...”

“Xin Thái hậu đừng nói nữa, điều đó không có khả năng.” Luyện nhân kích động đứng lên, dọa đến Huyền Khôn ngẩng đầu lên nhìn về phía y, y nhận ra phản ứng của mình có chút thái quá, xoa đầu trấn an thái tử, rồi lại xoay người đi đến bên cửa sổ, nhưng không cách nào lắng tránh được mâu thuẫn trong lòng.

“Hầu gia... Chỉ cần Hoàng Thượng vì hoàng thất lưu lại thêm một hài tử nối dòng là đủ rồi, chỉ cần thêm một đứa, ai gia tuyệt không nhắc lại việc này.”

“Thái tử không có việc gì, hấn trải qua bệnh đậu mùa đều có thể sống sót, đại nạn không chết tất có hậu phúc, Khôn nhi của thần nhất định là cát nhân thiên tướng, hấn nhất định sẽ lớn lên an khang khỏe mạnh, tương lai chính là Hoàng đế tốt.”

“Hầu gia...”

Thái hậu còn muốn nói cái gì, chính là luyện nhân kích động không thôi, ôm lấy thái tử đi ra cửa, ngay cả lễ nghĩa lui an đều không có.

“Hầu gia...” Thái hậu đuổi theo cước bộ luyện nhân: “Ai gia biết Hoàng Thượng nhất định sẽ không đáp ứng, thỉnh Hầu gia vì giang sơn xã tắc khuyên nhủ Hoàng Thượng.”

Ôm Huyền Khôn đi hướng tắm cung, Huyền Khôn tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng là trời sinh thông minh lanh lợi cho nên cũng có thể nhìn ra được tâm tình y không tốt, thanh âm nhỏ trong lồng ngực y vang lên: “Nương, Khôn nhi sẽ thực ngoan ngoãn, nương không cần sinh khí với Hoàng nãi nãi được không? Hoàng nãi nãi nhất định không phải cố ý, thời điểm chúng ta ra khỏi cửa, Hoàng nãi nãi đều khóc, nàng nhất định là biết sai rồi.”

Luyện nhân dừng lại cước bộ: “Người nói cái gì? Vừa rồi Thái hậu khóc?”

Huyền Khôn dùng sức gật đầu, muốn tỏ vẻ chính mình xem rõ ràng. Đột nhiên, hần đem tay hướng trên cổ chính mình dùng sức gãi: “Nương, thực ngứa.”

“Dừng gãi.” Luyện nhân cả kinh, đột nhiên nhớ tới thái y giao đãi, bệnh ban muốn khỏi nhanh không thể để trúng gió, một tay bắt lấy tay nhỏ Huyền Khôn còn đang muốn gãi, ôm chặt hần bước nhanh chạy về tẩm cung chính mình, tức khắc thỉnh thái y lại đây xem chẩn.

Tuy rằng luyện nhân mỗi đêm đều ở tẩm cung của Dung Diệp, chính là Dung Diệp vẫn muốn để tẩm cung cho y, còn xưng nơi này là nhà trong cung của luyện nhân, luyện nhân có khi ban ngày ở lại đây, hơn nữa cung nhân trong đây cũng là bình dị gần gũi cùng y ở chung thập phần hòa hợp.

34. Chương 34: Hoàng Tử

Nhìn thấy cung nữ cẩn thận sát thanh lương cao lên người Huyền Khôn, luyện nhân tự trách không thôi, đều do y kích động, thể nhưng quên mất thái y cản dận, cứ như vậy lỡ mang đem thái tử bé đi ra.

“Hầu gia không cần tự trách như vậy, thái tử không có trở ngại gì, không thể trúng gió chủ yếu là sợ lưu lại vết sẹo, hiện tại xem ra thái tử khôi phục không tồi, thời điểm thân thể ngứa ngáy, chỉ cần cảm thấy ngứa liền bôi một chút thanh lương cao là ổn.”

Nghe thái y nói, luyện nhân cuối cùng cũng yên lòng, phát phát tay, cung nhân phía dưới liền tiễn thái y đi ra ngoài. Luyện nhân quay lại nhìn thái tử nằm ở trên giường, nhất thời không biết nên làm sao mới tốt. Thái tử sẽ là người kế thừa duy nhất của Đại Thịnh hoàng triều, mà hần hiện tại mới bốn tuổi, tương lai sẽ có đủ loại thử thách chờ hần, ở chung với hần một năm, y thật sự rất thương yêu đứa nhỏ này, giống như là con do chính y sinh ra, muốn đem hết thấy những gì tốt đẹp nhất đều cho hần. Nhưng là, cho dù ở trước mặt Thái hậu nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, trong lòng luyện nhân vẫn rất bất an.

Cho dù y cùng Dung Diệp có bao nhiêu thân mật, vẫn không thay đổi được chuyện Dung Diệp là Hoàng đế, cho dù Dung Diệp khẳng định vì y hi sinh hết thấy, mà chính mình có thể ích kỷ như vậy sao? Thái hậu nghĩ chính là quốc gia xã tắc, có thể nói nàng sai sao? Thái hậu tuy rằng không phải mẫu thân Dung Diệp, khả dù sao cũng là quý phi duy nhất của Tiên Hoàng, nàng nguyện ý buông thân phận đối chính mình hành lễ, chỉ vì muốn chính mình hồi cung, vì muốn cho Dung Diệp có thể an tâm triều chính. Hiện tại vì con nói dối hoàng thất, lại ở trước mặt y hạ thấp chính mình cầu tình. Một mẫu thân như vậy, vì đứa con có thể làm đến bước này, nếu là y vì Huyền Khôn luyện nhân xác định chính mình cũng sẽ làm như thế.

Dung Diệp xử lý xong chính vụ cũng đã hết ngày, theo ngự thư phòng trở lại tẩm cung, thay đổi quần áo muốn đi tìm luyện nhân.

“Luyện nhân hôm nay có trở về không?”

“Không, hôm nay nghe nói thái tử đã tốt hơn nhiều, mọi người trong cung đều yên tâm hơn. Hầu gia ở lại bồi thái tử, hơn nữa nghe nói, hôm nay Hầu gia lại tuyên thái y một lần, là ở Tê Phượng cung tuyên, Hầu gia hẳn là đem thái tử ôm qua đó.” Phúc y giúp Dung Diệp thất lại dây lưng bên hông, đứng dậy đáp lời.

“Nga? Theo trẫm đi xem.” Dung Diệp chỉnh vạt áo trước một chút, rồi từng bước ra cửa.

Sắc trời đã muốn tối, luyện nhân nhẹ nhàng đỡ Huyền Khôn, thấy hắn ngủ say mới đứng dậy, đột nhiên rất choáng đầu, nghĩ đến mấy ngày qua vì chiếu cố thái tử ngủ không tròn giấc có chút mệt mỏi, muốn tìm một chỗ tựa một chút, lại cảm thấy phía sau được người ôm lấy, cảm giác quen thuộc làm cho toàn thân y buông lỏng.

“Xảy ra chuyện gì? Có phải quá mệt mỏi không?” Dung Diệp đỡ lấy luyện nhân, đem y từ chỗ ngồi bế đi ra thiên điện.

“Người đem ta ra đây làm gì? Khôn nhi hẳn...” Luyện nhân sốt ruột nhìn lại chỗ thái tử.

“Thái y không phải đã nói hắn tốt lắm rồi sao, người còn lo lắng cái gì? Hắn đều ngủ giống tiểu trư, còn ngồi tại đó nhìn hắn, người cũng quá sùng hắn rồi.” Vừa nói vừa đi tới chính điện Tê Phượng cung, Dung Diệp đem luyện nhân đặt ở trên giường: “Cả đầu người đều chỉ nghĩ tới Khôn nhi, ta thực ghen tị, chúng ta đã bảy ngày không cùng một chỗ, người lại không để ta hảo hảo nhìn người?” Bộ dáng Dung Diệp cùng một tức phụ hờn giận thực giống nhau.

“Nhớ người làm gì nha? Mỗi ngày đều quấn lấy ta, ước gì người ly ta xa một chút.” Luyện nhân cười nói.

“Hôm nay không quấn lấy, chính là rất nhớ người, người bảy ngày bảy đêm cũng chưa hảo hảo nghỉ ngơi, ta không muốn thấy người vất vả như vậy.” Dung Diệp cũng ngồi đến trên giường, nâng mặt luyện nhân cẩn thận xem xét: “Nhìn người đều gầy như vậy, nhất định mệt chết đi.”

“Mệt một chút có là gì, chỉ cần Khôn nhi không có việc gì ta đã an tâm.”

“Đúng vậy, tiểu bạch kiểm đáng yêu như thế, đương nhiên là muốn trả giá chút tâm tư.” Dung Diệp cùng luyện nhân trêu đùa, xem ra tâm tình của y không tốt, Dung Diệp tưởng y vẫn lo lắng bệnh tình thái tử.

“Diệp, không bằng... Lại sinh một đứa đi.” Luyện nhân suy nghĩ thật lâu, vẫn là nhịn không được mở miệng.

Ngoài miệng nói làm vợ chồng bình thường bất quá là lừa mình dối người thôi, Dung Diệp thân là vua của một nước, trách nhiệm làm sao có thể không để ý, cả một buổi chiều giằng co tâm sự, luyện nhân cuối cùng cố lấy dũng khí nói ra, tuy rằng thời điểm nói ra trong lòng rất đau, chính là y biết, nghe được lời nói này Dung Diệp so với y cũng không khá hơn bao nhiêu.

Dung Diệp hiển nhiên không hiểu được ý tứ trong lời nói luyện nhân, tiếp tục cùng luyện nhân trêu đùa: “Tốt, chúng ta đi Quan Âm miếu van cầu Quan Âm, nàng cũng không thể bỏ lòng từ bi tặng cho ta một

nhóm hài tử.” Vừa nói, tay còn không thành thật sờ lên bụng luyện nhân.

“Diệp, ta là nói thật.” Cầm lấy tay Dung Diệp đang vuốt ve bụng y, luyện nhân đứng đắn nói.

Xem biểu tình luyện nhân thực nghiêm trọng, nụ cười trên mặt Dung Diệp cũng cứng lại: “Luyện nhân, ngươi có biết chính mình đang nói cái gì không? Chúng ta đã có thái tử, vì cái gì còn muốn sinh thêm một đứa? Ngươi không thương ta sao? Vì cái gì muốn ta đi theo người khác lên giường? Là vì con nối dõi sao? Ngươi vì cái gì đột nhiên nghĩ như vậy? Có phải có ai đã nói với ngươi cái gì hay không? Là Cẩm phi sao?” Dung Diệp hoàn toàn đã không còn bộ dáng trấn định trầm ổn như ngày thường, kích động nắm chặt hai vai luyện nhân.

“Ngươi đừng trách cứ người khác, là ta tự nghĩ như vậy, dù sao ta cũng không quản ngươi đi tìm nữ nhân, nói ra, theo ta lên giường cùng người khác lên giường có gì khác nhau?” Không thể bất động vu trung, luyện nhân nhin không được tăng lớn thanh âm, giống như như vậy mới có thể tự thuyết phục chính mình tin tưởng.

“Ngươi nói cái gì?” Dung Diệp trở nên có chút không biết làm sao, luyện nhân hồi cung đã hơn một năm, hẳn một mực cố gắng tránh vấn đề này, có lẽ luyện nhân không phải ý tứ đó, chính là câu nói này làm cho hắn không thể không nghĩ đến ý tứ kia.

Tuy rằng Dung Diệp cùng luyện nhân mỗi đêm đều cùng một chỗ, hoan ái cũng coi như hài hòa, chính là vật kia của luyện nhân vẫn không phản ứng được, tuy rằng mỗi lần cao trào đều có dương tinh chảy ra nhưng lại ngạnh không đứng dậy. Dung Diệp không thể không tự trách, đây là bệnh căn do năm đó lưu lại, cho dù là mỗi đêm ngủ cùng một chỗ, Dung Diệp vẫn không thể xác định luyện nhân cùng hắn có thực là hưởng thụ hay không, chỉ có thể tận lực giảm bớt lo lắng của y, muốn làm cho y càng thoải mái.

Đã hơn một năm qua, Dung Diệp đi tìm rất nhiều thầy thuốc, tất cả thầy thuốc đều nói thân thể luyện nhân không có vấn đề, đây là tâm bệnh. Cũng thử qua rất nhiều phương pháp, lại thủy chung không có tiến triển. Đến bây giờ, luyện nhân đã cự tuyệt thầy thuốc, chỉ nói hiện tại cũng rất thoải mái, chính là điều này lại thành khối tâm bệnh trong lòng Dung Diệp.

“Diệp, chúng ta là phu thê, ta hi vọng ngươi là của riêng ta, nhưng ngươi đồng thời cũng là Hoàng đế, giang sơn xã tắc đều là trọng trách của ngươi, chúng ta không thể ích kỷ như vậy.”

“Không... Không phải, luyện nhân, không phải như thế, ngươi đang nói dối đúng không? Ngươi bởi vì sợ hãi ta tìm người khác mới nói như thế đi? Có phải có người bức ngươi rời đi ta? Có phải hay không?” Dung Diệp găt gao ôm luyện nhân, sợ y cứ như vậy rời đi hắn.

“Tóm lại, ngươi phải có thêm một hoàng tử, coi như là tâm nguyện của ta, hôm nay ta mệt mỏi, để cho ta ngủ đi.” Luyện nhân không hề để ý tới phản ứng của Dung Diệp, y đích xác đã quá mệt mỏi, y cần hảo hảo ngủ một giấc.

“Luyện nhân, ta biết vô luận ta làm gì cũng không có thể bù lại lỗi lầm ngày xưa, nhưng là ta thật sự yêu ngươi, ta nghĩ sẽ đối ngươi thật tốt, luyện nhân, đừng không để ý tới ta.”

35. Chương 35: Vui Mừng

Luyện nhân thở dài, xem ra buổi tối hôm nay không nói rõ ràng, y đừng mong được ngủ: “Diệp, chuyện quá khứ đều đừng nhắc lại, ta đã tha thứ ngươi, ta thật sự không có ghi hận, ta cảm thấy hiện tại thực hạnh phúc. Ta chỉ là hi vọng ngươi có thể... lưu thêm một hậu duệ cho hoàng thất, thật sự chính là như vậy, thân thể ta không có vấn đề gì, ngươi đừng lại miên man suy nghĩ nữa.”

“Không thể như vậy, ta sẽ tìm thầy thuốc, cho dù là tâm bệnh cũng sẽ có biện pháp chữa khỏi.” Dung Diệp chỉ có thể ở bên tai luyện nhân nhẹ giọng hứa hẹn, hi vọng có một ngày kỳ tích thật sự sẽ xuất hiện.

Luyện nhân mở to mắt, nhìn thấy ánh mắt Dung Diệp có chút khổ sở. Chỉ có ở trước mặt y, Dung Diệp mới có thể biểu lộ tình cảm chân thật như vậy, cũng bởi vì điều này, luyện nhân thường xuyên đã quên trạng thái của y là Hoàng đế của ngàn dặm non sông.

“Diệp, chỉ có làm như vậy mới là tốt với ta, ngươi cho rằng ta tự ủy khuất chính mình một chút cũng không thể được? Ngươi cũng không hi vọng tương lai vạn nhất có chuyện gì, ta sẽ bị thiên hạ phỉ nhổ sao? Rồi không phải sẽ lại giống năm năm trước, toàn bộ người trong triều đình lại muốn giết ta.” Luyện nhân chưa xốt cười, tiến sát vào lồng ngực của Dung Diệp.

“Luyện nhân, không bao giờ... có chuyện như vậy phát sinh lần nữa, ta sẽ không cho phép bất kì kẻ nào thương tổn đến ngươi.”

Luyện nhân thực kiên trì, Dung Diệp phải đến tấm cung Cẩm phi qua đêm. Đêm đó, luyện nhân một đêm không ngủ. Không phải luyện nhân lòng dạ hẹp hòi, chính là trong lòng thật sự rất đau, đau đến luyện nhân nghĩ muốn chết đi. Bắt buộc chính mình cố gắng không nghĩ đến nữa, thực sự vô ích, luyện nhân không có trách cứ Dung Diệp. Y biết tâm tư Dung Diệp đều ở trên người y, hắc buổi tối đi đến chỗ Cẩm phi, cũng là nội thị tính toán đi theo.

Chính là, còn chưa tới giờ tỵ, Dung Diệp đã trở lại.

Giờ phút này, luyện nhân đang ngồi ở ghế nằm bên cửa sổ, giật mình nhìn thấy Dung Diệp hướng chính mình đi tới, hắc phải qua giờ Hợi mới xong việc, tại sao lúc này đã trở lại? Thời gian còn không đến một nén hương.

“Ngươi... Sao vậy?” Luyện nhân không biết nên như thế nào hỏi ra.

Dung Diệp cái gì cũng không nói, chính là đi qua đi ôm lấy luyện nhân, đầu chôn ở cổ luyện nhân, hai tay khóa chặt luyện nhân trong lòng.

Luyện nhân cũng không nói gì nữa, mặc cho hắc ôm như vậy, tuy rằng có chút khó thở, nhưng trong lòng thực thoải mái.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, trấn uy Đại tướng quân truyền tin chiến thắng, đầu tháng tám tướng quân đã tự mình ra trận. Ở trong trận lại chém chết thủ lĩnh của dân tộc Thổ Phiên, hơn nữa còn bắt giữ Cảnh vương An Lạc Đạt cùng với An Thừa, trước Trung thu tướng quân có thể về đến kinh thành.”

Tiểu tướng một đường tám trăm dặm kịch liệt trở về truyền tin chiến thắng về mặt thực mỗi một, lại giấu không được vui sướng cùng kích động, hơn nữa hẳn là lần đầu tiên diện kiến, nhìn thấy Hoàng đế ngồi ở đại điện, vẻ mặt trang trọng uy nghiêm, cho dù nghe được tin vui thắng lợi cũng không có dễ dàng toát ra cảm tình, chính là rụt rè đối với Hoàng Thượng mỉm cười, nhưng là ý cười của hẳn Hoàng Thượng cũng không để vào mắt.

“Tiểu tướng quân một đường vất vả, có thưởng.”

Dung Diệp ngồi trên long ỷ trong đại điện cao cao tại thượng, nghe được Cảnh vương cùng con hắn bị bắt giữ, kém chút nữa ngã mặt lên trời hét to. Nghĩ đến lúc trước mắc mưu quỷ kế làm hại hẳn thiếu chút nữa cùng luyện nhân thiên nhân vĩnh cách, Dung Diệp hận nghĩ không ra nên cho hắn chết kiểu gì mới có thể giải tỏa mối hận trong lòng. Cố gắng ức chế suy nghĩ toát ra biểu tình, thần nhiên đối với tiểu tướng dưới điện nói một câu.

Quần thần dưới điện vì tin tức mà có chút xôn xao, rầm rì nhỏ nhỏ.

Chính Ngọ ánh dương lên cao soi chiếu vạn vật, luyện nhân cùng Cẩm phi ngồi ở sắt thủy đình nhìn mặt hồ năm nay mùa hè bắt đầu trồng hoa sen, trong hồ còn có hai tiên hạc ở vùng nước cạn kiếm ăn.

“Nương, di nương, nhi thần đã trở về.” Thái tử vừa mới học xong, một đường hướng về sắt thủy đình chạy tới.

Luyện nhân đi ra đình, nắm tay Huyền Khôn, đem hắn ôm vào trong lòng: “Thật sự là một chút phong thái đều không có, cứ như vậy ngược xuôi chạy loạn.” Luyện nhân một bên lau mồ hôi trên trán Huyền Khôn, một bên yêu thương trách cứ.

Cẩm phi ngồi ở một bên nở nụ cười: “Thái tử, mới vừa học xong sao? Muốn dùng qua ngự thiện không?”

“Hiện tại chưa, nhi thần mỗi ngày đều phải cùng nương dùng bữa, đợi lát nữa phụ thân trở lại chúng ta cùng nhau ăn.”

Cẩm phi vuốt ve cái bụng cao cao hướng thái tử nói: “Di nương hiện tại cũng vô tâm lực quan tâm người, người gần đây ở thái học viện có ngoan ngoãn không?”

“Di nương yên tâm, nhi thần đã không còn là tiểu hài tử, không có không nghe lời thái sư đâu.” Bộ dáng Huyền Khôn như một tiểu đại nhân trả lời.

“Người nha!” Luyến nhân nhin không được bật cười, xoa đầu Huyền Khôn, lại hướng Cẩm phi nói: “Hắn hiện tại cả ngày coi mình như lá người lớn, có đôi khi ngay cả Hoàng Thượng đều phải chịu hắn giáo huấn, năm trước còn giống một đứa nhỏ, năm nay đột nhiên liền trưởng thành như vậy.”

“Kia là đương nhiên, bởi vì nhi thần sắp làm ca ca, đương nhiên chính là người lớn rồi.” Huyền Khôn kiêu ngạo nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Không bằng chúng ta trước dùng bữa đi, Hoàng Thượng có lẽ trễ một chút mới có thể trở về, gần nhất chiến sự có việc, sự tình đặc biệt nhiều, phải khẩn trương giải quyết, Cẩm tỷ tỷ người đến nơi này của ta đi dạo một chút, ngàn vạn lần không thể để người bị đói.”

“Như vậy cũng tốt, thái tử dùng ngọc thiện xong nhất định phải ngủ trưa, buổi chiều còn phải đến thư phòng.” Cẩm phi nói xong cũng đứng lên.

Vừa mới đi vài bước, Cẩm phi đột nhiên dừng cước bộ, sắc mặt khó coi vỗ về bụng.

“Tỷ tỷ, người xảy ra chuyện gì? Không thoải mái sao?” Luyến nhân thấy Cẩm phi dừng lại, vội vàng đến hỏi, Cẩm phi hiện tại đã mang thai đủ tháng, tùy thời đều có thể lâm bồn.

“Giống như... Hình như là phải... Đau quá a.” Cẩm phi cố gắng nhin vài lần, vẫn là không thể nhẫn nại, cuối cùng xác định chính mình là muốn sinh.

“Người đâu, mau tới đây, tìm bà mụ đến.” Luyến nhân vừa nghe cũng có chút rối loạn tay chân, không biết là đi tìm người trước hay đưa Cẩm phi hồi cung sẽ tốt hơn: “Cẩm tỷ tỷ, ta nên làm gì? Ta có thể làm gì? Người nói cho ta biết, ta...”

Bên này luyến nhân cấp giống như ruồi bọ không đầu loạn chuyển, thái tử ở một bên ngơ ngác nhìn, hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì.

“Hoàng Thượng, nếu Cảnh vương đã bị bắt giữ, cũng nên tại chỗ tử hình, phòng ngừa dọc đường đem dài lắm mòng có chuyện ngoài ý muốn.”

“Hoàng Thượng, thần nghĩ đến, vẫn là trông giữ nghiêm ngặt áp giải về kinh, thi hành cực hình tại đây sẽ tốt hơn, Cảnh vương dù sao cũng là phản quốc trọng phạm, không thể cứ như vậy qua loa xử lý, có lẽ ở kinh thành còn có bè phái Cảnh vương cũng không biết chừng.”

Thời điểm đại thần đang ở phía dưới bàn cách xử lý chuyện Cảnh vương làm cho Dung Diệp đau đầu, chỉ nghe đến bên ngoài vang lên một tiếng thét kinh hãi: “Hầu gia, ngài không thể vào, Hoàng Thượng còn đang cùng nhóm đại nhân thảo luận chính sự.” Đang nói còn chưa có dứt, Dung Diệp đã nhìn thấy luyện nhân hướng về chính mình chạy tới.

Dung Diệp vội vàng đứng lên đón luyện nhân, y đã chạy lên long ý, vẻ mặt hưng phấn tươi cười, thần tình lộ ra nước mắt, một đường bổ nhào vào lồng ngực Dung Diệp khóc lớn lên, miệng còn lẩm bẩm.

“Sinh, đã sinh rồi.”

Luyện nhân ngẩng đầu, nhìn thấy Dung Diệp có chút khó hiểu, tâm tình hưng phấn vẫn không thể bình tĩnh: “Diệp, sinh, Cẩm tỷ tỷ sinh, là một hoàng tử, là một hoàng tử, người đã có hai hoàng tử, không còn có người có thể tách chúng ta ra.”

Nói xong nước mắt lại trào lên, hoàn toàn quên mất tình huống hiện tại, ngẩng đầu khếp hờ con người ướt át, ý tứ phi thường minh bạch: Diệp, hôn ta.

Bị bộ dáng luyện nhân vừa khóc vừa cười dọa một chút, Dung Diệp cũng theo luyện nhân vui mừng, nhìn thấy luyện nhân rõ ràng câu dẫn như thế, lập tức không chút do dự cúi đầu hôn lên môi y.

36. Chương 36: Đại Kết Cục

Ở phía trên đại điện, hai người chìm đắm hôn nhau, luyện nhân thậm chí phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, căn bản tưởng rằng đang ở tẩm cung. Thẳng đến khi luyện nhân dần dần tỉnh táo lại, nghe được dưới bậc thang có người hít một ngụm lạnh khí, mới đột nhiên bừng tỉnh, đẩy Dung Diệp ra, hối hận không biết trốn đi đâu, phía dưới bậc thang đều là người, có người y đã gặp qua, có người vài năm nay mới vào triều.

Đi xuống? Đi qua trước mặt nhiều người như vậy? Ánh mắt bọn họ khiến luyện nhân cảm thấy chính mình sẽ bị ăn sống. Không xuống dưới? Kia làm sao có thể? Y giờ phút này đang ở long ý của Hoàng Thượng trong đại điện, nơi này cho dù là thân vương cũng không thể đi lên, mà chính mình đến lại không bấm báo, một đường hi lý hồ đồ chạy vào, trực tiếp xông lên long ý, nếu phải trị tội y, ít nhất đã có ba loại tội danh có thể xử tử y.

“Luyện nhân, tay ngươi bị làm sao? Tại sao dính máu nhiều như vậy?” Dung Diệp kéo tay luyện nhân, thấy trên tay y dính rất nhiều máu, còn tưởng rằng y mơ mơ màng màng ở thời điểm nào bị thương cũng không biết, lo lắng xem xét, hoàn toàn không thềm để ý luyện nhân giờ phút này đang tìm cách tẩu thoát.

“A? Ta vừa rồi ôm... Ôm tiểu hoàng tử, chắc là dính vào lúc đó.” Luyện nhân từ trong tay Dung Diệp rút về, giấu vào ống tay áo.

Dung Diệp đầu tiên là sửng sốt, còn muốn lau tay giúp luyện nhân, đột nhiên nghe được dưới bậc vang lên một thanh âm non nớt.

“Phụ hoàng, nhi thần tìm Luyện Quân hầu có chuyện quan trọng thương lượng.” Thái tử nhỏ quỳ gối dưới bậc, có bài bản hẳn hoi nói ra.

Luyện nhân giật mình nhìn Huyền Khôn, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

“Nếu thái tử tìm Luyện Quân hầu có việc, kia trăm sẽ không cản người, đi thông thả.” Dung Diệp thần nhiên cười, trong lòng đối này đứa con cũng thêm tán thưởng: hảo tiểu tử, có ý chí, nhỏ tuổi đã biết tùy cơ ứng biến, tương lai nhất định có năng lực tiếp được giang sơn của trăm, ta đây là có thể sớm nhường ngôi cùng luyện nhân du sơn ngoạn thủy.

Dung Diệp bên này nghĩ đến tương lai tốt đẹp, luyện nhân đã theo thái tử ra đại điện, đi đến ngoài điện luyện nhân mạnh mẽ thở ra một hơi, rồi mới quay lại hỏi Huyền Khôn: “Khôn nhi, người tìm nương có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì a!” Huyền Khôn vẻ mặt đương nhiên trả lời.

“Nếu không phải có chuyện trọng yếu người vì cái gì đến điện tìm nương?”

“Bởi vì nhi thần đoán mẫu thân ở đại điện có thể làm ra chuyện hồ đồ, cho nên mới một đường đi tới, quả nhiên nhi thần đã đoán trúng, cho nên tùy tiện tìm lí do thoái thác đem mẫu thân cứu đi ra.” Huyền Khôn kiêu ngạo trả lời.

Luyện nhân đột nhiên có loại cảm giác bất lực, Huyền Khôn nhỏ bé còn chưa đến sáu tuổi, đã nhiều quỷ kế như vậy, tương lai nhất định thủ đoạn đùa giỡn cũng không kém Hoàng Thượng a!

Thời điểm luyện nhân nắm tay Huyền Khôn quay về, một cung nữ vội vàng vàng chạy tới, nhìn thấy luyện nhân liền trực tiếp gục ở trước chân y: “Hầu gia, Hầu gia, người mau đi xem một chút, Cẩm phi nương nương có thể không qua khỏi, thái y đã thúc thủ vô sách, nương nương nói muốn gặp ngài lần cuối cùng.”

Luyện nhân ôm lấy Huyền Khôn một đường chạy như điên, nhưng cũng chính như vị cung nữ đã nói lần gặp mặt cuối cùng, Cẩm phi chỉ kịp nói một câu: “Chiếu cố hảo hai hài tử của ta.” Liền vĩnh viễn nhắm hai mắt lại.

Ban đêm, Dung Diệp ôm luyện nhân thương tâm an ủi. Hắn là người không có tâm, trừ bỏ luyện nhân, ai hắn cũng không để ý, cho dù Cẩm phi sinh cho hắn con trai, nhưng đối với hắn, nàng cũng bất quá là cùng hắn từng có một đêm vợ chồng, hắn để ý chính là chuyện luyện nhân khổ sở, không phải là một hậu phi đã chết.

Nép vào trong lồng ngực Dung Diệp, luyện nhân khóc đến mệt mỏi, cứ như vậy ngủ thiếp đi, vô luận tương lai phát sinh chuyện gì, chỉ cần người này ở trong ngực, chỉ cần y còn yêu hắn, hạnh phúc của bọn họ vẫn sẽ kéo dài.

Tiểu hoàng tử thú danh Huyền Xiết, sinh ra đã không có mẫu thân, nhưng là hắc có ca ca yêu thương hắc, hắc có phụ hoàng, còn có phụ thân luôn chăm sóc hắc.

Nhân đến vô sự, luyện nhân dẫn Huyền Khôn cùng Huyền Xiết đến Lục vương phủ làm khách, Huyền Khôn cùng Lục vương thế tử Huyền Liệt cùng một chỗ đùa Huyền Xiết, ba đứa nhỏ đùa bắt diệc nhạc hồ, luyện nhân nhìn bọn nhỏ vô ưu vô lự đùa giỡn, cũng bất tri bất giác cười theo.

“Luyện nhân, ngươi hiện tại... Hạnh phúc không?” Dung Diễm ngồi vào bên cạnh luyện nhân, châm một ly trà cho y.

Luyện nhân quay lại đầu nhìn Dung Diễm, thản nhiên mỉm cười: “Như thế nào mới được xem là hạnh phúc? Ta chỉ cảm thấy được như bây giờ cũng đã thập phần thỏa mãn.”

“Xem ra ngươi thật sự thực hạnh phúc a, như vậy ta an tâm, lời nói năm đó của ta cũng coi là có giá trị, bằng không ta nhất định hối hận cả đời.” Lục Vương gia trêu đùa.

“Cẩn thận bị tẩu tử nghe được, ngài hôm nay liền bị bỏ đói.”

“Nga! Ta đây vẫn là cẩn thận họa từ ở miệng mà ra, ha ha ha...”

“Nói cái gì đó? Cao hứng như vậy?” Dung Diệp xong việc lập tức chạy lại đây, vào hoa viên chợt nghe đến hai người hữu thuyết hữu tiếu, không tự giác trở thành một bình giấm chua, tuy rằng trên mặt vẫn mỉm cười, trong lòng cũng đã ganh tị một chút.

“Diệp, ngươi hôm nay như thế đã sớm đến đây, ta mang bọn nhỏ lại đây ngoạn.”

“Ta xem ta còn là trước tránh đi, bằng không không cần chờ đến muộn, hiện tại bình giấm này đủ cho ta ăn một tháng.”

Dung Diễm thông minh lựa chọn thoát đi chiến trường, Hoàng huynh của hắc đến bây giờ vẫn còn đem hắc xem như tình địch mà đề phòng, cho nên hắc vẫn là tận lực trốn xa một chút tránh hiềm khích quan trọng hơn.

“Ngươi xem ngươi kia, luôn như vậy, đem Vương gia dọa đến không dám theo ta nói chuyện phiếm, ta đều đối ngươi nói nhiều lần, ta hiện tại đối Vương gia tựa như đối ca ca giống nhau.” Luyện nhân thỏa mãn tựa vào vai Dung Diệp.

“Ta biết, ta cũng không đối hắc nói cái gì, cũng không đối hắc cái gì, là ngươi quá nhạy cảm.” Dung Diệp nhìn luyện nhân xinh đẹp tươi cười, cũng bật cười theo.

Ánh mặt trời hạ, hai người tươi cười giống như đem cả khung cảnh bất động.

hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-bat-kien-quan>